

சுயம்வரம்

கே.எஸ்.துரை

சுயம்வரம்

அலையுண்டி

300000

கி. பி. அலையுண்டி அகா.

கே. எஸ். துரை

12.10.95.

கே.எஸ்.துரை

SUYAMVARAM

K. S. THURAI

First Edition : February 1993

Published : K. selvadurai,
Fruehøjvej-10 2. th
7400 - Herring
Denmark.

சமர்ப்பணம்

தமிழன் என்ற இனம்
தலை நிமிர வேண்டி,
ஈழமண்ணை
வெப்பக்குருதியால்
குளிப்பாட்டிய :
என் உயிரினும் மேலான
மாவீரர்களுக்கு
இந்நூல் சமர்ப்பணம்..!

நன்றி கூறுகின்றேன்.

இந்த நாவலைப் படித்துப் பரிசீலனை செய்து, ஏற்ற திருத்தங்களை கூறிய: எழுத்தாளர்கள், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், அறிஞர்கள், ஆசிரியர்கள் உட்பட, இதை உருவாக்கும் முயற்சியில் கால நேரம் கருதாது என்னோடு பணியாற்றிய அனைவருக்கும் என்றும் எனது நன்றிகள்.

கே.எஸ்.துரை

சுயம்வரம் ஒரு காலத்தின்தேவை

சுமார் 125 ஆண்டுகாலத்திற்குட்பட்ட வரலாறுடைய தமிழ்நாவந்துறை, அன்றேல் அந்த நாவல் வடிவம் இக்காலப்பகுதிக்குள் தமிழ் சமூக, பொருளாதார, காலசாரமையங்கள்; தன்னுள் உள்வாங்கிக்கொண்ட மாற்றங்கள், அன்றேல் வளர்ச்சிகளினை ஆய்வு செய்வதாகவோ, அன்றேல் இவை சமூகத்துள் ஏற்படுத்தியமைந்த முரண்பாடுகளினையே பேசின எனலாம். இதில் குறிப்பாக ஈழத்து நாவந்துறையானது 60களின் எழுச்சியோடு வர்க்கமுரண்பாடுகள் பற்றிய கண்ணோட்டத்தில் மிகவும் கவனம்செலுத்தி வந்தமையையும் நாம் காணலாம். இது போன்று 70களின் பிற்பகுதியிலிருந்து தேசிய இனப்பிரக்ஞையுடன் நாவல்கள் பல வெளிவந்தன. இதே வரிசையில் இன்று கே.எஸ்.துரை அவர்களின் சுயம்வரம் நாவல் வெளிவருகின்றது.

ஆனால் ஈழத்தில் வெளிவந்து, தமிழ்தேசிய இனப்பிரச்சனையை கையாண்ட நாவல்களிலிருந்து கே.எஸ்.துரையின் இந்த சுயம்வரம் என்கின்ற நாவல் சற்று வித்தியாசப்பட்டிருப்பதை குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும். அதாவது அரசியற் சித்தாந்தங்களுக்குள் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு யதார்த்தநிலையினின்றும் விலகி வெறும் சித்தாந்தக்கலவையாக பல நாவல்களும் மக்களை சென்றடைய முடியாமற்போன ஒரு துர்ப்பாக்கிய நிலையினின்றும் விலகிநின்று, இந்த நாவல் வடமராட்சியின் மண்வாசனையுடன் வெளிவருகின்றது. எழுத்தாளரின் அனுபவங்கள் இங்கே விரவிக் கிடப்பதை வாசகர்கள் காணலாம். புத்தகமெங்கும் மீன் மணக்கிறது. கடலும் கடல்சார்ந்தும் வாழ்பவர்களின் வாழ்வையும் அவர்களின் போராட்ட உணர்வினையும் ஆசிரியர் சித்தரித்திருக்கிறார். இங்கே இரண்டு அதிமுக்கிய விடையங்களுக்கு ஆசிரியர்

முனைப்புக் கொடுக்க முன்வருகின்றார். ஒன்று தாயகத்தின் மக்கள்போராட்ட உணர்வுகளை முனைப்புப்படுத்தல், இரண்டு தாயகத்தினை விட்டு இடம்பெயர்ந்த ஈழவர்களின்பால் தமிழ்தேசிய உணர்வினை வளர்த்தல் என்பனவாகும். மண்வாசனை அத்துடன் தமிழ்தேசிய எழுச்சி ஆகிய இரண்டு வேறுபட்ட உணர்வு அழகு ஆகிய இரண்டு புள்ளிகளை இணைக்கமுயன்று வெற்றிபெறுவது ஓர் அசாதாரண விடையமாகும்.

இன்று ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பிரசுரக்களமானது உயிருக்குப்போராடிக்கொண்டிருக்கும் இன்றைய நிலையில் 70களின் பிற்பகுதியில் வரவேற்கப்பட்ட தென்னிந்திய பதிப்பகங்களின் ஆதரவும் இன்றில்லாத நிலையில் மீண்டும் 60களின் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுவிட்டோம். ஆனால் மனச்சோர்வுக்கே சற்றும் இடம்கொடுக்காத நண்பர் கே.எஸ்.சுரை அவர்கள் தனது சொந்த முயற்சியில் இந்தநாவலை வெளிக்கொணர்வது பாராட்டப்படுவதற்கும், வரவேற்கப்படுவதற்குமான ஓர் அம்சமாகும். இன்றைய நிலையை வாசகர்கள் உணர்ந்து கே.எஸ்.சுரை அவர்களது எதிர்கால முயற்சிகளுக்கும் ஏனைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களது முயற்சிகளுக்கும் ஆதரவுவழங்க வேண்டும் என கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“நாம் இரண்டு பண்பாடுகளைப்பற்றி தமிழ் நாவல்களில் பேசுகின்றோம். வெகுசனகலாச்சாரம், மேல்மட்டகலாச்சாரம் என்ற இரண்டிலுமே வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகள் பேசப்பட்டனவே தவிர, வாழ்க்கை விளக்கப்படவில்லை” இவ்வாறு சாகித்தியவிழா முன்னோடி இலக்கிய கருத்தரங்கில் பேராசியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்கள் நாவல்துறைசார்ந்தவர்களுக்கு ஓர் அவசிய கவனிப்புக்குரியது.

சரி கே.எஸ்.துரை அவர்களின் இந்த நாவலுள் மணக்கும் மீன் வாசனையும், கடலின் நீலநிறம் தெரியும் இந்த நாவலின் பக்கங்களும், கருக்குமட்டையில் நடைபயிலும் பச்சைக் கிளிகளும், கடல்மறையப்போய் மீன்பிடிக்க ஆவல்கொள்ளும் மண்ணும், கடலும், வானமும் இணைந்த ஈழசுதந்திர வேட்கையும், ஏன் கடலின் நடுவே இறுமாப்புடன் நிற்கும் கடற்படைக்கப்பல் வெடிக்கும் சன்னதலுசையும் வாசகர்களே! அவை உங்களது நம்பிக்கையுடன் உள்ளே செல்லலாம் என்பதே எனது எண்ணமாகும்.

டென்மார்க்.
11.12.1992.

முல்லையூரான்

நுழைவாயிலில் . . .

என் இதயத்தைக்காணவிழையும் அன்பு வாசகர்களே! கதையைப்படிக்குமுன் உங்களுடன் சிலவரிகள் பேசிவிட ஆசை!

இந்தக்கதையும், இதில்வரும் கதைமாந்தர்களும் வெறுமனே புனைகதையொன்றிற்காய் உயிர் பெற்றுள்ள படைப்புக்களல்ல. சமூகம் என்ற பள்ளியில் நான் பார்த்த, படித்த என் உணர்வுகளை ஆழமாகப்பாதித்த விடயங்களின், சுகப்பிரசவமே இக்கதை.

வானவீதியில் மலர்பறித்து, மாலைகட்டும் முயற்சிகளைத் தவிர்த்து, ஈழத்து நாவல்களுக்குரிய யாதார்த்தம், மண்வாசனை, அலாதியான ஒருவகை மிடுக்கு போன்றவை துலங்க வேண்டுமென்ற ஆவலில், இந்த நாவலுக்காக நான் உழைத்தகாலம் ஓராண்டு.!

படித்துப்பாருங்கள். . .

எல்லாவிதமான யதார்த்தங்களையும் கண்திறந்து பார்த்த ஈழத்து நாவல்களும், பார்க்கத்தயங்கிய சில பக்கங்கள் உண்டு. காலத்தால் நிராகரிக்கமுடியாத அக்கருப்பொருட்களை தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டு, இந்நாவல் புதிய தடத்தில் இறங்கியுள்ளதைக் காண்பீர்கள்.

உங்கள் மனத்தடாகத்தில் வீசப்படும் இச்சிறுகல் அதில் பல அதிர்வுகளைச் சிருஷ்டிக்கும்.

10.11.1992.

கே.எஸ்.துரை.

சோளகக்காற்று.

சோளகக்காற்று இம்முறை மிக ஆக்ரோஷமாக உடைப்பெடுத்திருந்தது. சுழன்று மோதும் அக் காற்றால் வண்டிச்சுப்பர் வளவுக்காவோலைகள் ஊழையிட்டுக் கொண்டிருந்தன. எப்பொழுதும் முதல் சுற்றாக வீசும் காற்றுக்கு வேகம் சற்றுஅதிகம். என்றுமில்லாதவாறு முருங்கைகள் மீதும், பூவரசமரங்கள்மீதும் பல்வேறு திசைகளிலிருந்தும் தாக்குதல் நடாத்திக்கொண்டிருந்தது.

சோளகக்காற்று வந்துவிட்டாலே மயிலருக்கு உற்சாகம் கரைபுரண்டோடும். பங்குனி, சித்திரை மாதங்களில் வியர்வையால் வாடி, காண்டாவன வெக்கையால் வதங்கிப்போகும் மக்களுக்கு; வரண்ட காற்றென்றாலும் சோளகம் எப்பொழுதுமே புது நம்பிக்கைதரும் காற்றுத்தான்.

பாதிவாழ்க்கையை முடித்துக்கொண்டுவிட்ட பட்டணஞ் சுருட்டொன்று மயிலரின் வாயில் மெல்லியதாக புகைந்து கொண்டிருந்தது. சித்திரைமாதக் கடைசியில் ஏற்படும் கச்சான் காற்றுக்குழப்பம் வந்துவிட்டாலே போதும் மயிலருக்கு விளைமீன் மோப்பம் நாசில் தட்டிவிடும். விளைமீன் வருவதற்கு முன்னுள்ள சில நாட்களில் அப்பகுதிக் கடலில் பூஞ்சைக்கண்ணி, உணன் போன்ற மீன்களின் நடமாட்டம் அதிகமாயிருக்கும். அதை வைத்துத்தான் விளைமீன்களின் வருக்கையைக் கணக்குப் பண்ணுவார்கள். கிழவனின் வீச்சுவலையில் இவ் இருசாதியின்களும் சென்றவாரமே அகப்படத்தொடங்கி விட்டன.

பிரித்துவைக்கப்பட்டிருந்த கடதாசிச் சரையில்

பன்னிரெண்டாம் நம்பர் துண்டில்கள் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தன. தங்கூசியை நன்றாக இழுத்து, விரலிடுக்குகளால் நீவி பக்குவமாகத் தூண்டில்களில் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தார் கிழவர். தொழிலின் அனுபவமும், பொறுமையும் அவர்போடும் முடிச்சுக்களின் இறுக்கத்தில் பரிமளிக்கும். ஆகையால்தான் தூண்டில் போடும் கிட்டத்திற்கு அரிப்புக்கட்டி, ஈயக்குண்டு போடுவதில் அந்த வட்டாரத்தில் மயிலருக்கு தனிப்பெயருண்டு.

“இந்தமுறை விளைமீன்சீசனை ஒருகை பார்த்துப்போடவேணும்” என்று நினைத்துக்கொண்டே கிட்டத்தையும், தூண்டில்களைப் பிணைத்திருந்த அரிப்பையும், இணைத்துப்போட்ட பிரதான முடிச்சையும் ஒரு மூச்சுக்கொடுத்து இறுக்கிக் கொண்டபோது; வெளியே அவரது மனைவி ஆச்சிமுத்துக்கிழவி யாரையோ திட்டிக்கொண்டிப்பது கேட்டது. வேலையைப் போட்டது போட்டபடி விட்டுவிட்டு வெளியே வந்து எட்டிப்பார்த்தார்.

ஆச்சிமுத்துக்கிழவி ஆசையாக வளர்த்துவந்த கொடிமுருங்கையின் பிரதான கொப்பு கழுத்தோடு முறிந்து, கிணற்றுப்பத்தலில் மல்லாக்குப்பறியக் கிடந்தது. ஒன்றிரண்டு முத்தல்களும் சில இடைப்பருவக் காய்களுடன் பூக்களும், எக்கச்சக்கமான பிஞ்சுகளோடும் விழுந்திருந்தது. ஆச்சிமுத்துக்கிழவியின் வசைமாரிக்கும் பயப்படாது சோளாகம் மயிலரின் வீட்டிலும் தன் கைவரிசையைச் செம்மையாகவே காட்டியிருந்தது.

கிழவிக்கு ஆறுதல்சொல்லி; கறிக்குப் போடக்கூடிய பதத்திலிருந்த முருங்கைக்காய்களை மட்டும்

தெரிந்து பிடுங்கி; முறிந்த கொப்பையும் ஒருவாறாக கிணற்றுப் பத்தலிருந்து அப்புறப்படுத்திப் பிடிக்க; நேரம் பிய்த்துக் கொண்டு போய்விட்டது. தேகத்தில்பட்ட வெயில்வெக்கை நேரத்தை பதினொருமணியளவிற்குக் காட்டியது. வயது மதிப்பதற்குச் சிரமமான அவருடைய பரபரப்பில்லாத தேகத்தில் அங்குமிங்குமாக வியர்வைகள் முத்திட்டிருந்தன.

முருங்கை முறிந்ததற்காக மயிலர் வெளிப்படையாக ஒருவித பரபரப்பைக் கிழவிக்குக் காட்டிக்கொண்டாலும்; உள்ளூர அவரில் அப்படி ஒரு பரபரப்பு இருந்ததாகக் கூறமுடியாது. அதற்குக் காரணமும் இருந்தது. ஆச்சிமுத்துக்கிழவியின் சமையலுக்கு எப்பொழுதுமே தனிச்சுவையுண்டு. முருங்கைக்காயைத் துண்டுதுண்டாக நறுக்கி; மேலும் கீழும் கெந்திட்டுப்போட்டு; விளைமீனோடை சேர்த்து கிழவி ஒரு குழம்பு வைத்தால் வாசனை நாலு வீடுகளைத் தாண்டும். மிளகை அம்பியில் வைத்து நாலு தட்டுத்தட்டி கறி இறக்குவதற்கு முன்பு மேலால் தூவிவிடுவாள். அதனால் அவளுடைய குழம்பில் காரம் தூக்கலாகவே இருக்கும்.

“இன்றைக்கு சக்கோட்டைப்பார் பக்கமாய் போய்; தூண்டில்போட்டு, பின்னேர விளைமீன் எப்படியாவது கொண்டு வந்துவிடவேண்டும்” என்ற ஆதங்கத்துடன் கிழவர் மத்தியானக் கள்ளுக்காக கம்பர்மலைப்பக்கம் புறப்படத்தயாரானார்.

தங்கூசி, கிட்டம், அரிப்பு என முடியாமல் கிடந்த வேலைகளை விரைவுபடுத்தி முடித்து; கள்ளிப் பெட்டிக்குள் போட்டு மூடினார். பிடுங்கிய

முருங்கைக்காய்களில் கழிப்பதமான சிலதைத் தெரிந்து ஒரு சீலைத்துண்டால் சுற்றிக்கொண்டார். போகும் வழியில் பேத்தி செங்கமலத்திடம் கொடுத்துவிட்டு, அவளிடம் இரண்டு பொரிச்சமீன் வாங்கி பேப்பரில் சுற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டால் கள்ளின் சுவை அன்று தனிமகமாகிவிடும்.

நாலுமுழ வேட்டியை இழுத்து, இழுத்து கால்களைமூடிய படியே மிதிவண்டியை உழக்கிக் கொண்டிருந்த மயிலர் வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியை தாண்டியிருக்கமாட்டார். கிணற்றுப்பாருக்கு வெடி வைத்ததுபோல நாலைந்து பெரியசத்தம்! ஒருகணம் அடிவயிறே கலக்கியது. வேகமாகவும் பதகளிப்புடனும் ஓடிவந்த சிலர் கிழவனின் பைசிக்கினோடு மோதினர். கீழே சாய்ந்த மயிலர் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு எழுந்தார். அங்கே அவர் கண்ட காட்சி அவருடைய இரத்தத்தையே உறையவைப்பது போலிருந்தது.

வீரையா சூரையா . . .

மீன்பாடு இல்லாத நாட்களானாலும், பெரிய முறுகங்கள் அகப்பட்ட நாட்களானாலும் ரேவடிக் கடற்கரையின் மேற்குப்புறமாக இருந்த அக்கறிக்கடை எந்தநாளும் கலகலப்பாகதானிருக்கும்.

பிள்ளைப்பேறுகாறருக்கு வறைசெய்ய வேண்டுமானால் சுறாச்சொத்தைக்கு வேறெங்குமே தேடிப்போக வேண்டியதில்லை. ஓடியலக்கூழ் பிரியர்களுக்கு சுங்கன், கெழுத்திமீன்கள் தனி. பசையுள்ள ஆட்களும் வெளிநாட்டுவருமானக்காறரும் அடிக்கடி கருங்கண்ணி, திரியாப்பாரையென பெரிய பெரிய உருப்படிகளை

மனம்போல பங்கு போடுவார்கள். மாதவருமானகாறாயின் செம்மீன், வாளை, கண்ணாடிப் பாரையென இடைத்தர மீன்களும், அவற்றோடு தொண்டன், திருக்கைக்குட்டி போன்ற பொடி மீன்களீறாக எல்லாரகங்களும் அங்கு தாராளமாகக் கிடைக்கும்.

ஊரிக்காடு முதல் ஊறணி வரை சுமார் இரண்டு மைல்தூரம் நீண்டிருக்கும் வல்வெட்டித்துறையின் கரையோரப்பகுதி மீனவர்கள் கொண்டுவரும் மீன்களைவிட; பெட்டிக்காரப் பெண்களின் மீன்கள்தான் அங்கு பற்பல விதங்களில் நிறைந்திருக்கும். வித்தாரம், வள்ளிக்கொடி, கூளாய் போன்ற மூவரும் காற்று, மழை பாராது தினசரி சந்தைக்கு வருவார்கள். மற்றப்பெண்கள் இடைவிட்டு வருபவர்கள்.

சூடையீன்கள் போல கூட்டமாகவரும் அந்தப் பெண்களின் தோற்றமேதனி! நீளமான கூந்தலை அள்ளி நாலாக மடித்துச் செருகியிருப்பார்கள். ஒழுங்கில்லாத அந்த அழகில் இயற்கையான பிரகாசமிருக்கும். மார்பைமூடி குறுக்குக்கட்டாக கட்டியமானுளுவைச் சீலை நீலமும், பச்சையுமாக அழகு காட்டும். திடகாத்திரமான ஆண் மகனுக்கே சவால்விடக்கூடிய சுமைகொண்ட கடகமும், அதைமூடிய வட்டமான சுளகையும் தலையிலேந்தி வேகமாகவருவார்கள்.

தலைப்பாரத்தை சரியாக சமன் செய்வதற்காக பின்புறத்தையொரு சீராக ஆட்டியபடியே, இடையொடிந்து போகும்படியாக அவர்கள் போடும் வேகநடையிருக்கிறதே! அது எமது மண்ணின் சொத்து. அதைப்பார்க்கும்போது, "நூலிடைமாதரென" கோயில் பிரசங்கத்தில் கேட்டு வைத்திருக்கும் ஒருசில இலக்கியத்தொடர்கள் மயிலரின் மனதில் கூட மெல்லியதாக அலையடிக்கும்.

இவர்கள் எங்கிருந்து வருகிறார்கள் என்பது அநேக வாடிக்கையாளர்களுக்குத் தெரியாது. மீன்பாட்டைப் பொறுத்து பல இடங்களுக்கும் சென்று மீன்களை வாங்கி வருவார்கள். எந்தப்பகுதியில் தொழில் நன்றாக இருந்திருக்குமென்பதை தினசரி தம் அனுபவத்தால் மட்டுக்கட்டிக்கொள்வார்கள்.

இப்பெண்களில் வித்தாரம் கிழவிக்குக்கிட்டப் போவதற்கு மயிலருக்கே கொஞ்சம் பயம். அகுத விலை கேட்பவர்கள் அவளுடைய வசைமாரிக்கு இலக்காகி சங்கடப்பட்டுப்போவதை அவர் பலதடவைகள் பார்த்திருக்கிறார். உண்மையைக் கூறுவதானால் பேச்சுத் தமிழில் அதற்கும் ஒர் கிளைப்பிரிவு ஏற்ப்படுத்தவேண்டும். வியாபாரத்தை நல்லபடியாக முடித்துக்கொண்டு சுருட்டை வாயிலேற்றிவிட்டாளென்றால், தம்பி, ராசாவென கிழவியின் சொற்கள் அன்புமழையில் நனைந்துவரும். அது வேறொருரகம்.

மயிலர் தான்பிடிக்கும் மீன்களை எப்போதும் வள்ளிக்கொடிக்கே கொடுத்துவிடுவார். அவளும், வித்தாரம் கிழவியும் மணற்காட்டிலிருந்து பருத்தித்துறை வந்து அங்கிருந்து வல்வெட்டித்துறை வரை கால்நடையாகவே வருவார்கள். நல்ல உருப்படிகளை சேகரிக்க வேண்டுமானால் கால்நடையாக வருவதே சிறந்தது. சிலர் தட்டிவானில் வந்து பருத்தித்துறைச்சந்தையில் ஏலம்கூறி மீனெடுத்துக் கொண்டு வல்வெட்டித்துறைக்கு வருவார்கள். இவர்களிடம் மீன் ஒறுப்பாகவே இருக்கும்.

வள்ளிக்கொடி சற்று வித்தியாசமானவள். அவளுடைய விலைகளில் எப்பொழுதும் நிதானமிருக்கும். அன்றாட உழைப்பினால் ஏற்படும் களைப்பு அவளுடைய

முகத்தில் தெரிவதேயில்லை. அவளுடைய கணவன் பத்துப் பதினைந்து வருடங்களுக்குமுன்னே அவளை விட்டுவிட்டு எங்கோ ஓடிப்போய்விட்டான். அவன் இறந்துவிட்டதாக சிலர் கூறுவர். ஆனால் ஒத்தைரூபா அளவில் குங்குமப்பொட்டிட்டு, தலையில் செவ்வரத்தம்பூ வைத்து ஊர் வெற்றிலையைக் குதப்பிக்கொண்டு அவள் வரும் காட்சி வெள்ளிக்காசு பளிச்சிட்டதுபோலிருக்கும். வியாபாரம் முடிந்து போகும்போது வித்தாரமும், வள்ளிக்கொடியும் தட்டிவானிலேயே போவார்கள்.

மூன்று மணியளவில் பஸ்ஸராண்டுக்கு வரும் வள்ளிக்கொடி இன்று என்ன தேவைக்காக நடுமத்தியான வேளையில் பஸ்ஸராண்டுக்கு வந்தாளோ தெரியாது. அவளுடைய காலம் விடவில்லைப்போலும். நேவி கடலில் இருந்து அடித்த 'ஷெல்களில் ஒன்று அவளுக்கு சற்றுத் தூரத்தில் பம்மி வெடித்திருந்தது. வள்ளிக்கொடியின் இடக்காலை ஷெல் துணிக்கைகள் அப்படியே வகிரந்தெடுத்திருந்தன. இரத்தமும் சதைத்துண்டுகளும் நாலுபக்கமும் சிதறி அருகிலிருந்த வாசிகசாலைச் சுவரில் பீச்சியடித்திருந்தது. சுற்றவர நின்றவர்களுக்கு சிறுசிறு காயங்கள்.

கீழே விழுந்து கிடந்த மயிலர் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு, வள்ளிக்கொடியை நோக்கி ஓடினார். அங்கே அவள் வேதனையால் துடித்து மயங்கியிருந்தாள். என்ன நினைத்தாரோ மூக்கில் விரலைவைத்துப் பார்த்தார். மூச்சு இருந்தது. எப்பொழுதும் ஒருஷெல் விழுந்தால் அந்த இடத்திற்கு அருகில் மீண்டும் ஓர் ஷெல் விழ வாய்ப்பிருக்கிறது. உதவிக்கு வருபவர்களை பழிவாங்க வரும் ஷெல் அது. எனவே வள்ளிக்கொடியை விரைவாக அங்கிருந்து அகற்றினார்.

ஸ்தலத்துக்கு ஓடிவந்த சில துணிச்சலான இளைஞர்கள் குருதிப்பெருக்கு ஏற்படாமல் முதலுதவியளித்து, அருகில்நின்ற சோமசெற்காரில் அவளைத்தூக்கி வைத்துக்கொண்டு ஊறணி ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி விரைந்தார்கள். அந்தப் பரபரப்பு அடங்க பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. அதற்குப் பிறகு ஷெல்லடிச்சத்தங்களே இல்லை. சொற்பநேரத்தில் அப்பகுதியின் வாழ்க்கை மாமூலாகிவிட்டது.

இதுவே மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையாகிவிட்ட போதும் மயிலருக்கு மட்டும் அந்தச்சம்பவம் என்னவோ மனத்தை நெருக்கென்று தைத்துவிட்டது. அந்த மாசற்ற உழைப்பாளியின் கால்கள் எத்தனை பெறுமதிவாய்ந்தது. பனங்கருக்கலில் நடைபயிலும் பச்சைக்கிளிபோன்ற அவளுடைய அந்த நடைஇனிவருமா? கால்களை நம்பியே பயணப்படும் அவளுடைய ஜீவனோபாயம் இனி என்ன ஆவது? எனப்பல்வேறுபட்ட கேள்விகள் அவர்மனதை பறவைக்காவடித் தூண்டில்போல குத்தியிழுக்கத் தொடங்கியிருந்தன.

வள்ளிக்கொடிக்கு புருஷனில்லாவிட்டாலும் அவனுடைய நினைவாக இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் உண்டு. ஒருத்திமுடித்து புருஷனோடு குடாரப்புக்குப் போய்விட்டாள். சின்னவளுக்கு பதின்நான்கு வயது; வள்ளிக்கொடியோடுதானிருக்கிறாள். வித்தாரக்கிழவியும் வள்ளிக்கொடிக்கு கூப்பிடுதொலைவில் தானிருப்பதால் அவளிடம் செய்திசொன்னால் உடனே உறவினருக்குத் தெரியவந்துவிடும். ஆகையால் மயிலர் பைசிக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு அருகிலிருக்கும் கறிக்கடைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்.

அங்கும் சனநடமாட்டம் குறைவாகவே

இருந்தது. வித்தாரக்கிழவியும் புறப்பட ஆயுத்தமாகிக் கொண்டிருந்தாள்! விசயத்தை அவளிடம் கூறிவிட்டு கறிக்கடையால் வெளியேவந்தபோது; பாக்குநீரணை கண்முன் பரந்துகிடப்பது தெரிந்தது. காத்துக்கடல்போல மெல்லிய அலைகள் உருண்டு கொண்டிருந்தன. தூரத்தே வீரையா சூரையா என்ற கடற்படைக்கப்பல் வள்ளிக்கொடியின் காலைப் புசித்த இறுமாப்புடன் ஊரைப் பார்த்தபடி தனது பீரங்கிகளை நீட்டிக்கொண்டிருந்தது.

தாங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக ஆண்டம்பாளித்த கடலில் வேண்டாத விருந்தாளியாக நின்றிருந்த அந்த இரண்டு கப்பல்களையும் பார்த்தபோது மயிலரின் கண்களிரண்டும் அனலைக்கக்கின.

“எங்கடை கடலை ஆக்கிரமித்தது போதாதென்று இப்ப எங்கடை மக்களின்ரை கைகளையும், கால்களையும், ஏன் உயிர்களையும் எடுக்கிறதுக்கோடா வந்திருக்கிறியள்? குறுக்காலை போவாரே!” என்று மண்ணள்ளிக்கொட்டி; கோபம்தீரும்வரை திட்டித் தீர்த்துவிட்டு, தன்னுடைய பைசிக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு கள்ளுக்கொட்டிலை நோக்கிப் புறப்பட்டார். மனம் உலையில்போட்ட இரும்புக் கட்டியாய் சூடேறியிருந்தது.

நெத்தலி வியாகேசுவின் கள்ளுக்கொட்டிலும் ஏனோ அன்று களைகட்டாமலேயிருந்தது. “பிள்ளேரக்கள்ளுதான் இன்றைக்கு அமளிப்படும் போலை?” என்று நினைத்துக் கொண்டே; பைசிக்கிளை வடலியோடு சரித்துவிட்டு; உள்ளே போனார். அங்கே தபால்காற தாவீதர் இறால்பொரித்து அள்ளிக்கொண்டு முன்னமே வந்திருந்தார். மயிலர் வந்து கதை தொடங்கிய பிறகுதான் அவர் பிளைாவில் கைவைப்பார். இது வழமை.

கள்ளை பிளா முட்ட நிரப்பி, தும்புக்கட்டை மீசையை இரண்டுபக்கமும் ஒதுக்கி, சுட்டபழம் ஊதுவது போல கள்ளின்மேல் ஒரு ஊது ஊதி, அதன் தரத்தை நாசியால் மோப்பம்பிடித்து பூனைபோல கண்களை மூடியபடியே இழுக்கத்தொடங்கினார் மயிலர். ஒருமிடறு இழுத்து வாயை மொச்சுக்கொட்டியபோது, "ஏனண்ணை செத்தவீட்டை போகவில்லையே என்று இடைமறித்தார் தாவீதர். 'செத்தவீடோ? ஆரப்பா?' ஒருவேளை வள்ளிக்கொடிதான் போய்விட்டாளோ? என்ற அங்கலாய்ப்புடன் தாவீதரை உற்று நோக்கினார் மயிலர். தாவீதர் சொன்ன கதையைக் கேட்கக் கேட்க மயிலரின் புருவம் ஆச்சரியத்தாலும், கவலையாலும் மேலெழுந்து வளைந்தது. வள்ளிக்கொடி போயிருந்தாலும் கூட அவர் இவ்வளவு கவலைப்பட்டிருக்கமாட்டார்.

வீச்சுக்காரச் சிவலிங்கம்

மீனுக்காகக் காத்திருந்த கானாங்கோழியொன்று, 'கீச்' சென்ற சத்தத்துடன் மயிலரின் கட்டுமரத்திற்கு மேலால் மூசிப்பறந்தது. அதன் குரலில் ஒரு இனம்புரியாத சோகம் கலந்திருந்தது.

முன்னரெல்லாம் சோளக்காற்றுக்காலத்தில் பெரிய பெரிய மரங்களைத் தறித்து, கட்டுமரங்களில் ஏற்றிச்சென்று கடலின் அடியில் தாழ்த்துவிடுவார்கள். இதைத்தான் கறுப்புத்தள்ளுவது என்று கூறுவார்கள். கடலின்கீழ் அந்தமரங்கள் ஏற்படுத்தும் இருள் சூழ்ந்த ஒதுக்கில்; சிறப்பாக விளைமீன்கள் வந்து கூட்டமாக ஒதுங்கும். அதனைச் சுற்றி தூண்டில் போட்டால் மீன்பாடு ஜோராக இருக்கும். நேவிக்காரனின் அட்டகாசம் அதிகரித்த பின்னர்

கறுப்புத்தள்ளுவது சிரமமான பணியாகிவிட்டமையால் தற்போது சிறுசிறுபார்களைச் சுற்றியே விளைமீன்பிடி சிறப்புப்பெற்றிருந்தது.

மயிலரின் கட்டுமரத்திற்கு மேற்காக மாதாளம் பார்ப்பக்கமாக வைரவச்செல்லனின் கட்டுமரம் கிடந்தது. சாரத்தைக்கழற்றி தலையில் சுற்றிக்கொண்டு நிர்வாண கோலமாக இருந்து கிட்டத்தைப்பார்த்து, துப்பித்துப்பிவிசி 'சரசர்'வென மீன்களை இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் சில கெட்டதேவதைகளை வாலாயம் பண்ணுவதால் எப்பொழுதுமே அவனுக்கு மீன்பாடு அதிகமென்று கூறுவார்கள். அவனைப் போலவே இன்று மயிலருக்கும் விளைக்குட்டிகள் ஒன்றுக்கு இரண்டாக தூண்டிலில் மாட்டுப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

மீன்பாடு அதிகமாக இருந்தால் தங்கூசியை இழுக்க, இழுக்க ஒருவித ஆனந்தம் பிறக்கும். தன்னையறியாமலே பலவிதபாடல்கள் வாயில் வந்துபோகும். ஆனால் இன்று மயிலருக்கு வீச்சக்காரச்சிவலிங்கத்தின் நினைவுகள்வந்து நெஞ்சாங்குழிக்குள் கருங்கல்லைத் தள்ளுவதுபோல; தேகத்தில் ஒருவித விக் கல்தன்மை! வருத்தம் வேறு தொண்டையை அடைத்தது.

தபால்காறத்தாவீதர் நேற்றுமத்தியானம் கள்ளுக் கொட்டிலில்வைத்து சிவலிங்கத்தின் மரணச் செய்தியைச் சொன்னபோது முதலில் கிழவர் அதை நம்பவில்லை. "சாகிறதாக்கு வேறையிடம் கிடைக்காமல் போயும் போயும் அவன் கொழும்புக்கே போய் சாகவேணும்?" என்று ஆச்சரியப்பட்டார். விசயம் உண்மைதானென்று அறிந்ததும் பலவிதமாக அங்கலாய்த்து; அந்தக்கையோடு ஆச்சிமுத்துக்கிழவியையும் கூட்டிக்கொண்டு செத்த வீட்டுக்குப் போய்வந்தார்.

சிவலிங்கம் இளம்வயதிலேயே சிறந்த கடற் தொழிலாளி. வழிச்சல் வள்ளத்திலும், ரோலரிலும் போய்ச் சம்பாரித்தாலும் வீச்சுவலையில் தான் அவன் படுகட்டி யாயிருந்தான். வட்டிகளும், முருகைக் கற்களும் நிறைந்திருந்த அக்கடற்பகுதியில்; ஆழ்கடல் மோதும் முருங்கைக்கற்பகுதியில், வீசப்படும் கட்டுவலைவீச்சில் அவன் கைதேர்ந்து விளங்கினான். வீச்சுத்தொழிலிற்கு தூணிச்சலும் வேண்டும். அதோடு கண்பார்வையும் கூர்மையாக இருக்கவேண்டும்! முருகைக்கட்டில் வலையை வீசிவிட்டு; மீனைப்பிடிக்க பாருக்குள் கையை வைத்தால் அதற்குள் வாழும் அஞ்சாளைப்பாம்புகள் விரல்களைக்கடித்துக் கிழித்துவிடும். அதிலும் தவிட்டியன் வாய்வைத்தால் கேட்கவேவேண்டாம் பதினாறு பற்களாலும் சதையை அப்படியே பிடுங்கியெடுத்துவிடும்.

இதுதவிர பூக்கல்லு, முறுக்குவடிவிலிருக்கும் கொந்தற்பார் போன்றவற்றின் மேலாக பூனைபோல புதுங்கிப்புதுங்கி நடக்கவேண்டும். திடீரெனப் பார்கள் நொருங்கிவிட்டால் சுண்ணாம்புக்கற்கள் காலைக் கிழித்து கத்திபோல உள்ளே பாய்ந்துவிடும். எனவேதான் கட்டு வீச்சுத்தொழிலில் அநேகருக்கு நாட்டமில்லை. ஆனால் அதற்குரிய தூணிச்சல், காகத்தின் கண்போல மீன்களோடு ஓடும் கூரியவிழிகள் யாவும் சிவலிங்கத்திடமே பொருந்தியிருந்தன. இதனால்தான் அவனுக்கு வீச்சுக்காரச் சிவலிங்கமென்பது சிறப்புப் பெயராயிற்று.

அஞ்சாளை வெக்கையால் கவரப்பட்டு பர்களில் மொய்க்கும் மீன்களை அவன் வளைத்து அள்ளும் இலட்சணமே தனி! மின்னல் வேகத்தில் வேப்புக்காட்டி ஓடும் மணலைமீன்களைக்கூட அவன் குறுக்காக வீசிமடக்கி விடுவான். இதுமயிலர் பலதடவைகள்

நேரில்கண்ட காட்சிகள்.

மயிலரின் பேரன் ஜீவாவிற்கு சிவலிங்கம் நல்ல நண்பன். அவனுடை மரணத்தைக் கேள்விப்பட்டால் ஜீவா எப்படியெல்லாம் பதகளிப்பான் என்பது மயிலருக்குத் தெரியும். இவ்வளவு நாட்களும் சிவலிங்கம் வெளிநாடு போய்ச்சேர்ந்திருப்பானென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த மயிலருக்கு செத்தவீடு போனதும்: சிவலிங்கத்தின் சோகக் கதையைக்கூறி, தாய் கந்திப்பிள்ளை ஆறாக்கண்ணீர் வடித்தாள். சிவலிங்கம் வெளிநாடு போகமுன்னர் ஒருநாள் கடற்கரை மணலில் இருந்துகொண்டு தன்னுடன் உரையாடியது அப்போதுதான் நினைவுக்கு வந்தது. அதை வருத்தத்துடன் அசைபோட்டுக்கொண்டார்.

“டேய்தம்பி என்றை பேரனுக்கு நீ சினேகிதமெண்டால் அப்ப நீயும் என்றை ஒரு பேரன் போலைதானே! உங்கை கைநிறைய சம்பாதிக்கிற உனக்குக்கூட இப்ப வெளிநாட்டாசைபிடிச்சிட்டுதே?”

“அப்பு! இப்ப முன்னையைப்போலை தொழிச் செய்யமுடியாது! கொஞ்சம் உயரப்போனால் குஞ்சியப்பன் பீரங்கியடிக்கிறான். எங்கடை குடும்பத்திலை எத்தினையோ பெரிய பெரிய காரியங்களெல்லாம் இனித்தான் நடக்க வேண்டியிருக்கு! வீச்சுத்தொழிலாலைவாற வருமானத்தை வைச்சு: இந்தப்பிரச்சனையையெல்லாம் தீர்கமுடியாது! அதுதான் நானும் ஜீவாவைப்போலை ஏதாவது ஒரு வெளிநாடு போக யோசிக்கிறன்!”

பருவத்தால் எல்லைபோடப்பட்ட மூன்று தங்கச்சிமாருடைய எதிர்காலக் கேள்விக்குறிகளும்; அந்த மண்ணில் சீதணச்சந்தையானது தனியுரிமையாக வளர்ச்சி

பெற்றுச்செல்லும் வேகமும்தான்; அந்த இளம் உழைப்பாளியைக்கூட வெளிநாட்டுக்குப் போ! என்று தள்ளியது. காணியைவிற்று, குடியிருந்த வீட்டையும் அடகு வைத்து, போதாததுக்கு அகுதவட்டிக்கும் கடனெடுத்துதான் அவன் ஏஜென்சிக்குக் காசு கட்டியிருந்தான். கடைசியாகப் பயணம் புறப்பட்டபோது கூட தங்கையின் காதுத்தோட்டை, அடைவுக்காரன் வாயில்போட்டுத்தான் கொழும்புக்கே புறப்பட வேண்டியிருந்தது.

சிவலிங்கத்தையும் ஏற்றிக்கொண்டு கட்டுநாயக்கா விலிருந்து விமானம் ஆகாயத்தில் கிளம்பிய போது தனது சகோதரிகளின் கழுத்தில் ஒவ்வொன்றாக மணமாலைகள் விழுவதுபோன்ற உணர்வுகள் மேலிடவே தனது முதல் விமானப்பயணத்தைத் தொடங்கினான். ஆனால் ஏஜென்சிக்காரன் அவனைப் பாங்கொக்கில் கொண்டுபோய் இறக்கிவிட்டகையோடு; ஆள் மாயமாகி விட்டான். ஆறு மாதகாலம் மானமிழந்து பாங்கொக்கில் அவன்பட்டபாடு மனதில் ஆறாதகாயமாகி விட்டது. பாங்கொக்கில் ஏஜென்சிக்காரர் நடாத்தும் ஏமாற்று உலகத்தை அந்த ஏழைத்தொழிலாளியால் எடைபோடவும் முடியவில்லை.

மறுபடியும் கொழும்பு வந்தால் ஏஜென்சிக் காரனைப்பிடித்து "கட்டிவந்த காசையாவது வாங்கலாமே!" என்ற நப்பாசையில் ஒரு நண்பனின் உதவியுடன் இலங்கை திரும்பியிருக்கின்றான். ஆனால் சிவலிங்கத்தின் காசை முதலீடாகி; ஏஜென்சிக்காரன் அடுத்த பக்கத்தால் வெளிநாட்டிற்கு கம்பிநீட்டிவிட்ட செய்தி; கொழும்பில் அவனுக்காகக் காத்திருக்கிறது.

"இனி எந்த முகத்தைவைத்துக்கொண்டு வீடு

திரும்புவது? கடன்காரருக்கு என்ன பதில் சொல்வது? ஊர்ச்சனத்தின் கேள்விக்கணைகளை எப்படிச் சந்திப்பது?" என்ற கேள்விகள் மனதைக்குத்த ஈடுசெய்ய முடியாத தோல்வியால் துவண்டு போயிருக்கிறான் அவன். இறுதியில் கவலைக்கு மருந்தாக மது அவனுக்குக் கை கொடுத்திருக்கிறது. அந்தப்போதைதான் சிவலிங்கனுக்கு எமனாகிவிட்டது. "குடித்திருக்காவிட்டால் அவன் நிட்சயம் செத்திருக்க மாட்டானென்று!" மயிலர் சோகமுறும் மனதிற்கு ஏதோ ஒரு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டார்.

சோளகக்காற்றின் சுழியொன்று குத்தெனக் கடலுடன் மோதி பல சிற்றலைகளைப் புதிதாகப் படைத்தது. மயிலர் கவனத்தைத் திசைதிருப்பிக் கொண்டார். அதுவே அவரது நினைவுகளுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளியாகியது. கிழக்கிலிருந்து காலைவெயில் முதுகில் 'சுள்'என்று பாய்ந்தது. அன்றய தொழிலை முடித்துக்கொண்டு காட்டுவளவு வாளை நோக்கி கட்டு மரத்தை வலிக்கத்தொடங்கினார். தூரத்தே நேவிக் கப்பலொன்று வந்துகொண்டிருந்தது; அதன் வருக்கைக்கு முன்னடையாளமாய் அதன் வயர்லஸ் கோபுரம் சிலுவைவடிவில் தெரிந்தது.

சிவலிங்கம் செத்தசெய்தியை ஜீவாவிற்கு எழுதக்கூடாதென்று எண்ணிக்கொண்டே மீன்பறியுடன் வீடுவந்து சேர்ந்தார். அங்கே ஆச்சிமுத்துக்கிழவி டென்மார்க்கிலிருந்து வந்த ஜீவாவின் கடிதத்துடன்; உற்சாகம்மேலிட மயிலருக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பேரனின் கடிதத்தைக்கண்டதும் மயிலரின் சோர்வு; சில்லென்ற பச்சைத்தண்ணீரில் அலரத் தோய்ந்ததுபோலப் பறந்தேவிட்டது. கவரை நுள்ளி

நுள்ளிக் கிழித்து கடிதத்தை வெளியே இழுத்தெடுத்துப் பிரித்தார். நூறு டொலருக்கான ஒரு காசோலை மெல்லிய நீலநிறத்தில் கடிதத்திற்குள்ளிருந்து ஒளியடித்தது. அதை எப்படியாவது விரைவாகமாற்றிச் சிவலிங்கத்தின் குடும்பத்துக்கு ஆயிரம் ரூபா கொடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டே; கிழவிக்கும் கேட்கும்படியாக கடிதத்தை உரத்துப் படிக்கத்தொடங்கினார்.

அவர் மனதில் டென்மார்க்கின் காட்சிகள் புகை வண்டித்தொடர்போல கடகடவென ஓடத்தொடங்கின.

எண்பத்தைந்தாம் ஆண்டு இப்படி ஒரு சோளகம் வீசும்பருவத்தில்தான் ஜீவா டென்மார்க் பயணமானான். இப்பொழுது வீசத்தொடங்கியுள்ள சோளகத்துடன் அவன் புறப்பட்டு ஆறு ஆண்டுகள் யூர்த்தியாகிவிட்டன. ஆனால் மயிலருக்கு அவன் நேற்றுப்போனது போல உணர்வு. அந்தக்கடிதத்தில் அவருக்கு ஜீவாவின் முகம் தெரிந்தது.

இலைதுளிர்காலம்;

இலவம்பழம் வெடித்துப் பஞ்சுக்கூட்டம் நாலு பக்கமும் சிதறிப்பறப்பதைப்போல துருவிய பனித்துகள்கள் சோனாமாரியாகக் கொட்டுவதை ஜீவா டென்மார்க்கில்தான் முதல்தடவையாகப் பார்த்தான். வெள்ளைவெளேரென்று ஜஸ்கட்டியால் மூடப்பட்டிருந்த குளிர்கால டென்மார்க் இப்பொழுது தன்னைமூடியிருந்த வெண்துகிலைக் களைந்துவிட்டது. மெதுவாக ஆரம்பித்த இலை துளிர்காலம் தற்போழுது முழுமை பெற்றிருந்தது.

உறைபனியால் மூடப்பட்டு விறகுதடிகள் போல நின்ற மரங்களெல்லாம் தற்போது கிசு கிசுவென தழைக்க ஆரம்பித்திருந்தன. நெற்கொழுவயிரவ கோயிலடிக் கொன்றைமரம் இப்பொழுது அவன்மனதில் அழியாத ரூபத்துடன் யூத்துக்குலுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஊரில் பார்த்த அதே கொன்றைப் யூக்கள்தான் சற்றுவித்தியாசமான தோற்றத்தில் பொன்னை உருக்கிவார்த்தது போல ஆங்காங்கு யூத்து வழிந்திருந்தன. வந்துகொண்டிருக்கும் வசந்த காலத்திற்கு இந்தயூக்கள்தான் கட்டியகாரன். இவைதவிர தோட்டங்களில் பசளைக்காக நாட்டப் பட்டிருந்த சணற்செடிகள் வேறு மஞ்சள்நிறப்பூக்களை ஏந்தி பார்வைக் கெட்டியதூரம்வரை விரிந்து பரந்துகிடந்தன.

டெனிஷ்காலநிலையில் ஏற்படும் ஒவ்வொருசிறு மாறுதல்களையும் கூட கூர்ந்து அவதானித்துக் கொள்வான் ஜீவா. பேரன் மயிலரைக்கவரவதற்காக இயற்கையின் வினோதங்களை தானெழுதும் கடிதங்களில் தவறாது படம்பிடித்திருப்பான். தான் வாழும் சூழலை உள்வாங்கி; பஞ்சயூதங்களிலும் ஏற்படும் இயற்கையான மாறுதல்களை துல்லியமாக எடைபோட்டு; மண்வாசனையோடு நிமிர்ந்துநிற்கும் மயிலருக்கு; அது பிடித்திருக்குமென்பது அவனது நம்பிக்கை.

எப்பொழுதும் இயற்கையைப்பற்றி எழுதும் போது மனதில் பீறிடும் உற்சாகம், ஏனோ தெரியவில்லை தனது வாழ்க்கையைப்பற்றி எழுதமுற்படும்போது 'பக்' கென அடங்கிவிடுவதை அவன் பலதடவைகள் அவதானித்திருக்கிறான். டென்மார்க் வந்தபின்பு அவனது மனதைக்குடையும் எத்தனையோ விடயங்களை அதே மனதிற்சுள்ளேயே போட்டுப் யூட்டிவைத்திருப்பதால் நல்லவையும், கெட்டவையுமாக இருநிலைப்பட்ட

உணர்வுகள் மனதிற்குள் போராடிக்கொண்டிருந்தன. "பச்சைப்பசேலென்று மதாளித்திருக்கும் அக்கரையில் தங்களது பேரன் ஜீவா ஓர் அழகான ரோஜா!" என்று மயிலரும் ஆச்சிமுத்துக்கிழவியும் கடந்த ஆறு வருடங்களாக ஆசையோடு வளர்த்துவரும் அந்தக் கற்பனை ரோஜாவின்மேல் கொதிநீரை ஊற்ற அவன் விரும்பவில்லை.

ஆறுமாதகாலம் உயிர்நிலைப்பள்ளியில் விஷேடமாக டெனிஷ்மொழியைப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது சோபியாவுடன் அவனுக்குப் பழக்கமாயிற்று. தோள்களைக் கைப்பற்றத்துடிக்கும் நெளி நெளியான கூந்தல். பெயருக்கேற்ப சோபனம் தவழும் முகம். இளமையும் அழகும் இணைந்து குலுங்கிச்சிரிக்கும் அவளில்தான் அழகுத்தேவதையே குடியிருக்கவேண்டும். அவளைத் தனது அன்பிற்குரியவளாக்கியிருக்க ஜீவாவால் முடியும்.

நட்புக்குப்பரிசாக சோபியாவின் வீட்டில் அவனுக்கு ஒருளும் வாடகைக்குக் கிடைத்திருந்தது. குறைந்த வாடகையில் வசதிபொருந்திய அந்தளும் அவனுக்கு சோபியாவால் கிடைத்தபேறே! அவள் தற்போது தலைநகரில் கொம்பியூற்றர் உதவியாளராக படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். மாணவர்விடுதியிலேயே தங்கிப்படித்து வருவதால் அவள் அடிக்கடி வீட்டிற்கு வருவதில்லை. மூன்று மாதங்களின் பின் ஒருவார விடுமுறையில் அவள் நேற்றுத்தான் வீடு வந்திருந்திருக்கிறாள். வந்ததிலிருந்து ஒரே கலகலப்புதான். டெனிஷ்மக்கள் கூடுதலானளவு அமைதியான வாழ்க்கையை விரும்புவவர்களாதலால் அவன் வீட்டிற்குள் அளவுக்கதிகமான நண்பர்களைக் கூட்டிவந்து, அரட்டையடிப்பதில்லை. ஆனால் வைகுந்தன் மட்டும் அடிக்கடி அவனிடம் வந்துபோவான்.

மாதகல்பொடியன், ஜொலிக்கட்டை. ஆனால் குடும்பப் பொறுப்புகளால் மாடாக உழைத்து, ஓடாகத் தேய்ந்திருந்தான். ஜீவாவிற்கு அவன் டென்மார்க்கில் கிடைத்த நட்புத்தான். வாரவிடுமுறை நாட்களானால் அவன் லேசான தண்ணியிலிருப்பான். அந்தநேரம் அவன் கதையில் ஒழுங்குத் தன்மையிருக்காது.

இன்றும் அவனுக்கு இலேசான கீறு! வழமைபோல தன் கருத்துக்களை தர்க்கிக்கத் தொடங்கியிருந்தான், "மச்சான் எனக்கு இப்பவயது முப்பத்தாறு! நெத்துக்கு விட்டதுமாதிரி உழைச்சுக் கொண்டேயிருக்கிறன் முடிவேயில்லை. இனிமேல் தன்னும் எனக்கொரு கலியாணத்தை முடிச்சுத்தாறதுக்கு வழியைப்பாருங்கோ! எண்டு ஊரிலை இருக்கிற ஐயா அம்மாவை நான் எப்படிமச்சான் வாய்விட்டுக்கேட்கிறது? அந்தக் கவலையிலைதான் குடிக்கிறன்! என்னை நீயும் குடிகாறனெண்டு குறைச்சு மதிப்பிடாதை!"

"வைகுந்தன் குடிக்கிறதாலை கவலைகளை மறக்கேலாது! உனக்கு எவ்வளவோ பொறுப்புகளிருக்கு! அழுதும் பிள்ளை அவளே பெறவேணுமெண்டுறது போலை! எப்படியோ நீதானே உன்ரை தங்கைச்சிமாரை உழைச்சுக் கரைசேர்க்கவேணும்!" என்று ஜீவா அவனுக்கு உபதேசம் செய்வதுபோல கதைக்கத் தொடங்கினான்.

ஜீவாவையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வைகுந்தன், "இல்லை மச்சான் நீ சொல்லுறது தவறு! உனக்கு என்னைப் பற்றித்தெரியும். இந்த ஆறுவரியமா நான் ஒருநாள்கூட லீவெண்டு எடுத்ததில்லை! சுகமில்லை யெண்டால்கூட பல்லைகடிச்சுக்கொண்டு வேலைக்குப் போயிடுவன்! இப்ப கடைசித் தங்கைச்சியின்ரை பொறுப்புத் தான் பாக்கி. அதுமுடியும்வரை அப்பு ஆத்தை என்ரை

கலியாணத்தை நினைச்சே பாக்காதுகள்! நன்றிகெட்ட சனம்!" என்று கோபமாக தனது குடும்பத்தைச் சாடினான்.

"மச்சான் பொறுத்ததோடை பொறுத்து என்னமொரு இரண்டுவரியம் உழைச்சியெண்டால் கடைசித் தங்கைச்சியின்ரை காரியத்தையும் முடிச்சுடுவாய்! அதுக்குப்பிறகு கொம்மாகொய்யா நிட்சயம் உன்னைப் பற்றிச் சிந்திப்பினம்தானே?"

"பிரயோசனமில்லையப்பா! இனி எனக்கென்ன இருவதுவயதுக் குமரியையே கட்டித்தரப்போகினம்?" வைகுந்தனின் கேள்வியில் வருத்தமிருந்தது. "இஞ்சைபார்" எனக்கூறி தனது தலையைக் குனிந்து காட்டினான். சந்திரன் காதலிப்பதுபோல மெல்லியவழக்கை தலையில் ஒளியடித்தது.

"சீதனக் கொடுமையெண்டுறது உண்மையிலை எங்களைப்போலை உழைக்கிற ஆண்களைத்தான் பாதிச்சிருக்கு! கலியாணம் கட்டுற இளம் பெண்களெல்லாம் உழைச்சே சீதனம் கொடுக்கினம்? காசை விடுமச்சான்! எங்கடை இளமையையே தியாகம்பண்ணி; மெழுகுவர்த்தியாக உருகிறமே? அதைக்கூட இந்தச்சமூகம் நியாயமாய் பார்க்கமாட்டனெண்டுதே?" என்று கூறிக்கொண்டே; முந்தானைச் சீலையை இழுப்பது போல, தலைமயிரை ஒதுக்கி வெண்மண்டையை மூடினான்.

அவனின் வருத்தம் ஜீவாவிற்குப்பிரிந்தது. இருந்தாலும் அவன் வைகுந்தனை விடவில்லை! "மச்சான் இப்பிடிச்சொல்லுறனையெண்டு குறை நினைக்கக்கூடாது! எங்கடை சமூக அமைப்பிலை பெண்களைவிட

ஆண்களுக்குதான் அதிக சலுகைகளிருக்கு; உதாரணத்திற்கு கவலையை மறக்க நீ குடிக்கிறாய்! எத்தனையோ டெனிஸ்பெட்டையளை உனக்குத்தெரியும் அது உன்ரை இளமை உணர்வுகளுக்கு வடிகாலாய்மைந்திருக்கு! இப்படிப்பட்ட வசதிகள் எங்கடைபெண்களுக்கு இல்லைத்தானே? ஆனபடியால் தான் எப்பவும் பெண்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கினம் என்று நினைச்சு ஏன் அமைதிகாணக்கூடாது!

இண்டைக்கு எங்களைமாதிரி வெளிநாடு வந்த பொடியள் கொஞ்சம்தவறா நடந்தாலே தாய், தகப்பன் குடும்பத்தை மறந்து குடியும், வெறியும் கூத்தியுமா அலையிறாங்களெண்டுதானே சமூகம் குறைகூறுது" என்றான் ஜீவா.

"மச்சான் ஜீவா! உங்கைதான் எல்லாரும் தவறுவிடுகினம்! சீதனக்கொடுமைமிக்க எங்கடை சமூகத்திலை குடும்பத்திற்காக உழைத்து உருகும் என்னைப்போலை ஒரு இளைஞன் குடிக்கிறான்! இளமை உணர்வுகளுக்குத் தீனிபோட வெள்ளைக்காரியனோடை படுக்கிறானெண்டால்! அதுக்கும் ஒருபலமான காரணமிருக்கென்பதை ஏன் அவையள் அறிய மறுக்கினம்? எங்களைப்போலை இளைஞர்களைக் குறை கூறுவதைவிட; எங்களை இந்த நிலைக்குத்தள்ளக் காரணமாயிருந்த சமூகத்தை அவர்கள் குறைகூறலாம் தானே?" என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டான் வைகுந்தன்.

அவனைச் சமாளித்துக்கொண்டே ஜீவா, "வைகுந்தன்! அதிகமாக உணர்ச்சிவசப்படக்கூடாது! சமூகமெண்டது எல்லோரையும் சேர்த்ததுதான்! சீதனமெண்ட ஒரேஒரு காரணிதான் முழுச்சமூகத்தையும் சிக்கலுக்குள்ளாக்கிறதெண்டு சொல்லமுடியாது!

பலரகப்பட்ட மனிதர்களையும், பல்வேறுபட்ட பிரச்சனைகளையும் மையமாக வைத்துதான் வாழ்க்கையே பின்னப்பட்டிருக்கிறது. எப்பவும் நாங்கள் தவறுகளை நியாயப்படுத்துறதைவிட, அதற்குப்பரிகாரம் தேடுறதுதான் நல்லதென்று எனக்குப்படுது! நேரம் பதினொருமணி நல்லா இருட்டியிட்டது. நாளைக்கு வா ஆறுதலாகக் கதைப்பம்!" என்று முடித்தான்.

வைகுந்தனின் கொடுப்பிற்குள் ஒரு நமட்டுச்சிரிப்பு வெடித்தது! " மச்சான் நீ இந்த வயதிலையே புத்தராய் மாறாதை! என்னைவிட உனக்குச்சந்தர்ப்பம் அதிகம்! வீட்டுக்குள்ளையே சொர்க்கத்தை வைச்சுக்கொண்டு; வீண்வேதாந்தம்பேசி இளமையை வீண்டிக்காதை! எல்லாத்துக்கும் பிறகுவாறன்!" என்று கூறிய வைகுந்தன் தள்ளாடியபடியே வெளியே வந்தான். அப்பொழுதுதான் பார்டி ஒன்றுக்குப்போய்விட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தாள் சோபியா!

வைகுந்தன் குறிப்பிட்டதுபோல அவள் சொர்க்கத்திலிருந்து வந்த தேவதையைப்போலவே அலங்கரித்திருந்தாள்! உள்ளே வந்தவள் ஓவர்கோட்டைக் கழற்றி ஸ்ராண்டில் கொழுவிவிட்டுத் திரும்பினாள், திமிறிப்பாயும் இளமையை அடக்கி, அன்று அவள் அணிந்திருந்த சிக்கனமாக ஆடையலங்காரம் ஒருகணம் வைகுந்தனை அப்படியே ஆடவைத்துவிட்டது! அவளையே விழுங்கிவிடுபவனைப் போல ஒரு வெறிப் பார்வையை வீசிவிட்டு; அதே வேகத்தில் ஜீவாவின் பக்கம் திரும்பி, 'என்ஜாய்' என்று சொல்லுவதுபோல; ஒற்றைக் கண்ணைச் சிமிட்டினான். ஜீவா கையைக்காட்டவே வாசற்படியில் தடக்குப்பட்டு தடுமாறி வெளியே போனான்.

அவனுடைய பார்வையை சோபியா வெறுப்புடன்

நிராகரித்தாள். ஆனால் அவளுடைய முகத்திலும் அன்று இனம்புரியாத ஒரு கிறுக்கம்! சிறிதுநேரம் ஜீவாவையே வெறித்துப்பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். பிறகு அவன் முற்றிலும் எதிர்பாராதவகையில் சட்டென்று அவனது அறைக்கள் பிரவேசித்து 'சடாரென்று' கதவைச் சாத்திவிட்டு; அவனை எல்லைகடந்த பேரன்போடு தழுவினாள்.

அவளுடைய பஞ்சுபோன்ற மென்மையான தேகம் தந்த பெண்மையின் முதல்ஸ்பரிசத்தில் அவன் ஒருகணம் அப்படியே கிறங்கிப் போய்விட்டான்! அவளின் மேனியில் இயற்கையான வாசத்தோடு; மல்லிகைப்பூசென்ற மணமும் கலந்து, போதையூட்டும் ஒருவித நெடியை உண்டு பண்ணியது! ஜீவாவிற்கு இன்பசாகரத்தின் முதற்கதவு திறந்ததுபோன்ற உணர்வு.

சோபியாவின் அணைப்பு மெல்ல மெல்ல இறுக்கத்தொடங்கியது.

முதற்காதல்.

அன்று காலையிலிருந்தே விபரிக்கமுடியாத உணர்வுகளால் நெருடப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான் ஜீவா. டென்மார்க்கில் அவன் கடைப்பிடித்துவரும் ஆஞ்சநேயப் பிரமச்சாரியத்திற்கு, நேற்றயிரவு: ஓர் அதிரடித்தாக்குதலாய் அமைந்துவிட்டதை அவனால் மறக்கமுடியாமலிருந்தது.

"காதலுக்குக்கண் இல்லை" என்றபழமொழி முதற்தடவை ஏற்படும் காதலைமட்டும் கருத்தாகவைத்து

எழுதப்பட்டதா? அல்லது அடுத்தடுத்து ஏற்படும் காதல்களுக்கெல்லாம் அது பொருத்தமுடையதுதானா? என்று கொசுறுகளாக மனதில் பல கேள்விகள் எழுந்தன.

நெற்றிரவ ஒருகணம் தடுமாறியிருந்தால் இப்பொழுது அவன் செங்கமலத்திற்கு துரோகமிழைத்த குற்றத்தைச்சுமந்திருப்பான். "ஜீவா சத்தியமாகச் சொல்லுறன் உன்னைத்தவிர வேறொரு ஆணை நான் நினைக்கவில்லை!" என்று சோபியா அன்பாக உதிர்த்த சொற்களைக்கேட்டதும் அவனது ஐம்புலன்களும் அப்படியே அடங்கிப்போய்விட்டன. அவளின் அன்புப் பிடியிலிருந்து தன்னைவேகமாக விலகிக்கொண்டான். சோபியாவை உதறிதள்ளிவிட்டு அந்த வேகத்துடனேயே வைகுந்தன் வீட்டிற்குப்போய்ப் படுத்துக்கொண்டான்.

உலகத்திலேயே அதிகூடுதலான சுதந்திர முள்ளவர்கள் டெனிஷ் பெண்களையென்று கூறுவார்கள். தாலியும், குங்குமப்பொட்டுமாக வகுக்கப்படும் எல்லைக் கோடுகளுக்கிடையில் நின்று; கற்பு நெறியைப்பற்றிப் பேசவேண்டியதேவை அவர்களுடைய கலாச்சாரத்தில் அவசியம் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆனால் ஒருவனுக்கு ஒருத்தியென்ற நெறியோடு நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள். அகர்களுடன் ஆழமாக பழகினால் மட்டுமே அதைப்புரிந்து கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட குடும்பங்களில் சோபியாவின் குடும்பமும் ஒன்று. அது ஜீவாவிற்கு சுத்தமாகத்தெரியும்.

தன்னுடைய உணர்வுகளை சோபியா நிச்சயமாக மதிப்பாளென்ற நம்பிக்கையுடன் அதிகாலையிலேயே வீடுதிரும்பியிருந்தான் ஜீவா. அவனுடைய மனதில் வேதனையும், கலவரமும் குடியிருந்தது. எதிர்பாராத வகையில் சிரித்த முகத்துடன் அவனுடைய அறைக்கு தானாகவே வந்துசேர்ந்தாள் சோபியா. அவளிடம் நல்ல

தெளிவிருந்தது. நேற்றய அசம்பாவிதத்திற்கு அவள் அவனிடம் மானசீகமாக மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொண்டாள். "காதல் புனிதமானது அந்த ரோஜாவை உடலுறவென்ற அக்கினிக்குள்போட்டுக் கருக்க முயன்றது தனது தவறே!" என்று வருதத்தோடு கூறிக்கொண்டாள்.

டென்மார்க்கில் ஆறுவருட வாழ்க்கை: டெனிஸ் குடும்பங்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு: இவைகளால் டெனிஸ்மொழியை அவனால் சூத்திரப்பிழையின்றிப் பேச முடிந்தது. அதனால்தான் தன்னுடைய மனஉணர்வுகளை சுருதிபிசகாமல் சோபியாவுடன் அவனால் உரையாடிக் கொள்ளமுடிந்தது.

வீட்டிற்குள்ளிருந்து பேசுவது ஏதோ ஒருவித அம்மலான பொழுதுபோலிருந்ததால் இருவரும் சுத்தமான காற்றைச்சுவாசிக்க வருவதுபோல; வெளியேவந்தனர். அவர்களுடைய வீட்டின் முன்னால் ஒரு நூல்நிலைய மிருக்கிறது. அதனருகாமையில் மரங்களடர்ந்த பகுதி யொன்று உண்டு. மாலையானால் வயோதிபர்கள் அங்கு வந்து கூடுவார்கள். இருவரும் அங்குவந்து சேர்ந்தபோது, குளிர்ச்சியான மரங்கள் சிறு சிறுசலசலப்பை ஏற்படுத்தி, மெல்லியகாற்றை சாமரங்கள் போல வீசிக்கொண்டிருந்தன.

எவ்வளவுதான் கலகலப்பாகப்பேசி அவள் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாலும்; ஜீவா எதற்காக தன்னுடைய காதலை ஏற்க மறுக்கிறான் என்றகேள்வி மனதை உறுத்தாமலில்லை. தன்னுடைய முதற்காதலென்ற அத்தியாயம் தோல்வியென்ற முடிவுரையுடன் மூடப்படுவதை அவளால் இரசிக்கமுடியவில்லை. அந்தக் கவலை அவளுடைய விழிகளின் ஓரத்தில் இலேசாகப் படிந்திருப்பதை கூர்ந்து பார்த்தால் புரிந்துகொள்ளலாம்.

தன்னுடைய பேரழகை நிராகரிக்கும் முதல் இரகிகனைப் பார்ப்பதுபோல ஜீவாவைப் பார்த்துக்கொண்டாள் அவள்.

உயர்நிலைப்பள்ளியில் படிக்கும் காலத்திலிருந்தே சோபியா ஜீவாவுடன் நெருங்கிப்பழகிவந்தவள். புலம் பெயர்ந்துவந்த மக்களின் சோகங்களில் அவள் தானாகவே முன்வந்து ஈடுபட்டுக்கொள்வது இயல்பு. அத்தகைய தொரு ஈடுபாடும் இரக்கமும்தான் ஜீவாவினமீது காதல் மலரக் காரணமாயிருந்தது. இதை ஜீவா அவ்வப்போது அவதானித்தாலும் அது இத்தனை ஆழமாக இருக்குமென கணக்குப் பண்ணவில்லை.

எதுவித சலனத்தையும் காட்டிக்கொள்ளாது தனது மணிப்பர்சிற்குளிருந்து ஒருபுகைப்படத்தை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான். படத்தில் செங்கமலம் சோபியாவைப் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அளந்தெடுத்துத் தீட்டிய ஓவியம்போலிருந்தது அவளது அழகு! பரந்தநெற்றி அதில் சாந்துப்பொட்டு வைத்திருந்தாள். கண்ணூறுபடாமலிருக்க இயற்கையே அவள் முகத்தில் ஒருமச்சத்தை போட்டிருந்தது. தன்னுடைய அழகிற்கு அவளொன்றும் குறைந்தவளல்ல என்பதை சோபியா ஐயத்திற் கிடமின்றிப் புரிந்துகொண்டாள். செங்கமலத்திற்கு தனக்குமேற்பட்ட முதற்காதலற்கதையை ஜீவா விபரித்தபோது சோபியாவின் விழிகள் ஆச்சரியத்தால் அகலத்திறந்திருந்தன.

வீரன் தில்லையம்பலம்;

சோபியாவின் முதற்காதலை அவன் நிராகரிக்க வேண்டிய தேவையென்னென்பதை அவளுக்கு எப்படியாவது புரியவைத்துவிட வேண்டுமென்பது

ஜீவாவின் அன்றயநிலை. அவளுக்கு தமிழர்களின் வாழ்க்கைக் கட்டமைப்புபற்றி நிறையவே தெரியும்! தணக்கும், செங்கமலத்திற்குமுள்ள தொடர்பைத் தகர்க்க முடியாதபடி ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த வலுவான பக்க காரணிகளையெல்லாம் அவன் ஒன்றுவிடாமல் கூறத் தொடங்கினான்.

முத்துமாரியம்மன் கோயில் வாசலில்வைத்து உறுதிசெய்யப்பட்ட தனது காதலின் மேன்மையை, அவளுக்கு எப்படிப் பூரணமாகபுரிய வைப்பதென்று ஏற்கெனவே பலநாட்களாக தடுமாறிக்கொண்டிருந்த ஜீவாவுக்கு இதுதான் பொருத்தமான சந்தர்ப்பமாகப் பட்டது.

"தென்னிந்தியாவில் உள்ள கோடியாக் கரைக்கும் எங்கடை ஊருக்கும் நெருங்கினதொடர்பிருக்கு. முன்னொரு காலத்திலை வியாபாரத்திற்காக இந்தியா போன கடலோடிகள் கோடியாக்கரையில் கொண்டுவரப் போய் சாமான்களை இறக்கிப்போட்டு; ஊருக்குத் திரும்பி யிருக்கினம். அந்தநேரம் பார்த்து ஒரு மூதாட்டி தானும் அவர்களுடன் ஊர்வருவதாகக் கேட்டிருக்கிறாள். ஓட்டிகள் எவ்வளவோ மறுத்தும் அவள் பிடிவாதமாக நிற்கவே, ஈற்றில் அவளையும் ஏற்றிக் கொண்டு ஊர்வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள்.

வல்வெட்டித்துறையிலுள்ள மதவடிக்கு வந்து சேர்ந்து; அங்கிருந்து கொஞ்சத்தூரம் நடந்துவர, ஒரு வேப்பமரம். அந்த இடத்திலை மூதாட்டி காணமற் போய்விட்டா! எல்லோருக்கும் பெரிய ஆச்சரியம்! அடுத்த நாள் காலையில் அதே இடத்தில் ஒருவிளக்கு எரிஞ்சு கொண்டிருந்திருக்கு! அதைக்கேள்விப்பட்ட ஊர்ச் சனங்களெல்லாம்; வந்தது சாதாரணமூதாட்டியில்லை.

அம்மாளைச்சிதானென்று முடிவெடுத்து; அந்த இடத்தில் ஒரு ஆலயத்தைக்கட்டிச்சினம். அதுதான் எங்கடை ஊர் முத்துமாரிஅம்மன்கோயில். தென்னிந்தியாவிலுள்ள சமயபுரத்து அம்மனை அவ்விதம் வந்ததாக ஐதீகம்.”

“இது உண்மைதானா? விஞ்ஞானத்தின் உச்சிப்புள்ளியை உலகம் எட்டிப்பிடித்திருக்கிற காலத்திலை இதுபோன்ற கதைகளை உங்கடை ஆக்கள் இப்பவும் நம்புகிறார்களா? ” என்று சோபியா அவனைப்பார்த்துக் கேட்டாள்.

“சோபியா எங்கடை மூதாதையர் லேசுப்பட ஆக்களில்லை! அன்னபூ ரணி என்ற பாய்க்கப்பலைச் செய்து, அமெரிக்காவிற்கு ஓட்டிக்கொண்டு போய் அந்தக் காலத்திலேயே சாதனை நிலைநாட்டியவர்கள்! இன்றைக்கு என்னுடையமனத்தில் எத்தனையோ சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் அலைமோதினாலும் எப்பொழுதுமே மறுதலிக்கமுடியாத ஒரு அற்புதமாக முத்துமாரிஅம்மனின் கதை இருந்துகொண்டே வருகிறது!” என்று கூறியபோது ஜீவா உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தான்.

“நான் குறிப்பிடுவது ஒரு நிகழ்வு! ஆனால் இதுபோல நூற்றுக்கணக்கான அற்புதங்கள் எங்களுடைய மண்ணில் பரந்துகிடக்கிறது சோபியா!” என்று பெருமூச்சுக்கொண்டே மறுபடியும் அவளைப் பார்த்தான் ஜீவா!”

அவளின் முகத்தில் செங்கமலம் தொடர்பான கேள்விகள் தொக்கு நிற்பது தெரிந்தது! இந்தக்கதைக்கும் தன்னுடைய காதலுக்கும் தொடர்பிருப்பதாகச்சுட்டிக்காட்டி, மேலும் தொடர்ந்தான் அவன்.

“வழமையாக முத்துமாரியம்மன் கோவிலில் கொடியேறினால் தீர்த்தம் முடியும்வரை ஒருதரும் கடலுக்குப் போகமாட்டார்கள். பல வருடங்களுக்கு முந்தி அம்மாளாச்சிக்கு கொடியேறியிருந்த திருவிழாக் காலத்தில்தான் செங்கமலத்தின் தகப்பன் வீரன் தில்லையம்பலத்திற்கு ஒரு பெரிய சோதனையே ஏற்பட்டது.

தென்னிந்தியாவுக்கு சாதிக்காய், கிராம்பு, பாக்கு போன்ற வாசனைத்திரவியங்களை ஏற்றிச்சென்று, அங்கிருந்து ஜவுளிவகைகளை இறக்குமதி செய்வதுமாக நடைபெற்றுவந்த வியாபாரத்திற்கு வண்டிமரம் ஓட்டுவதில் முதல்தரமான கெட்டிக்காரர் அவர். கடற்படையின் துப்பாக்கிக்குண்டுகளுக்கு கடுகளவும் பயமில்லாமல் றோட்டைக் கடப்பதுபோல பாக்குநீரணையைச் சாதாரணமாகக் கடப்பார்!

அவருடைய உடம்பில் எத்தனையோ இடங்களில் துப்பாக்கிக்குண்டுகள் பாய்ந்த தழும்புகளிருக்கு! ஆகையால் அந்தக்காலத்தில் அவர் வீரன் தில்லையம்பலம் என்ற பெயருடனேயே பிரபலமாயிருந்தார்.

“விஷயம் தெரியாத சிலர் அந்தத்தொழிலை கள்ளக்கடத்தலென்று சொல்வதுண்டு. ஆனால் எங்கடை மக்களைப்பொறுத்தவரை இதை அவர்கள் கள்ளக் கடத்தலாகக் கருதிச்செயற்படவில்லை!”

அவனை இடைமறித்த சோபியா, “அரசாங்கத்தின் அனுமதியைப் பெற்றா அதைச் செய்தார்கள்? அரச அனுமதியில்லாவிட்டால் அதைக் கள்ளக்கடத்தலென்று சொல்வதில் பிழையென்ன இருக்கிறது?” என்று வினவினாள்.

அதற்கு ஜீவா அமைதியாகவே பதிலளித்தான். "எங்கடைமக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிற ஒரு அரசு அமைந்தால் நீர் சொல்லுறது சரி! ஆனால் சிங்கள அரசாங்கங்களும்; அவற்றின் ஒருதலைப்பட்சமான சட்டதிட்டங்களும் எங்கடை இறைமையைக் கட்டுப் படுத்தாது. நாங்கள் ஒரு தனித்துவமான இனம். அவர்களிடம் கையேந்தவேண்டிய அவசியம் எங்களுக் கில்லையென்று அவர்கள் உறுதியாக நினைத்தார்கள். ஆகவேதான் அதைத்தமது அயல்நாட்டு வாணிபமாக ஆத்மார்த்தமாகவே கருதினார்கள். எத்தனையோ வீரசாதனைகளை நிலைநாட்டினார்கள்.

இப்படிப்பட்ட உணர்வுகளின் வெளித் தோற்றங்களை தமிழீழமண்ணின் எல்லா மூலை முடுக்குகளிலும் காணலாம். இவைகெளல்லாம் ஈழத்தமிழனின் இறைமை சிங்களவரிடம் இல்லை என்பதற்கு எம்மிடமுள்ள பலமான ஆதாரங்களாகும்.

இந்த அடிப்படைகளைப் புரிந்துகொள்ளாமல், எந்தச்சிங்களவர்க்கள் எங்களை ஸ்மக்கினேஸ் என்றும், கள்ளத்தோணிகளென்றும் அரைவேக்கேட்டுத்தனமாக இகழ்ந்தார்களோ அவர்க்களால்தான் கோடியாக்கரையில் குடுவேண்டி இறந்தார் செங்கமலத்தின் தகப்பன்.

அந்தநேரம் செங்கமலத்தின் தாய் நிறைமாதக் கர்ப்பிணி. குழந்தை நலமாகப்பிறக்க வேண்டுமென்று, அம்பாளுக்கு விரதமிருந்திருக்கிறார் தில்லையம்பலம். சப்பறத்தன்று இரவு சில சிங்கள அரசியல்வாதிகள் கொழும்பிலிருந்து இரகசியமாக ஊர்வந்து சேர்ந்திருக்கிறார். உள்நாட்டு அரசியல் பிரச்சனைகளால் அவர்கள் இந்தியாவிற்கு தப்பியோட உதவி கேட்டிருக்கிறார்கள். கோயில் திருவிழா நேரமென்பதால்

அவர்களுக்கு யாருமே உதவிசெய்ய முன்வரவில்லை.

இதற்குமுன்னரும் பலர் இந்தவழியாக தப்பிச் சென்றிருக்கிறபடியால் அந்த நம்பிக்கையில் தாங்கள் வந்திருப்பதாக மன்றாடினார்கள். பகைவர்களென்றாலும் உயிர்ப்பிச்சைகேட்டு கையேந்திவந்தவர்களை அந்த ஊர்மண்ணில் வைத்துக்கைவிட தில்லையம்பலம் விரும்பவில்லை. செங்கமலத்தின்தாய் எவ்வளவோ தடுத்தும்கேளாது. அவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு புறப் பட்டிருக்கிறார். தீர்த்தத்திற்கு எப்படியாவது திரும்பி வந்துவிடுவேனென்று உறுதிகொடுத்தே அவர் புறப் பட்டிருக்கிறார்.

அவர்களைக் கோடியாக்கரையில் இறக்கிவிட்டுத் திரும்பிக்கொண்டிருக்கும் வழியில்; எதிர்பாராதவிதமாக இந்தியசுங்கப்படைபினர் அவரது வண்டிமரத்தைத் தடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் அகப்பட்டால் பின்னர் ஊர்திரும்ப பலநாட்கள் தாமதமாகும், பிறகு அம்பாள் விரதத்தை முடிக்க இயலாது! என்று கவலைப் பட்டிருக்கிறார். அதனால் அவர்களின் எச்சரிக்கை வெடிகளையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது; வண்டிமரத்தின் என்ஜின்களை மிக வேகமாகத் திருகியிருக்கிறார். விளைவு அவர்களின் துப்பாக்கிக் குண்டுகளையேந்தி; அம்பாள் வண்டிமரமேறிவந்த அதே கோடியாக்கரையிலேயே வாழ்க்கையை முடித்து; வீரனென்ற தனது பெயரை உறுதிசெய்து கொண்டாவிட்டார்.

அவர் இறந்தநாளன்று அம்பாள் சமுத்திரதீர்த்தம்! அன்று பிறந்தவள்தான் இந்தச் செங்கமலம். ஆகையால் தான் அம்பாளின் கையிலிருக்கும் செங்கமலப்பூவின் பெயரை அவளுக்குச் சூட்டினார்கள். தனக்குப்பிறப்பது பெண்குழந்தையாயிருந்தால் என்னையே தனது

மருமகனாக்க வேணுமென்பது வீரன் தில்லையம்பலத்தின் விருப்பம்.

ஓம்! செங்கமலம்தான் என்னுடைய முறைமச்சாள்!
எங்களுக்குள் எதிர்பாராதவிதமான காதல்
பாடசாலையிலேயே மலர்ந்தது. அதேவேளை அந்தச்
சம்பவத்தின் பின்னணியுமிருந்தால் அது மேலும் ஒருபடி
இறுக்கமடைந்தது.

நான் டென்மார்க் புறப்பட்டபோது அந்த
முத்துமாரியம்மன் கோயில்வாசலில் வைத்து; "உங்களைத்
தவிர வேறொரு ஆண்மகனை நான் நினைக்கவே
மாட்டேன்" என்று சத்தியம் செய்துதான் அவள் என்னை
இங்கை அனுப்பிவைத்தாள். நானும் அதே
வாக்குறுதியைத் தான் அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு
வந்திருக்கிறேன். அதனால்தான் நேற்றிரவு நீரும்:
என்னைத்தவிர வேறொரு ஆண்மகனைக் காதலிக்க
வில்லையென்றவுடனே எனக்கு செங்கமலத்தின் ஞாபகம்
வந்துவிட்டது. செங்கமலத்திற்கு மட்டும் நான் துரோகம்
செய்தால் அம்பாள்வாசலிலேயே அவள் கண்டிப்பாக
உயிரைவிடுவாள்.

சோபியா நான் சத்தியமாகச் சொல்லுறன்
செங்கமலத்தைமட்டும் நான் காதலிச்சிருக்காவிட்டால்;
அழகுத்தேவதையாயிருக்கிற நீதான் எனக்கு மனைவி.
அதில் மாற்றமேயிருந்திருக்காது!" என்று அழுத்தம்
திருத்தமாகக் கூறிமுடித்து; அவள் முகத்தை உற்று
நோக்கினான் ஜீவா. அவளின் நீல விழிகளிலிருந்து நீர்
தாரை தாரையாக வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இயரிக் ஜென்சன்.

தலையில் சப்பினின் தொப்பி! இடையிலிருந்து வழுகும் லோங்சை இழுத்துப்பிடிக்க முன்னும், பின்னும் தொடுக்கப்பட்ட விஷேடப்பட்டி, வாயில் சுங்கான், இளமஞ்சள்நிற குறுந்தாடி இவைகள் சோபியாவின் தகப்பன் இயரிக் ஜென்சனுக்கரிய விஷேட அடையாளங்கள்.

இருபத்தைந்தாண்டுகள் ஆசிரியத்தொழில் வெள்ளிவிழாக்கண்டவர். கேட்பவர்களுக்கு மட்டும்தன்னை ஒரு 'பங்கனிஸ்தர்' (பென்சனியர்) என்று தாழ்ந்தகுரலில் சொல்லிக்கொள்வார். தானும் தன்பாடுமாயிருந்தாலும் எல்லா விஷயங்களையும் ஆராய்ந்து சீர்தூக்குவதில் வல்லவர். பெண்சாதி இறந்தபின்பு சோபியாவின் நல்வாழ்வை நினைத்து; பெண்கள பக்கம் தலைகாட்டாமலே விட்டுவிட்டவர். "இன்று அவர் ஏதோவொரு மோப்பம் பிடித்துத்தான் தன்னுடன் கதைக்கவந்திருக்கிறார்" என்று அவருடைய திடீர் சந்திப்பிற்கு தலையங்கமிட்டான் ஜீவா.

நேற்றுமுன்தினமே சோபியா கொப்பனேகனிலுள்ள தனது பாடசாலைக்குப் போய்விட்டாள். செங்கமலத்தின் கதை அவளை வலுவாகப்பாதித்திருந்தது. "ஊருக்கு நல்லவனா இருக்கிறதைவிட; என்னுடைய மனச்சாட்சிக்கு நல்லவனாக இருக்கிறதைத்தான் நான் எப்பவும் விரும்புறன்" என்றுகூறி பெண்மைக்குச் சலனப்படாத, உறுதிமிக்க ஜீவா அவள்மனதில் மேலும் ஒருபடி உயர்ந்து நின்றான்.

டெனிஸ்சமூகத்தில் பிள்ளைகள் பெற்றோருடன் ஒழிப்புமறைப்பு இல்லாமல் கதைப்பார்கள். சோபியா பாடசாலை போகுமுன்பு நடந்துமுடிந்த சகல சம்பவங்களையும் தகப்பன் இயரிக் ஜென்சனின் காதில் போட்டுவிட்டுப் போயிருக்கிறாளென்பது; அவருடைய பீடிகைப்பேச்சிலேயே மணம்தட்டியது.

“ஜீவா! கடந்த மூன்றுவருடங்களாக நீர் எங்களோடே இருந்தாலும் உம்முடைய காதல் கதையைப் பற்றி இப்பதான் வெளிவிட்டிருக்கிறீர்!” என்று இலேசாகக் கண்ணைச்சிமிட்டினார்.

தன்னுடைய மகளின் காதல் நிறைவேறாததுபற்றி அவருக்கு பெரியளவில் வருத்தமிருக்கவில்லை. ஆனால் இனம், நிறம் என்ற எல்லைக்கோடுகளால் காதலுக்குத் தடைபோட அவர் ஒருபோதும் விரும்புவதில்லை யென்பதும் ஜீவாவிற்குப் புரியும். டெனிஸ்குடும்பங்களில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் விவாகரத்துக்களுக்கு அவர் முற்றிலும் எதிரானவர். தாய்தகப்பனின் பொறுப்பற்ற விவாகரத்துக்கள் குழந்தைகளின் மனோநிலையை பெரிதும் பாதித்துவிடுமென அடிக்கடி அங்கலாய்ப்பார். எனவே முன்கூட்டியே தன் நிலமையைக்கூறி ஜீவா நேர்மையாக நடந்து கொண்டதை அவர் வரவேற்றார்.

“ஜீவா நீர் இவ்வளவு ஆழமாக ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணைக் காதலிக்கிறீர் என்றால் அந்தப் பெண்ணை இந்தநாட்டிற்கு சட்டப்படி கூப்பிடலாம்தானே? எதற்காக இவ்வளவு காலமும் தாமதித்தீர்..? என்று கேட்டார்.

அவரின் கேள்வியில் நியாயமிருப்பதை ஜீவா உணர்ந்து கொண்டான். சிறிதுநேர மெனனத்தின்பின் பிளாஸ்க்கிலிருந்த கோப்பியை ஊற்றிக்கொண்டே

“மனைவியைத்தான் கூப்பிட சட்டமிருக்கு ஆனால் காதலியைக்கூப்பிட சட்டத்திலை இடமில்லை!” என்று சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டான்.

இயரிக் ஜென்சன் மென்மையாகச் சிரித்துக் கொண்டார். “நீர் உமது காதலியை இந்தியாவுக்கு வரவழைத்து; அங்குபோய் திருமணம் செய்து கொண்டால் பிறகு இங்கு கூப்பிடலாம்தானே?!” என்று இயற்கையாக நடப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி வினவினார்.

ஜீவா அதை மறுக்கவில்லை; “அப்படி ஒரு வழியிருக்கிறது உண்மைதான். ஆனால் செங்கமலம் வித்தியாசமானவள். வீசா கிடைத்துவிட்டால் போதும் தன்னுடைய நாட்டை விட்டுவிட்டுப் புறப்படலாமென நினைக்கமாட்டாள். தன்னுடைய பிறந்தமண்ணையும், இத்தனையாண்டு காலமாக ஒன்றாகப்பழகிய மக்களையும் நட்பாத்திலை கையை விட்டுப்போட்டு; தான்மட்டும் இந்தியாவுக்கு ஓடிவந்து கலியாணம் முடிக்கமாட்டாள். அப்படியொரு சந்தோஷத்தை தன்னாலை ஜீரணிக்க முடியாமலிருக்கென்று எனக்கு எத்தனையோதரம் கடிதமெழுதிப்போட்டாள்!” என்று சிறிது தாழ்மைப்பட்ட உணர்வோடு கூறிக்கொண்டான் ஜீவா.

இயரிக் ஜென்சனுக்கு இதுகொஞ்சம் புதுக்குரலாக இருந்தது. “கணவன் எவ்வழியோ மனைவி அவ்வழி என்பதுதானே உங்களுடைய கலாச்சாரம்! அப்படியென்றால் உம்முடைய விருப்பப்படி டென்மார்க் வரவேண்டியது தானே முறை?” என்று கேட்டார்.

“கணவன் சொல்வதெல்லாம் அப்படியே சரியென்று ஏற்றுக்கொண்டு; அதிலேயே ஒரு பெருமையும் கண்டு,

வாழ்ந்து முடிக்கிற ஒருபெண்ணை மனைவியாக்கி; நாலுசுவர்களுக்குள்ளே ஒரு அடொலப் ஹிட்லராக இருக்க நான் விரும்பவில்லை! எங்கடை இனத்தின்ரை எழுச்சி பெண்களின் கைகளில்தானிருக்கென்பதை நான் திட்டவட்டமாக நம்புறன். இப்ப எங்கடை சமூகத்திலை ஆணாதிக்கம் முனை மழுங்கத் தொடங்கியிருக்கு! அதன் பிரதிபலிப்புதான் எங்கடை பெண்களின் கைகளில் இருக்கிற ஆயுதங்கள்” என்று கூறினான் ஜீவா.

நூர்ந்துபோயிருந்த சுங்காணை மறுபடியும் தணல் மூட்டிக்கொண்டார் ஜென்சன். புகைநாற்றம் 'பக்' கென்று நாசியிலடித்தது. "ஜீவா! உம்முடைய காதலியினுடைய கொள்கையை நான் ஆமோதிக்கிறன். ஆனால் என்னுடைய மனதிலும் ஒரு கேள்வியிருக்கிறது! உமக்கு ஆட்சேபணையிலல்லையென்றால்..."

'தாராளமாக...' என்று அவரை ஊக்குவித்தான் ஜீவா.

"ஜீவா உமக்கு திடகாத்திரமான உடம்பிருக்கு! தாய் நாட்டுப்பற்றிருக்கு! உங்கடை இனத்தின் விடுதலைக்குப் போராட வேண்டிய பொருத்தமான வயதிருக்கு. இவ்வளவு இருந்தும் உம்முடைய மண்ணையும், காதலியையும், உங்களுடைய மக்களையும் நட்பாற்றில் விட்டுவிட்டு; நீர் மட்டும் இங்கு ஓடிவந்திருக்கிறீர்? இது எவ்வளவு பெரிய சுயநலம்? என்று என்னைமாதிரி ஒரு டெனிஸ்காரன் உம்மைப் பார்த்துக் கேட்டால் அதை நீர் துவேஷமென்று நினைத்துக் கோபப்படலாம். ஆனால் தேசப்பற்றுள்ள உம்முடைய காதலி உம்மைப்பார்த்து இதே கேள்வியைக் கேட்டால் அதற்கு நீர் ஒருபதில் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்! அந்தப்பதிலை நானும் அறியலாமா?" என்று

அமைதியாகக் கேட்டார்.

ஜீவா வாய்க்குள் வைத்திருந்த ஒருமிடறு கோப்பி தொண்டைக்குழிக்குள் ஆயிரம் குண்டுசிகளாகக் குத்திக் கொண்டு கீழே இறங்கியது. "பளீர் பளீ" ரென்று அவனையாரோ வெழுப்பதைப்போல தேகம் துடித்தது. வேகமடைந்த இரத்தோட்டத்தால் கண்கள் சிவப்பானது. ஒலமிடும்மணம் எரிமலையாய் வெடித்தது! வடமராட்சியைச் சுடுகாடாக்கிய தீச்சுவாலைகள் அவன் கண்களில் சடசடவென வெடித்து எரிய ஆரம்பத்தன.

ஒப்பரேசன் லிபரேசன்.

சீனாவின் துயரம் குவாங்கோநதி என்பதுபோல; ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் சிறப்பான ஒவ்வொரு துயரமான நிகழ்வுகளுண்டு. அந்தவகையில் ஜீவாவைப் பொறுத்த வரை வடமராட்சியில் சிங்கள அரசு நடாத்திய அட்டுழியங்களை தனது மண்ணிலேற்பட்ட வரலாற்றின் துயரமென உறுதியாக நம்பினான்.

அந்தநேரம் ரோஜா போன்ற அவனுடைய மென்மையான இதயத்தை ஆழமாக வெட்டி குருதி வழியச்செய்த நிகழ்வுதான் ஒப்பிரேசன் லிபரேசன் என்ற தாக்குதல். சிங்கள இராணுவத்தின் ஆக்கிரமிப்பிற்கு அது சிறந்த உதாரணம். அந்த யுத்தச்செய்திகளைக் கேட்டு; தன்னுடைய மக்கள்; பிறந்தமண்ணிலேயே நரபலி எடுக்கப் படுகிறார்களே! என்று அவன் டென்மார்க்கில் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தநேரம் தான் வெந்த புண்ணில் வேல்பாய்ச்சியதுபோல அவனுடைய தாயும், தகப்பனும் கரணவாயில் வைத்து; சிங்கள இராணுவத்தால் சுட்டும், வெட்டியும் கொல்லப்பட்ட செய்தி கிடைத்தது.

அன்றே அவன் ஊருக்குத்திரும்பியிருப்பான். மரணச்செய்திகளை ஏந்திவந்த பேரன் மயிலரின் உருக்கமானகடிதம், மறுபடியும் அவன் கால்களுக்கு விலங்கிட்டது. "போதாக்குறைக்கு செங்கமலம்கூட தன்னை அந்தநேரம் வரவேண்டாமென! வினோதமான முறையில் தடுத்திருந்தாள்" என்று ஜீவா இயரிக்க ஜென்சனுக்கு வருத்தமாக பதில் கூறத்தொடங்கினான்.

இயரிக் ஜென்சனுக்கு அதுபோதிய விடையாகப் படவில்லை. அவரின் விழிகளில் பல்வேறுபட்ட உணர்வலைகள் ஒடிக்கொண்டிருப்பதை அவனால் அறிய முடிந்தது. கூடவே "வடமராட்சியில் நடைபெற்ற தாக்குதலுக்கு முன்னமே நீ இங்குவந்துவிட்டாயே?" என்ற கேள்வியுமிருந்தது.

அவருடைய எண்ணங்களின் சூட்சுமங்களைப் புரிந்துகொண்ட ஜீவா மேலும் தொடர்ந்தான்: "என்னுடைய ஊர் வல்வெட்டித்துறை! அடிக்கடி இராணுவ ஆக்கிரமிப்பிற்கும், கடற்படை அட்டூழியங்களுக்கும் உள்ளாகும் சிறியபட்டினம். வடமராட்சித் தாக்குதலுக்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பே ஒருநாள்; இதே ஒப்பிரேசன் லிபரேசன் போல ஒரு பெரியதாக்குதல் எங்கடை ஊரைச்சுற்றி வளைத்து நடாத்தப்பட்டது.

அன்று நடுச்சாமத்திலேயே பருத்தித்துறை ஜெற்றி வழியாக ஆயிரக்கணக்கான சிங்களப்படைகள் ஊருக்குள் இறக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இதைவிட பலாலி, தொண்டமானாறு, வல்வெட்டித்துறை முகாம்களிலிருந்தெல்லாம் புறப்பட்ட சிங்களப்படைகள் நாலுபக்கத்தாலும் நகர்ந்து; ஊர்க்குடிமனையைச் சுற்றிவளைத்து விட்டனர்.

ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்த மக்களுக்கு இந்தத்தகவலை தெரிவிக்க நடுச்சாமம் நாலுமணியளவில் ஒரு எச்சரிக்கைக் குண்டு வெடித்தது. தன்னுடைய உயிரைப்பலிகொடுத்து ஜெயம் என்றவீரன் அந்த மகத்தான காரியத்தைச் செய்திருந்தான்.

தமது கபடநோக்கம் சிதறடிக்கப்பட்டதால் கலவரப்பட்ட இராணுவம் கணப்பொழுதும் தாமதியாது; மனம் போனபடியெல்லாம் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து; மனிதவேட்டையை நடாத்த ஆரம்பித்தது. அன்று முழுவதும் அவர்களுடைய காட்டுத்தர்பார்தான். இளைஞர்களும், சிறிசுகளும் ஏன் முதியவர்களும் கூட ஆறலைபட்டு ஒடியதையும், சூடுவேண்டி தெருவோரங்களில் இறந்துகிடந்ததையும் என்கண்களால் பார்த்தேன். உயிருக்காக ஒடியபோதுதான் பொலிகண்டியில் வைத்து என்னையும் கைதுசெய்தார்கள். ஷேர்ட்டைக் கழற்றச்சொல்லி; அதனால் கைகளைப் பின்புறமாகச் சேர்த்துக்கட்டி ஆடுமாடு போல இழுத்துச்சென்றனர்.

பொலிகண்டி கந்தசாமி கோயிலிலையிருந்து ஊரிக் காட்டுப் பக்கமாக என்னைப்போலை நூற்றுக் கணக்கான ஆண்களை கட்டியிழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். அதில் முன்னுக்குவந்த இருபத்திமூன்று பேரை ஒரு வாசிகசாலையிலை வைத்துப்பூட்டினார்கள். பின் அவர்களை உயிரோடு குண்டு வைத்துத் தகர்த்தார்கள். பிறகு ஊறணித்தீர்த்தக் கடற்கரையில் பன்னிரண்டுபேரை வரிசையாக நிற்பாட்டி; எம். பதினாறுரகத் துப்பாக்கியால் சுட்டுச்சரித்தார்கள்.

கடைசியாக எங்கடைதவணை. அந்த நேரங்களிலை தான் தெய்வங்களின் நினைவு ஒடிவரும்.

உயிர்தப்பினால் வல்லிபுர ஆழ்வாருக்கு ஒரு பொங்கல் வைப்பதாக நேர்ந்து கொண்டேன். அதற்குமீறி இறப்பு வந்தால் உயிர் எப்படிபிரியும் என்பதைப் பார்த்துவிடுவோம் என்ற இரு எண்ணங்களே அந்தநேரம் என் மனதிலிருந்தது.

துப்பாக்கியின் பின்புறக்கட்டையால் அடித்து அருகிலிருந்த கணபதிபடிப்பகத்துக்குள் எங்களைத் தள்ளிப்பூட்டினார்கள். வெடிகுண்டையும் பிரதானமூலையில் பொருத்திவிட்டார்கள். எல்லோரும் குளற ஆரம்பித்தனர். ஒரு கணம்தான்! என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லை! அவர்களுக்குள்ளேயே சிறிதுநேரம் கடும் தர்க்கம் நடந்தது. பிறகு திடீரென தங்களுடைய முடிவை மாற்றிக்கொண்டு விட்டார்கள். எங்களுக்கு விபரம் புரியவில்லை.

பின்னர்தான் அறிந்தேன் இருட்டுவதற்கு முன்னரே முகாம் திரும்பவேண்டுமென்பது அவர்களுக்கு போடப்பட்டிருந்த உத்தரவு. மக்களை தங்களுக்கு முன்னால் பாதுகாப்பு அரணாக வைத்திருந்தால்தான் அவர்கள் பத்திரமாகவும், விரைவாகவும் முகாம் திரும்பமுடியும். எனவேதான் எங்களைத் துப்பாக்கிமுனையில் வைத்து, ஊரிக்காடுவரை கூட்டிச் சென்றார்கள். அன்றைக்கு நான் உயிர்தப்பினது பெரிய அதிசயம். இந்தச்சம்பவம் நூற்றுக்குநூறு உண்மை. இதற்கும் என்னுடைய தாய்தகப்பன் என்னை வெளிநாடு போவென்று நிர்ப்பந்தித்தற்கும் தொடர்பிருக்கு" என்று நிறுத்தினான் ஜீவா.

"இந்தச்சம்பங்களொன்றும் எங்களுடைய தொலைக் காட்சிச் செய்திகளில் வரவில்லையே!" என்று ஆச்சரியப்பட்டார் இயரிக் ஜென்சன்.

“எங்கடை மண்ணிலை நடக்கிற இனப்படு
கொலைகளுக்கு கண்டனங்கள் வராவிட்டாலும்;
அவைகளைப்பற்றிய சரியான செய்திகளாயினும் இங்கே
இருக்கிற மக்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்ற நம்பிக்கை
யோடைதான் நானும் இங்கை வந்தன். ஆனால் எங்கடை
மண்ணிலை நடக்கிற நிகழ்வுகள் மட்டுமல்ல, எங்கடை
இனத்தினுடைய வரலாறு கூடத்திட்டமிட்டுத் திரிபுபடுத்தப்
பட்டிருப்பதை இங்குவந்த பிறகுதான் அறிந்தேன்!” என்று
அவன் கூறியபோது இயரிக் ஜென்சன் அவனை
ஆச்சரியமாகப்பார்த்தார். “உங்களுக்கு மட்டுமல்ல எங்கடை
வரலாற்றைக்கேட்க எங்களுக்கே ஆச்சரியமாகக்
கிடக்கிறது!” என்று வேதனையாகச் சிரித்துக்கொண்டு
மேலும் கூறலானான்.

“எங்கடை பழையதலைவர்மாரை மிகத்தந்திரமாக
ஏமாற்றி, உள்ளூர் அரசியல் போட்டிகளில் அவர்களை
மூழ்கடித்துப்போட்டு; வெளிநாடுகளிலை எங்கடை
பூர்வீகத்தை இருட்டடிப்பு செய்திருக்கிறாங்கள்.
சுதந்திரத்தைக் கையிலை எடுத்தவுடனேயே சிங்கள அரசு
இயந்திரம் இதை வலுவனமாகச் செய்யத்
தொடங்கியிருக்கு. வந்தேறுகுடிகளாகப்போய் இன்றைக்கு
சிங்களமண்ணுக்கே நாங்கள் உரிமை கோருகிறோம், என்று
நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிற பிரச்சாரங்களிலை சல்லிக்
காசுக்கும் உண்மைகிடையாது! எங்கடை மண்ணுக்கு
நாங்கள்தான் சொந்தக்காரரென!” உறுதியாக நிறுத்தினான்
ஜீவா.

குறுந்தாடியை மெதுவாக தடவிக்கொண்ட
இயரிக் ஜென்சன், “ஜீவா! யாருடைய கையில்
அதிகாரமிருக்கிறதோ அதைப்பயன்படுத்தி அவர்கள்
இப்படியான சித்து வேலைகளைச் செய்யத்தான்
பார்ப்பார்கள். அதேவேளை உங்கடை இனத்துடைய

பூர்வீகத்தை பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு உண்மையில் சிங்களவருக்கு இருக்க முடியாது! அது எப்பவும் உங்களுடைய கைகளில்தான் தங்கியிருக்கிறது." என்று பதிலுக்காக நிறுத்தினார்.

"நீங்கள் சொல்லுறதுசரி! உண்மையில் வெளிநாடு வரமுந்தி நான் இதைப்பற்றியெல்லாம் அதிகமாக யோசிக்கவில்லை! ஆனால் இப்ப இவைகளைப்பற்றியும் கனக்க யோசிக்கிறன். அன்றைக்கு வல்வெட்டித்துறை மீதான தாக்குதல் முடிந்தகையோடை இராணுவத்திற்கெதிராக ஆயுதம்தூக்க முடிவுசெய்தன். ஆனால் அம்மாவும், ஐயாவும் என்னை விடவில்லை. இப்ப அவையள் உயிரோடை இருந்திருந்தால் ஒருவேளை தாங்களெடுத்தமுடிவு தவறென்று நினைத்திருக்கலாம். ஆனால் அன்றயசூழ்நிலையில் தன்னலமில்லாத தாய்ப் பாசமென்ற விலங்கால் நான் இறுகப் பிணைக்கப் பட்டுவிட்டேன். என்தாயை வருத்தத்திற்கு பஸிகொடுக்கக் கூடாதென்பதற்காகவே நான் டென்மார்க் புறப்பட்டேன்!" என்று தன்னுடைய வரவுக்கான காரணங்களை எடுத்துச்சொன்னான் ஜீவா.

அவருடைய இக்கட்டான கேள்விக்குப்பதில் சொல்வதற்காக அன்று தனக்கும் தாய்க்கும்மிடையே நடைபெற்ற உரையாடைலை நினைவுபடுத்திக் கொண்டான் அவன்.

"மகன்! நாங்க என்ன ஆறைநூறைப் பெத்தனாங்களே? ஒண்டேஒண்டைத்தான் பெத்திருக்கிறம்! உன்னையும் ஆமிக்காறனுந்தை வாயிலை போட்டுவிட்டு நாங்கள் மட்டும் உயிரோடை இருப்பமெண்டு நினைக்கிறியே?"

“அம்மா! இங்கே நடக்கிற சம்பவங்கள் எங்கடை குடும்பத்தைமட்டும் பாதிக்கவில்லை! முழு இனத்தையுமே பாதிச்சிருக்கு! நாங்கள் எங்கடைமண்ணில் உறுதியோடை நிற்கவேண்டிய நேரம் இதுதான்! அநியாயமாக என்னைக் கட்டாயப்படுத்தாதையுங்கோ!”

“நாங்க செத்தாப்பிறகு நீ என்னவேணுமெண்டாலும் செய்! நாங்கள் உயிரோடை இருக்கும்வரையினும் எங்கடை பேச்சைக்கேட்டு நட! உன்ரை காலிலை வேணுமெண்டாலும் விழுந்துகும்பிடுறன். பெத்ததுகளை வயிறெறிய வைக்காதை!” என்று நேரகாலமில்லாமல் அவனின் முன்னும் பின்னும் திரிந்து வாதாடிக் கொண்டிருந்தாள் தாய். கடைசியில் தாய்ப்பாசம் வென்றது.

“கொள்ளிவைக்கவும், பிதிர்காரியம் செய்யவும், நம்பிக்கையோடு என்னை எதிர்பார்த்தவை! இப்ப என்னுடைய முகத்தைப் பார்க்காமலேயே போய்ச் சேர்ந்திட்டினம். இறுதிக்கிரியைகளுக்குக்கூட அனுமதி கிடைக்காதநிலையில்; புழுத்துநாற்றமடித்து சவங்களை வைச்சிருக்க ஏலாமல் கடைசியிலை ரயர் போட்டு கொழுத்தியிருக்கினம்.

உண்மையிலை அதுக்குப்பிறகெண்டாலும் நான் இங்கிருந்து வெளிக்கிட்டிருக்கலாம்! ஆனால் வயதான அப்பு மயிலரும், ஆத்தையும் தான் கும்பிட்டு மன்றாடி இப்பவும் என்னை இங்கை தக்கவைச்சுக் கொண்டிருக்கினம்!” என்று தனது வரவுக்கான காரணங்களைக் கூறி மனத்தையடைந்த துயரங்களை வெளிக்கொட்டிவிட்டு; இயறிக் ஜென்சனைப் பார்த்தான் ஜீவா.

அவர் முகத்தில் இப்பொழுது ஒருவிதத் தெளிவிருந்தது. ஜீவாவின் தோளை ஆதரவாகத்தட்டி விட்டு, வெளியேவந்தார். ஜீவாவும் அவருடன் கூடவே வந்தான். இயரிக் ஜென்சனின் மனதைமுடியிருந்த கொத்துமேகங்கள் அகன்றிருந்தது. வெளியே வானமும் பளிச்சென்று நிர்மலமாக இருப்பதைப்பார்க்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் இரசனைக்கு முரணாக; ஈழவானில் போர்மேகங்கள் நாலாபுறங்களிலுமிருந்து கருக்கட்டத் தொடங்கியிருந்ததை அவர்கள் அறிந்திருக்க வில்லை.

சுயம்வரம்:

பூண்டிக்கடல் மோதுவதுபோல செங்கமலத்தின் மனதில் நாலுபக்கங்களிலும் அலைகள் மோதிக் கொண்டிருந்தன. அன்று காலங்காலத்தாலையே பங்கருக்குள் போனது. இப்பொழுது வெளியேவர நன்றாக இருட்டிவிட்டது.

கால்கள் இலேசாக விறைப்பெடுத்திருந்தன. பசிக் களைப்பால் கண்கள் பொண்டிப்போயிருந்தது. சுவிட்சை தட்டினால் மின்குமிழ் ஒழியடிக்கும் காலம் ஒருமுறை நினைவுக்கு வந்துபோனது. கைவிளக்கிற்கும் எண்ணெய் இல்லாது விஞ்ஞானயுகத்தின் இருளைச் சந்ததிக்க வேண்டிய தேவை அவர்களுக்கு.

தட்டுத் தடுமாறிவந்து, பச்சைத்தண்ணீரும் எண்ணெயும் சேர்த்து தயாரிக்கப்பட்ட விளக்கைத்தேடி எடுத்துக்கொண்டாள்! அந்தவிளக்கு முனகியடித்து மெதுவாக எரியத்தொடங்கியது. பஞ்சினால் செய்யப்பட்ட

திரி வேகமாக எரிந்து சாம்பலாகாதிருக்க தண்ணீர் பாதுகாப்பளித்தது.

அந்த மங்கலான வெளிச்சமும் அவள் தேகத்தில் விழுந்து வளைந்து நெளிந்து, அவள் அழகை மெருகூட்டவே விரும்பியதுபோலும். கைவிளக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு பங்கர்பக்கமாக வந்தாள். பஞ்சுவிளக்கின் ஆயுள் முடிவடைவதற்குள் தாய் சின்னப்பதுமனை பங்கரிலிருந்து வெளியே கொண்டுவந்துவிடவேண்டுமென்று அவள் சிறிது அவசரப்பட்டுக் கொண்டாள்.

"கொப்பர் போன கையோடை நானும் போயிருக்க வேணும்! ம்.....! உன்னை ஒப்படைக்கவேண்டிய வனட்டை சேர்த்தெண்டால் நான் ஏன் உந்தப் பங்கருக்குள்ளை யூருறன்? குண்டைப் போட்டாலென்ன, கோதாரியைப் போட்டாலென்ன போடுங்கோடா எண்டு போய்ச் சேர்ந்திருப்பன்!" என்று தன்னுடைய வழமையான புராணத்தை இழுத்து நீட்டிக்கொண்டே வந்து லீச்சாரில் சாய்ந்தாள்.

சொற்ப நேரத்தில் கைவிளக்கு ஊடுபத்தியது. ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கமுடியாதிருந்தது. இருட்டு அந்த அறையின் ஆட்சியை சாத்வீகமாக தனதாக்கிக் கொண்டது. பஞ்சுவிளக்கின் ஆயுள் ஒருவாறு முடிந்தது.

ஜீவா புறப்பட்டுப்போன ஆறு வருடங்களில் காலம் எவ்வளவு வேகமாக மாறிவிட்டதென்பதை நினைத்துக் கொண்டே; விழிகளைச் சுழற்றி இருட்டுக்குள் எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்தாள் செங்கமலம். அந்த இருட்டிலும் தாயின் பெருமூச்சுக்கள் அவள்முன் வந்துபோயின.

கொழும்பு போய் டெனிஸ்தூதரகத்தின்

பிரதிநிதியிடம் போம் நிரப்பிக்கொடுத்தால், டென்மார்க் போக வீசா கிடைத்திருக்குமென அவளைத்தாய் இரவுபகலாக நச்சரித்துக்கொண்டிருந்தாள். "எத்தனையோ பெண்டுகள் டென்மார்க் வீசா கிடைத்ததும் மோதிரம் கிடைத்த சகுந்தலைகள் போல தங்கடை துவியந்தர்களைத் தேடிப் போய்விட்டாளுகள்! ம்...! எங்களையும் சொல்லு!" என்று கூறும்போது சின்னப்பதுமனிடம் மடைதிறந்ததுபோல பெருமூச்செழும்! செங்கமலம் அதைப் பெரிது படுத்துவதில்லை.

மூன்று நாட்களாக விமானத்தாக்குதலும்; கடலிலிருந்து ஷெல்லடியும் சொல்லமுடியாத அகோர மாயிருந்தது. நேற்றுக்காலை அவளுடைய குலதெய்வம் முத்துமாரியம்மன் கோயில்மீதும் குண்டுவீசியிருந்தார்கள். கோப்பிசம் சிதறி; கோபுர ஸ்தூபிகளும் சரிந்திருந்தன. அதைப்பார்த்தபோது செங்கமலத்தின் உடலில் சூடேறிய இரத்தம் தட்டிவிட்ட குதிரைபோல குதித்தோடியது.

போனவாரம் ஜீவா அனுப்பிய செக் வங்கிகளின்மையால் கடதாசிப்பெறுமானமும் இல்லாமல் கிடந்தது. இருந்த கடைசி அரிசியையும் நேற்றிரவுதான் கஞ்சிகாய்ச்சி பக்கத்துவீட்டுக்காரருக்கும் கொடுத்துக் குடித்தார்கள். பசியும், நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் சீரழிவுகளும் மிருதுவான ரோஜாக்களையும் கல்லாக்கும். பஞ்சபோன்ற செங்கமலத்தை அலுங்காமல் குலுங்காமல் குளிர்ச்சியுடன் ஜீவாவிற்கு காணிக்கையாக்கலாமென்று இத்தனை நாட்களாகக் காத்திருந்த அவளுடைய வனவாசத்திற்கு ஏதோ ஒரு முடிவு தெரிந்தது.

"எத்தனை ஆண்டுகள் ஓடினாலும், எங்கடை மண்ணில் தலைநிர்ந்து நிற்கவேணும்! எப்படியோ அமைதிப் புறாவொன்று சிறகடிக்காமலா போகும்?" என்று

அவளின் பேதைமனம் போட்டுவைத்திருந்த கணக் கெல்லாம் விடைகாணமுடியாது தடுமாற்ற மடைந்தன.

“டென்மார்க் புறப்பட ஏற்பாடுசெய்தாலென்ன?” என்று ஒருகணம் தாயின் பாணியில் நினைப்பாள். அந்தநேரம் அவள் கண்முன்னாலே உயிர்த்த போராளிகளின் முகம் ஒருசுற்று வந்துபோகும்.

மரணத்தை தெரிந்தே ஏற்றுக்கொண்டு, தங்கள் வாழ்வை இளமையிலேயே கருக்கிக்கொண்ட குருத்துக் களெல்லாம் உதிர்ந்துவிட்ட காட்சிகள் இதயத்தைப் பிழியும்.

ஆனையிறவு யுத்தத்தில் தியாகமாகிய இளம் பூக்களின் சவப்பெட்டிககளை வரிசையாகப் பார்த்தப் போது; அவளுடைய இதயம் நெக்குருகியது! அந்த வீர உடல்களில் தெரிந்த விடுதலை ஒளி! தாய்நாட்டுப்பற்று! யாவும் தன்னுடைய மண்ணின் பெருமையை அவளிடம் பல ஆயிரம்மடங்கு உயர்த்திச்சென்றிருந்தது. அந்தக் கணமே டென்மார்க் புறப்படுவோமென்று அவள் கட்டும் கண்ணாடி மாளிகையும் பொலபொலவென உடைந்து சிதறும்.

அவளுடைய பாடசாலைத் தோழிகள் எத்தனையோ பேர் மண்ணிற்காக இரத்தம்கொட்டி; வாழ்க்கை அத்தியாயத்திற்கு முற்றுப்புள்ளிவைத்து; இப்பொழுது சுவரொட்டிகளிலிருந்து சிரிக்கிறார்கள். “சோற்றிற்கும் தண்ணீருக்கும் ஆசைப்பட்டிருந்தால் இத்தனை மனவுறுதிமிக்கவர்கள் வெளிநாடுகளுக்குப்போய் கொடி கட்டிப்பறந்திருக்க மாட்டார்களா?” என்ற கேள்விகள் அவள் மனதை இடிக்கும்.

வீரன் தில்லையம்பலத்தின் இரத்தம். செங்கமலம் சிறுவயதுமுதலே தாய்நாட்டுப்பற்றுமிக்கவளாயிருந்தாள்.

அவளைப் பொறுத்தவரை அவள் கண்முன்னே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு மரணங்களும்; விலங்குகள்போல அவள் கால்களை மண்ணோடு இறுக இறுகப்பிணைத்துக் கொண்டேயிருந்தன. உண்மையில் ஜீவாவை அனுப்பிய அன்றே அவள் தன்தலைக்கு; ஒரு முதல் குனிவேற்பட்டது போன்ற உணர்வைப்பெற்றாள். ஆகையால்தான் வெளிநாட்டுப்பயணம் என்ற எண்ணம் வந்ததுமே உண்மையில் அவள் தன்னுள்ளேயே ஈனத் தனப்பட்டுப் போய்விடுவாள்.

“யார்யாரோ பெற்றபிள்ளைகளெல்லாம் உயிர்களைக் கொடுத்து மண்ணை மீட்டபின்னர்; சுதந்திரநாட்டில் ஜீவாவிற்கு எந்தமுகத்துடன் பட்டுக்கம்பளம் விரித்து வரவேற்பது?” என்று எண்ணங்களை சற்று வேகப் படுத்திப் பார்த்துக்கொண்டாள். இருட்டு அவளை கோபமாக அழுத்துவதுபோலிருந்தது.

தீடின இரட்டைக்கிழித்த வெளிச்சம்போல ஒரு மின்னல்கீற்று! “இந்த இரண்டுங்கெட்டான் நிலைக்கு ஒரு முடிவுகட்டி நாமும் போராட்டத்தில் குதித்தாலென்ன? மந்திரத்தால் மாங்காய் விழுமெனக்காத்திருப்பதைவிட உறுதியுடன் போராடினால் அந்தமாங்காயை விழுத்தலாமே” என்ற நம்பிக்கை அவளுள் ஒளிவெள்ளமாகப் பாயத் தொடங்கியது.

உடைந்துபோயிருக்கும் முத்துமாரிபம்மன் ஆலயம் புனருருத்தாரம் பெற்று; அதில் தனக்கொரு திருமணம் நடப்பெதென்றால் இந்த நாட்டைமீட்கும் போரே

தனது திருமணத்திற்கான சுயம்வரமாகட்டும். அந்தச் சுயம்வரத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் குதிப்போமென நினைத்துக் கொண்டாள்.

முற்காலத்தில் ஒரு பெண்ணை விவாகம் செய்வதற்கு ஆண்களுக்குள் நடைபெறும் போட்டியே சுயம்வரம். இராமன் வில்லொடித்துச்சீதையை மணம் புரிந்தது. அர்ச்சுனன் திரௌபதைக்காக மச்சநந்திரத்தை வீழ்த்திச் சுயம்வரம் முடித்ததென்று, பாடசாலைப் புத்தகங்களில் படித்த சுயம்வரக் கதைகளெல்லாம் தட்டிவிட்ட குதிரைபோல அவள் முன்வந்து நின்றன.

வழமைக்குமாறாக ஒரு பெண் சுயம்வரத்தில் குதிப்பது, சீதைகளுக்கும் பாஞ்சாலிகளுக்கும் ஒரு சவாலாகட்டும் என்று, அந்தநினைவுகளை மறுபடியும் வந்த இடத்திற்கே வேகமாக விரட்டிவிட்டாள்.

எப்படியாயினும் ஜீவா இந்தமுடிவுக்கு உடன்படுவானா? என்பது இப்பொழுது அவளிடம் ஒர் கேள்வியாக எழுந்தது. வெளிநாடு போன அனைவரையும் சுதந்திரஉணர்விழந்த குருடர்களாகப் பார்ப்பது தவறு! சந்தர்ப்பவசத்தால் வெளியேறிய எத்தனையோபேர் தாய் நாட்டுப்பற்றுமிக்கவர்களாக இருப்பதாக ஜீவா அடிக்கடி தனது கடிதங்களில் எழுதுவான். ஆகவே அவனின் அனுமதி கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கை அவளுள் திடமாகவே இருந்தது. நாளைக்கே இதுபற்றி அவனுக்கு ஒரு கடிதமெழுத வேண்டுமென்று முடிவெடுத்துக் கொண்டாள். தனக்காகக் காத்திருக்கும் ஜீவாவின் அனுமதியில்லாமல் ஒருதலைப்பட்சமாக முடிவெடுக்க அவளுடைய பாரம்பரியம் தடைபோட்டது.

வானத்தில் மெல்லியதாக நிலாக்காலிக்கத்

தொடங்கியிருந்தது. படலையைத்திறந்து கொண்டு ஆச்சிமுத்துக்கிழவி உள்ளே நுழைந்தாள். அவள் கையில் ஒரு வெண்கலத்தூக்கு பாரமாகத்தொங்கியது. கஞ்சிதான் வருகிறதென்று செங்கமலத்திற்குத் தெரிந்தது.

ஆனால் இருட்டுப்பட்டுவிட்டால் கிழவிக்கு பார்வை மட்டு! இருட்டானால் வழமையாக மயிலர்தான் வருவார். இன்று கிழவிமட்டும் தனியாகவருவதால் மயிலருக்கு ஏதாவது? மனம் திக்கென்றது! செங்கமலம் வாயிற்பக்கமாக ஓடினாள்!

ஒரு பொறி . . !

கல்மழை பொழிந்ததுபோல மூன்றுநாட்களாக முப்படைகளும் தம்மாலியன்றளவு முக்கிதள்ளி, குண்டு மாரிபொழிந்து ஓய்ந்துவிட்டன. இடைவிடாத அத்தாக்குதல் மயிலர் மனதில் பல மாறுதல்களைத் தோற்று வித்திருந்தது. மனதில் ஒருவிதவன்மம். முகம் வெளித் தோற்றத்துக்கு இறுகிப்போயிருந்தது.

நேற்றுமாலை நேவிக்கப்பலிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த ஒருஷெல் துணிக்கை அவரின் துடைப்பகுதியைக் கிழித்துக்கொண்டு போயிருந்தது. நேற்றிரவு ஆச்சிமுத்துக்கிழவியிடம் செய்தியை அறிந்ததும்: துடித்துப்பதைத்த செங்கமலம் அந்தக்கையோடு மயிலர் வீட்டிற்கு ஓடிவந்துவிட்டாள்.

குண்டுவீச்சைவிட, ஷெல்லடியிலிருந்த ஆபத்துகளையும்; அதை அலட்சியம்செய்து, பங்கருக்கு

வெளியே வந்ததால் ஏற்பட்ட விபரீதத்தையும் கூறி அவரைப்பாசத்துடன் கடிந்துகொண்டாள்.

பொழுதுவிடிந்ததும் இரவு முதலுதவிக்காகப் போடப்பட்ட கட்டை அவிழ்த்து; காயத்தை நன்றாகச் சுத்தம் செய்தாள். இடித்த பாக்குத்தூளை சூடாக்கி; அதற்குமேல்வைத்து; சுத்தமான சீலைத்துண்டால் கட்டி விட்டாள். காலைத்தேநீரும், அவள் காலுக்குப்போட்டிருந்த கட்டும் மயிலருக்கு பெரும் ஆறுதலாயிருந்தது.

"பிள்ளை மூன்றுநாளாக உலைவைக்க ஏலாதகொடுமை! நீ பட்டினியிருப்பாயென்றுதான் உவர் பங்கராலை வெளிக்கிட்டவர். அதுக்கிடையிலை அந்தக் கொள்ளையிலை போ...." மயிலர் ஆச்சிமுத்துக்கிழவியை ஆத்திரத்துடன் பார்க்கவே அவள் தன்வாயை மூடிக்கொண்டாள்.

"படுகாயமோ அல்லது உயிர்சேதமோ ஏற்படக்கூடிய ஒரு அபயகரமான சூழ்நிலையிலும் பேத்தியான நான் பட்டினியிருக்கக் கூடாதென்பதையே பிரதானமாக நினைத்திருக்கிறார்." என்று எண்ணியபோது அவருடைய பாசம் செங்கமலத்தின் விழிகளில் ஈரக்கசிவை ஏற்படுத்தியது!

தன்னுடைய பேரனுக்கு வாழ்க்கைப்படப் போகிறவளென்ற தூடிப்பினாலா? அல்லது தன்மீது கொண்ட உள்ளார்ந்த பாசத்தினாலா? இவர் இப்படித் தூடிக்கிறாரென்பது தெரியாமல் தடுமாறிக் கொண்டாள் செங்கமலம்.

அவளுடைய தடுமாற்றத்தை மயிலர் புரிந்து

கொண்டார். "பிள்ளை! ஜீவா; எனக்கு ஒருகண் எண்டால் நீ எனக்கு மறுகண்.! உங்களிருவரையும் இதயத்தில் சுமந்து கொண்டு, உங்களது சந்தோசமான எதிர் காலத்தைப் பார்க்கத் துடிக்கும் ஒரு கடற்கரைக் கிழவனின் பாசம் இப்படித் தானிருக்கும்!" என்று சொல்ல நினைத்தார் ஆனால் சொல்லவில்லை அப்படியே மனதில்போட்டுப் பூட்டிக் கொண்டார்.

அதற்குத் தெளிவான காரணமுமிருந்தது. பிள்ளைகள், குடும்பமென்று சிறியதும், கனதியானதுமாக சுழன்றுகொண்டிருந்த அந்த மண்ணில் இறுக்கமான பாசப் பிணைப்புகளெல்லாம்: ஒரு குறுகியகால எல்லைக்குள் விஸ்தாரமடைந்து; புதியபரிமாணமடைந்து விட்டதை அந்தமண்ணில் அவர் நிதர்சனமாகக் கண்டு கொண்டிருந்தார்.

கண்ணின் மணிகளாய் வளர்த்த பிள்ளைகளை யெல்லாம் புதைகுழிக்குள்போட்டு, மண்ணள்ளி மூடிவிட்டு; ஆடாத நெஞ்சங்களோடு இறுமார்ந்துநின்ற எத்தனையோ பெற்றோர்களை தினசரி பார்த்துப்பார்த்து வியந்து போயிருக்கிறார். அவருடைய உணர்வுகளும் பாசத்தினால் வரியப்பட்ட கிடுகுவேலிகளையும், கருக்கு மட்டைகளையும் பரித்துக்கொண்டு வேகமாகப் பாயத் தொடங்கியிருந்தன. ஆதலால்தான் இப்பொழுதெல்லாம் அவர் பாசங்களையும், சோகங்களையும் வெளிக் காட்டுவதில்லை.

போராட்டம் அபாயகரமானது! அதற்கு முகம் கொடுப்பதோ அதைவிட அபாயகரமானது! என்ற முடிவுகளோடு: யதார்த்தங்களைத் தட்டிக்கழித்தோடிய கடந்தகால உணர்வுகளைத் தட்டிப்பார்த்தார். அவை

இரண்டாக கிழிக்கப்பட்ட தென்னோலைபோல நாதியற்று வீழ்ந்துகிடந்தது. போராட்டமும், தியாகமும் நிராகரிக்க முடியாத தேவைகள் என்ற நிலையானது அடைந்து கொண்டிருந்த வேகவளர்ச்சி அவரையும் சிறிது பிரமிக்கச் செய்ததென்னவோ உண்மைதான்.

பொல்லை நிதானமாக ஊன்றியபடியே நொண்டி, நொண்டி வெளியே வந்தார். கடற்கரையில் ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த கட்டுமரக் குற்றியொன்றில் அமர்ந்து கொண்டு, கடலைப் பார்த்தபடியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அடித்தும் துன்புறுத்தியும், மீன்களைப் பறித்தும், துப்பாக்கிப்பிரயோகம் செய்தும் நீண்ட காலமாக கடற்படை புரியும் அடாவடித்தனங்களால் மயிலர் இதுபோல பல தடவைகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். "எங்கடை உயிரோடை விளையாடுற உந்தத் பிலாலை நான் பிறந்துவளர்ந்த இந்தக் காட்டுவளவுக் கடற்கரையில் வைத்தே பிரட்டவேணும்! அந்தக் காட்சியைக் கண்ணாலை பார்க்காமல் சாகமாட்டன்!" என்று கடலில் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்த நேவிக் கப்பலைப் பார்த்துக் கறுவிக் கொண்டார்.

ஆயுதங்கள் சகிதம் அந்தச்சுற்றுவட்டாரத்தில் உலவும் எத்தனையோ இளைஞர்களைப்பார்த்து "உந்த நேவிக்காறனை எப்ப சிதறவைக்கப் போறியள்?" என்று அடிக்கடி கேட்டுக்கொள்வார். இப்பொழுது அவரைப் பொறுத்தவரை அது ஓர் தவிர்க்கமுடியாத கடமையாகி விட்டிருந்தது.

ஆனால் மயிலரின் அத்தகைய எண்ணங்களுக்கு வாய்ப்புத்தராதபடி, நேவிக்கப்பல் மிகத்தொலைவிலேயே

நிலைகொண்டிருக்கும். தற்கொலைப்படைத் தாக்குதலிலிருந்து பாதுகாத்துக்கொள்ளவே படகை அப்படி நிறுத்தியிருக்கிறார்களென்ற சூட்சுமத்தை அவருக்கு இளைஞர்கள் சிலர் ஏற்கனவே விளக்கமாக எடுத்துச் சொல்லியிருந்தனர்.

“என்னதான் தனக்குள் ஆசையும், சபதமும் இருந்தாலும் அந்தத் தாக்குதலில் உள்ள சிரமங்கள் அவருடைய மனதின் ஓரத்திலே ஒருவித நம்பிக்கை வரட்சியையும் ஏற்படுத்தாமலில்லை. தனது ஆசை நிறைவேறுமுன் நேவியின் ஷெல்லடியே தனது வாழ்வுக்கும் சமாதிகட்டிவிடுமோ?” என்ற விரக்தி மேலிட்டவராய் வானத்தையே அண்ணார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

துரத்தே பருந்தொன்றை மூன்று காகங்கள் விரட்டி, விரட்டி கொத்திக்கொண்டிருந்தன. அவைகளின் தாக்குதலுக்கு பயந்து, பணிந்து, வெலவெலத்த தோரணையில் அந்தப்பருந்து உயரக்கடல் நோக்கிப் பறந்துகொண்டிருந்தது.

பருந்தின் அச்சத்தாலும், தோல்வியாலும் உற்சாகம் மேலிடப்பெற்ற காகங்கள்: அதை மேலும், மேலும் உற்சாகமாகத் துரத்திக்கொண்டே சென்றன. இடையில் ஒருகாகம் களைப்படைந்து ஆளைவிட்டால் போதுமென்ற நிலையில் கரைப்பக்கமாகப் பறந்து வாபஸ்வாங்கிக் கொண்டது.

ஆனால் மற்றய இரண்டுகாகங்களும் பருந்தை இடைவிடாது துரத்திக்கொண்டே அதனுடன் பறந்து: நெடுந்தூரம் சென்று மறைந்தன.

மயிலர் சிறுபிள்ளையாக இருந்த காலத்திலிருந்தே காகங்களின் இந்த அறியாமையைப்பார்த்துக் கொண்டே வருகிறார். நடுக்கடல்வரை பயந்தபாவனையுடன் பறந்து செல்லும் பருந்து, காகங்கள் களைப்படைந்ததும்: திடீரெனத் தனது மூர்க்கதனமான தாக்குதலை மிகவேகமாக ஆரம்பிக்கும். களைப்படைந்திருக்கும் காகங்கள் அதன் பிறகுதான் கரையைத் திரும்பிப்பார்க்கும். அவற்றிற்கு நான்குபறமும் கடலே தெரியும். களைப்பினால் பதகழித்துப் போகும் காகங்கள் கொடிய பருந்தினால் கொத்தப்பட்டு, கடலில் வீழ்ந்து, பரிதாபமாக தமது வாழ்வை முடித்துக்கொள்ளும்.

எவ்வளவு நேரம் அப்படியே இருந்தாரோ தெரியாது! காகங்களுடன் பறந்து; தூரத்தே மறைந்த பருந்து மறுபடியும் வெற்றிகரமாகத் திரும்பிவந்து கொண்டிருந்தது. அதனுடன் சென்ற காகங்களிரண்டும் வழமைபோலவே இன்றும் திரும்பவேயில்லை.

ஆண்டாண்டுகாலமாக கடற்கரைப்பக்கங்களில் நடந்துவரும் இந்தச்சம்பவம் இத்தனையாண்டுகாலமாக மயிலரின் மனதில் சாதாரணமான நிகழ்ச்சியாகவே இருந்துவந்தது. ஆனால் இன்று மட்டும் அவருக்கு அதில் ஓர் புது அர்த்தம் தெரிந்தது!

அமைதியாக எழுந்து, வேம்படிப்பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கினார். அவர் மூளையில் ஏதோ ஒரு பொறி தட்டியிருந்தது.

மயிலரின் ஆசை..!

தான் முன்னரே தீர்மானித்திருந்தபடி நாட்டின் நடப்புகளை விபரமாகக் குறிப்பிட்டு, நீண்டகடிதமொன்றை எழுதி ஜீவாவிற்கு போட்டிருந்தாள் செங்கமலம்.

போராட்டமென்ற பேரலை பெருவெள்ளமாகப் பாயத்தொடங்கியிருக்கிறது....! ஆண், பெண், சிறுவர், முதியவரென்ற பேதமில்லாமல் முழுச்சமூகமும் அதற்குள் சங்கமித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு காலகட்டத்தில்; தான்மட்டும் முரண்பாடாக வாழ்வதிலுள்ள சிரமங்களை அதில் அவள் விளக்கியிருந்தாள்.

ஆரம்பத்தில் காயப்பட்ட போராளிகளுக்கு உதவி செய்வது; சிலவேளைகளில் அவர்களில் ஒரு சிலர் வீரமரணமடையும் போது, அந்தமாவீரர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவதுமாக, அவள் சிறு அளவிலேயே போராட்டத்துடன் தொடர்புபட்டிருந்தாள். தேசியளவில் அனைவருக்கும் பொதுவான இச்சிறு சிறு கடமைகளும் தன்னைப் போராட்டமயப்படுத்தும் உபகாரணிகள் என்பதையும் அதில் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.

செங்கமலம் போராட்டத்தில் குதிப்பதை ஐரோப்பாவின் குளிர்ந்த காற்றுக்குள்ளால் ஈழத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஜீவா அனுமதிப்பானா? என்பது பிரதான கேள்வி. ஆனால் அவனின் அனுமதிகிடைக்குமென்ற நம்பிக்கை செங்கமலத்திற்கிருந்தது. எனினும் தனது கடிதத்திற்குப் பதில்கிடைக்க குறைந்தது இரண்டுமாதங்களாகுமென அவள் கணக்குப்பண்ணிக் கொண்டாள்.

அதற்கிடையில் தன்னுடைய நோக்கம் தாய் சின்னப்பதுமைக்குத் தெரிந்துவிட்டால் எரிமலையே வெடித்துவிடுமென்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். இருப்பினும் அது மறைத்துவைக்கக்கூடிய இரகசியமல்ல! எனவேதான் அந்த அதிர்ச்சியான உணர்வுகளை தாங்கும் பக்குவத்திற்கு தாயைத் தயார்ப்படுத்த: இவ்இடைக் காலத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள்.

எனினும் தாயிடம் நேரடியாக விஷயத்தைக் கூறுவதைவிட மயிலரிடம் பக்குவமாக எடுத்துச்சொல்லி; அவர்மூலம் தாயின் மனதைமாற்றுவதே சிறந்ததென ஊகித்துக்கொண்டாள். இதனால் அடிக்கடி மயிலரின் வீட்டுக்கு வரத்தொடங்கியிருந்தாள்.

மயிலரின் உணர்வுகளைத்தட்டி; அவரை வசப்படுத்த வேண்டுமானால்: கடலின் பெருமைகளையும், கடலோட்டத்தின் சிறப்புகளையும், கிழவனிடம் ஆர்வமாகக் கேட்பதுபோலப் பாவனைகாட்டி; இலாவகமாகவே தூண்டில்களைப்போடவேண்டுமென்பது செங்கமலத்திற்கு தெரியாத விடயமல்ல.

“ஏனப்பு கரைக்கம்பி போடப்போறியளே...?”

“ஓம்பிள்ளை! குஞ்சியப்பன்ரை ஷெல்லடி பலமாயிருக்கு! மேலை போகஏலாது! நல்லகாத்துவேறை கலக்குக்கடல்! பறட்டை, செப்பலி, நாய்மீனெண்டு; சகல சத்துவாணிகளும் வந்திருக்கும் அதுதான்..!” கிழவர் நீண்டதடியில் தங்குகையை கட்டிக்கொண்டார்.

“நீங்கள் கரைமறையப்போய் மீன் பிடிச்சவாற காலம் இனிவருமெண்டு நினைக்கிறியனோ அப்பு..?” செங்கமலம் அவரைப்பார்த்து மெதுவாகக் கேட்டாள்.

கிழவர் சுருட்டை பற்களின் இடுக்குகளில் போட்டுக் கடித்துக்கொண்டார். கூசியகண்களால் அவளையே கூர்ந்துபார்த்தார். சிறிதுநேர அமைதிக்குப்பின் கதைக்கத் தொடங்கினார்.

“பிள்ளை.! இந்த ஆத்துவாசலாலை வெளிக்கிட்டனெண்டால் கிழக்கே வல்லிபுரகோயிலுக்குப் பக்கத்திலையிருக்கிற மதியப்பனையிலிருந்து; அங்காலை காங்கேசன்துறைக்கோரியதெரிய: இந்தக்கடலை புத்தகம் போலை படிச்சிருக்கிறன். பருத்தித்துறை பழைய கந்தோருக்கு மேலை இருக்கிற கிழவன்ரைபார்; பிறகு கோரிக்குப்பக்கத்திலை மாதாளம்பாரெண்டு தொடர்ச்சியாக எல்லாப்பாருகளையும் தேவாரம்போலை அறியாப் பருவத்திலையே பாடமாக்கியிட்டன்! இந்தக் கடலிலை எங்களுக்கிருக்கிற உரிமை! இப்ப அதிகாரத்திலை யிருக்கிற சிங்களவருக்கு தெரியவில்லையெண்டு நினைக்கிறன்..!”

“இல்லையப்பு அவங்களுக்கு எல்லாம்தெரியும்! ஆக்கிரமிப்பு நோக்கத்தோடைதான் இதையெல்லாம் திட்டமிட்டுச்செய்யிறாங்கள்..!”

“என்னெண்டுபிள்ளை இதை ஆக்கிரமிக்க முடியும்? இந்தப் பாக்குநீரணைக்கடலை மூலதனமாக வைச்சு எங்கடை ஆக்கள் நாடுவிட்டு நாடுபோய்: வாணிபத்திலை கொடிகட்டிப்பறந்த காலத்தை என்னைப் போலை ஆக்கள் ஒருகாலமும் மறக்கமாட்டம்!

நாங்களெல்லாம் ஏழுவயதிலேயே கப்பலேறிப்போன கடலோடியள்!” அவரின் குரலில் பெருமையோடுகலந்த ஒருவித வருத்தமிருந்தது.

“ஓம்பு! அந்தக்காலத்திலை கரும்பு, வெள்ளைப்புட்டரிசி, கறுத்தப்புட்டரிசி, வெல்லக்கட்டி, பேரிச்சம்பழமெண்டு ஏராளம் சாமான்கள் இந்தக் கடற்கரையிலை இறக்குமதியானதாக அம்மா அடிக்கடி சொல்லிப்புலம்புறவ!”

“செங்கமலம்! அது புலம்பலில்லை! அத்தனையும் உண்மையே உண்மை! இதையேன் கேக்கிறாய்: இரண்டாம் உலகமகாயுத்தகாலத்திலை பெரிய உணவுத் தட்டுப்பாடே இந்தநாட்டிலை ஏற்பட்டுது! அந்தநேரம் துணிச்சலோடை கடலோடி; இந்தநாட்டை பட்டினி மிலையிருந்து காப்பாற்றினது எங்கடை கடலோடியள்தான்! இந்த வரலாறையெல்லாம் அழிச்சுப்போட்டு: எங்களுக்கு கள்ளத்தோணியள் என்ற பட்டத்தைச்சூட்டி; எங்கடை பிள்ளைகுட்டியளை பட்டினிபோட்டு: எங்களுக்கு மேலேயே பிரங்கியடிக்கிறாங்கள்! இது எங்கடை வீரம்செறிந்த வரலாற்றுக்கும்: தன்மானத்திற்கும்: எவ்வளவுபெரிய சவால்சொல்லுபார்ப்பம்?”

கிழவனின் கூற்றை செங்கமலம் உணர்ச்சியூர்வமாக ஆமோதித்துக்கொண்டாள்! தன்னுடைய எண்ணத்தையும் அவரிடம் கூறுவதற்கு இதுதான் சரியான தருணமென நினைத்துக்கொண்டாள்! ஆனால் அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக அவளைப்போலவே அவளுடைய உணர்ச்சி யூர்வமான நிலையைப்பயன்படுத்தி: தன் நோக்கத்தை வெளிப்படுத்த கிழவரும் பெருந்திட்டம் போட்டிருப்பது அதன்பிறகுதான் அவளுக்குத்தெரிந்தது!

“பிள்ளை நீங்கள் வாழவேண்டிய இளசுகள்! நான் கிழவன்! என்ன மிஞ்சிப்போனால் என்னுடைய வாழ்க்கை என்னமொரு ஏழெட்டுவருஷம்! அதையும் இப்ப இருக்கிறகுழந்திலையில் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது! நல்லா யோசித்த பிறகுதான் நானொரு முடிவெடுத்திருக்கிறேன்! பிள்ளை எனக்கேதாவது வந்துவிட்டால் உன்ரை கொம்மாச்சி தாங்கமாட்டாள் அவளுக்கு நீதான் ஆறுதல் சொல்லவேணும்!”

செங்கமலத்திற்கு 'திக்'கென்றிருந்தது! கிழவரின் நோக்கம் அவளுக்கு பூரணமாக விளங்கவில்லை! யுத்தத்தின் அகோரத்தாலை அவர் ஏதாவது கலவரப்பட்டு போய்விட்டாரோ? என்று நினைத்தவளாய்; “ஓண்டுக்கும் பயப்படாதையுங்கோ அப்பு..!” என்று அவளுக்கு ஆறுதல் கூறத்தொடங்கினள்.

மயிலர் விடவில்லை, “பிள்ளை நான் இனிப்பயப்பிட என்ன கிடக்கு? உந்தப்பீரங்கிக்கப்பலை வெடிவைச்சுத் தகர்கப்போறம்! பொடியனோடை சேர்ந்து நானும் அந்தப் பணிக்குப் போகப்போறன்! ஒருவேளை திரும்பிவருவன்! சிலவேளை என்னை மனிசனாக்கின இந்தக் கடலம்மாவிடமே போனாலும் போயிருவன்! என்ரைமுடிவை இனி ஒருதராலையும் மாத்தஏலாது!”

“அப்பு..! உங்களுக்கு இப்ப வயசென்ன? உங்களாலை இது ஏலுமே? வேண்டாமப்பு!” செங்கமலத்தின் குரலில் பெரும் துடிப்புத்தெரிந்தது! கிழவர் தன்னை மிகவேகமாக முந்திக்கொண்டுவிட்டதை அவள் இப்பொழுது பூரணமாகப் புரிந்துகொண்டாள்!

கிழவர் அசையவில்லை! “செங்கமலம்! என்ரை காலில் பட்டகாயம் ஆறியிட்டுது! ஆனால் மனதில்பட்ட

காயம் ஆறவில்லை! என்றை கடற்கரைவீரமும், உறுதியும் இப்பவும் என்னட்டையிருந்து மறையவில்லை! இந்த பிரங்கிப்படகு சிதறுறகாட்சியை நீங்கள் எல்லாரும் பார்க்கத்தான் போறியன்! பிள்ளை! அந்தப்பயணத்தில் நான் திரும்பி வராவிட்டால் கொம்மாச்சியை நீதான் காப்பாத்தவேணும்!”

செங்கமலம் 'அப்பு'வென்று குரலெடுத்தான். கிழவர் விடவில்லை! "பிள்ளை..! என்றை திட்டம் நிறைவேறமுந்தி அவளட்டை இந்தவிசயத்தைச் சொல்லமாட்டனென்று நீ எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்துதரவேணும்!" என்று கூறியபடியே கிழவர் அவருடைய முகத்துக்குமுன்னால் தன்னுடைய வலதுகரத்தை உறுதியாக நீட்டினார்.

செங்கமலம் இரும்பில் வார்த்ததுபோன்ற அவருடைய உறுதியான கரத்தை இரண்டுகைகளாலும் பற்றிக்கொண்டான்.

தன்னுடைய பேரனின் வீரமும், தியாகமும் அவருடைய தேதகத்தைப் புல்லரிக்கச் செய்தது. அட்டுழியம் புரியும் அந்தப் பிரங்கிப்படகின் அழிவுக்கு நாள்குறிக்கப்பட்டுவிட்டதை கிழவனின் உறுதியில் அவள் தீர்க்கதரிசனமாகக்கண்டுகொண்டாள்!

"சத்தியமா சொல்லமாட்டனப்பு! அம்மாச்சியையும் கைவிடமாட்டன்!" என்று அவள் நடுங்கியபடி கூறியபோது வார்த்தைகள் துண்டு துண்டாகவந்து வீழ்ந்தன. கண்களில் நீர் முட்டியது.

"எனக்கு இதுபோதும்பிள்ளை! கொஞ்சநேரம் இரு! மத்தியானக்கறிக்கு மீன்கொண்டுவாறன்! அழாதை!" என்று கூறியபடியே கரைக்கம்பியை எடுத்துக்கொண்டு;

கெம்பீரமாகப் புறப்பட்டார்.

ஜீவாவின் முடிவு.

செங்கமலத்தின் கடிதம் கிடைத்தநாளிலிருந்து ஜீவாவின் மனதில் விபரிக்கமுடியாத வேகத்தில் பேரலைகள் உருளத்தொடங்கியிருந்தன.

உண்மையில் ஜீவா டென்மார்க்கிலிருந்தாலும் அவனுடைய உணர்வுகளின் சமிக்ஞைகளென்னவோ ஈழத்திற்குப் பக்கத்திலிருப்பதாகவே காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

கட்டப்பட்டிருக்கும் கரைகளைஎல்லாம் உடைத்துப் பாயத்தொடங்கியுள்ள ஈழத்தின் சமுதாய வேகத்தின் மத்தியிலும்; தன்னுடைய அனுமதியைக்கேட்டு, செங்கமலம் இப்படியொரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறானே? என்பதை நினைத்தபோது அவன் மனதில் அவள் வைஞ்சரியமாய் அருமையும், பெருமையும் பெற்று உயர்ந்து நின்றாள்.

பல இரவுகள் படுக்கையில் கிடந்து உழன்று, உழன்று உணர்வுகளோடு போராடினான்! உண்மையில் அவன் செங்கமலத்தை அவளுடைய பெயருக்கேற்ப மிருதுவான பூவாகவே நேசித்தான்! கல்லுப்பட்டாலே சிவந்துபோகும் அவள் பாதங்கள் களத்தில் குதிக்க விரும்புவதை நினைத்தபோது; ஆயிரம் சாட்டைகள் அவனைப்போட்டுப் புரட்டிப்புரட்டி அடித்தன.

பூங்கொடி போன்ற செங்கமலமே போர்க்களம்

புகத்தீர்மாணித்துவிட்டபோது; அவளுக்கு மாலையிடத் தகுதிபெற்ற தான்மட்டும் இங்கு குளிர்க்குப்பயந்து; போர்வைக்குள் முடங்கிக்கிடப்பது அவனுக்கு சொல்ல முடியாத வெட்கத்தையும், வேதனையும் ஏற்படுத்தியது.

சுடுமையான மனப்போராட்டத்தின் பின் செங்கமலத்திற்கு பதில் கடிதம் போடுவதில்லையென்ற உறுதியான முடிவுக்கு வந்தான்! தனது சம்மதத்தைக் கடிதமூலம் தெரிவிப்பதைவிட; நேரடியாக தெரிவிப்பதே அவனுக்குச் சிறந்ததாகப்பட்டது. அதற்குக் காரணமும் இருந்தது.

செங்கமலத்தை முன்னுக்குத்தள்ளி; அவள் எப்படியும் வருவாளெனக்காத்திருப்பதோ? அல்லது அவளைத்தொடர்ந்து அவள் வழியில் தானும் களம் புகுவதையோ அவனது மனம் அங்கீரிக்கவில்லை.

தமிழீழப்போர் தனக்கும் செங்கமலத்திற்கும் நடை பெறுவருக்கும் திருமணத்திற்கு ஒரு சுயம்வரமென்றால் அந்தச்சுயம்வரத்தை முதலில் எதிர்கொள்ளவேண்டியது முறைப்படி ஒரு ஆண்மகனுக்கே கடமையாகிறது என்று அவனது அறிவுக்குப்பட்டது.

செங்கமலத்துடன் இணைந்து தானும் களம்புக விருப்பதை தனது சமூகசேவைகள் அதிகாரியிடம் காலையில் தான் விபரமாக எடுத்துச்சொல்லிவிட்டு வந்திருந்தான்.

அவனுடைய சமூகசேவையதிகாரி பியற்றா மிகவும் நல்லவர்! டெனிஸ் மக்களில் பெரும்பாலானவர்களிடமிருக்கும் இரக்கசுபாபத்திற்கு இலக்கணமானவர்!

அவனுடைய இந்தமுடிவை முதலில் அவர் ஏற்கவில்லை. அருடைய எண்ணங்கள் பெரிதும் டென்மார்க் எல்லைக்குள்ளேயே சுற்றிகுழன்று வந்தன. இருப்பினும் ஜீவா குழப்பமில்லாத வாலிபனென்பது பியற்றாவின் உறுதியான முடிவு. சாதாரண

கடற்கரைச்சமூகத்திலிருந்து வந்தாலும்: இலங்கையிலேயே அவன் பலமான கல்வி அடித்தளமுள்ளவன் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அதேவேளை டென்மார்க்கின் கல்வி வசதிகளை திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்தி; அறிவுரீதியாக அவன் பெற்றுக்கொண்ட அசாதாரண வளர்ச்சியை ஆச்சரியமாக அவதானித்துவரும் டெனிஷ்காரரில் பியற்றாவும் ஒருவர்.

"ஜீவா! உங்களுக்கு நாங்கள் டென்மார்க்கில் எல்லா வசதிகளையும் செய்துதந்திருக்கிறோம்! மனிதஉரிமைகள் சாசனத்தில் வரையப்பட்டுள்ள சகல உரிமைகளும் உங்களுக்கு சட்டரீதியாக ஊர்ஜிததம் செய்து தரப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு நீங்கள் அமைதியாக வாழலாம்! உங்கள் நாட்டில் கூடியவிரைவில் அமைதிவரும்! அதுவரை உம்முடைய முடிவை ஒத்திப்போடுவது நல்லது!" என்று எடுத்தெடுப்பிலேயே காட்டமாகக் கூறினார்.

தன்னைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று பியற்றாவிடம் ஏற்பட்டுள்ள துடிப்பை அவன் புரிந்து கொண்டான். "பியற்றா! யாரென்றே தெரியாத மக்கள் கூட்டமாக உங்களுடைய நாட்டிற்குள் வந்த எங்களுக்கு; இந்தநாடுதந்த ஆதரவுக்குக்கைமாறு, காலத்தால் ஈடுசெய்ய முடியாதது! உண்மையில் டென்மார்க் அரசுக்கும்: டெனிஸ் மக்களுக்கும் நாங்கள் எவ்வளவோ கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்!" என்று தனது நன்றிகளை பதட்ட மின்றிக்கூறிக்கொண்டான்.

உங்களுடைய மக்களை ஒரு பாரமாக பெரும்பாலான டெனிஸ் மக்கள் நினைக்கவில்லை! இருந்தாலும் எங்களுடைய நாட்டிலும் சில அரசியல் கட்சிகளும் சில மக்களும் அகதிகளுக்கெதிராகக் கோஷமெழுப்பத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட துவேஷ உணர்வுகளால் நீர் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறீரா?

“இல்லை பியற்றா! சொந்தமண்ணிலேயே எங்களுடைய மக்களை அகதிகளாக்கி பட்டினிபோட்டுக் கொல்லும்; சிங்கள அரசின் இனத்துவேஷத்தோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால்; இதை ஒரு பெரியவிஷயமாகக் கருத முடியாது! அதேவேளை பெரும்பாலான டெனிஸ் மக்கள் துவேஷிகளாகயில்லை! என்ற விஷயத்தையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்!” என்றான். இந்தப்பதில் பியற்றாவுக்கு திருப்தியாக இருந்திருக்கவேண்டும். அமைதியாக இருந்தார். ஜீவா தொடர்ந்தான்.

பியற்றா! அதேவேளை தாயகத்தின் மகத்துவத்தை இங்கிருக்கும் எங்களுடைய மக்களுக்கு எடுத்துச்சொல்ல நம்மில் பலர் முயன்றார்கள்! ஆனால் அவையெல்லாம் சபையேற முடியாமல் தடுமாறுகின்றன! அதேவேளை ஒருசில டெனிஸ் மக்களிடையே ஏற்படும் இந்தத் துவேஷக்குரல்கள் துன்பம்தந்தாலும்: நம்மில் பலருக்கு ஒரேநொடியில் தாயகத்தின் மகத்துவத்தைப் புரியவைக்கும் மந்திரக்கோலாயிருப்பதையும், நான் பலதடவைகள் பார்த்திருக்கிறேன்!” என மெல்லிய சிரிப்புடன் கூறிக் கொண்டான்.

“தீமைகளிலும் சில நன்மைகள் இருப்பது உண்மைதான்! மேலும் ஜீவா! ஆணாதிக்கம் நிறைந்த உம்முடைய சமூகத்தில் ஒரு பெண்ணின் முடிவைப்

பின்பற்றி, நாடுதிரும்பும் உம்முடைய செயல் எனக்கு சிறிது புதுமையாகயிருக்கிறது!”

“பியற்றா! ஆணாதிக்கத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை, ஆனால் உண்மையில் இப்படி ஒருமுடிவு எனதுமனதில் நீண்ட நாட்களாகவே இருந்து வருகிறது! அந்த முடிவை செங்கமலத்தின் கடிதம் உடனடியாகச் செயல்படுத்தத் தூண்டியிருக்கிற தென்றுதான் கூற வேண்டும்!”

“ஜீவா! அப்படி ஒருமுடிவு நீண்டநாட்களாக உமதுமனதிலிருக்கிறதென்றால் அதற்கான காரணத்தை நான் அறிந்துகொள்ளலாமா?”

“கண்டிப்பாக! இந்தத்தமிழீழப்போரை எவ்வளவு விரைவாக நிறைவு செய்யமுடியுமோ, அவ்வளவு விரைவாக நிறைவு செய்யவேண்டுமென்று என்னுடைய அறிவுக்கு விளங்கிவிட்டது! எங்களுடைய தாயகம் மலரும்காலத்தை நாங்கள் ஒருபோதும் அடுத்த தலை முறையிடம் ஒப்படைக்கக்கூடாது!” என்று கூறியபடியே அவரைப்பார்த்தான் ஜீவா.

“உண்மைதான்! துயரத்தின் விளிம்பிலிருக்கும் அந்தமக்களுக்கு விரைவான ஒருமுடிவு அவசியம்தான்! இது எல்லாத்தமிழரும் எதிர்பார்க்கும் சாதாரண முடிவுதானே?” என்று கேட்டார்.

“பியற்றா! தமிழ் மக்களுடைய இந்த சாதாரண எதிர்பார்ப்பு இந்தப்போரின் ஒரு பிரதானபக்கம்! ஆனால் இந்தச்சில்லை மேலும்வேகமாக சுழற்றவேண்டியதேவை, இன்று வெளிநாடுகளில் வாழும் தமிழ்மக்களிடையே மிகமிக அவசியமாக உணரப்படுகிறது!”

“காரணம்..?”

“பல ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் அகதிகள் இன்று மேலைத்தேசங்களில் உள்ள பல்வேறு நாடுகளில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்! ஒவ்வொரு நாட்டு எல்லைக்குள்ளும் இவர்கள் ஒவ்வொருவிதமாகக் கலாச்சாரமயப்படுத்தப்பட்டு; மிகவேகமாக தங்களுடைய அடையாளங்களை இழந்து வருகின்றார்கள்! உண்மையில் ஈழப்பிரச்சனை என்ற மரத்தில் இதுவும் ஒரு பிரதானகிளை! என்பதை கூர்ந்து அவதானித்தால் கண்டுக்கொள்ளலாம்!”

“ஓகோ! உம்முடைய கணக்கு டென்மார்க் எல்லைக்கு வெளியாலும் போடப்பட்டிருக்கிறது! நான் இந்தக்கோணத்தில் யோசிக்கவில்லை!” என்றார் பியற்றா.

“பியற்றா சுமார் நானூறு ஆண்டுகளாக எங்களுடைய இனம் ஐரோப்பியருக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த காலத்தில் கூட, எங்களுடைய கலாச்சாரமும், மொழியும் சந்தித்திராத பெரும்பாதிப்புக்களையெல்லாம் இன்று மேலைத் தேயநாடுகளில்: எங்களுடைய சமூகம் ஒரு குறுகிய காலத்தில் சந்திக்கத்தொடங்கியிருக்கு! இந்தப் பாதிப்புகள் எங்களுடைய இனத்திற்கு வருங்காலத்தில் பெரும் ஆபத்தைத்தரும்!”

பியற்றாவின் உணர்ச்சிகள் அடங்கியிருந்ததை அவரின் முகம் காட்டியது! “ஜீவா! உங்களுடைய நாட்டில் அன்னியர்கள் வந்து கலாச்சார மாற்றங்களை செய்தபோது, அவற்றுக்கு எதிராக தேசியமட்டத்திலான போராட்டங்களும், எதிர்ப்புகளும் தோன்றியிருக்கின்றன. அவைகளால் உங்களுடைய கலாச்சாரமும் புத்துயிர்

பெற்றிருக்கின்றது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட எதிர்ப்புக் குரல்களை உங்களால் மேலைநாடுகளில் முன்னெடுக்க முடியாது! விரைவான ஈழம் இதற்குகொரு சிறந்த தீர்வென்று நீர் கணக்குப் பண்ணியிருப்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது!”

“நான் உண்மையாக என்னுடைய மனதிற்குப் பட்டதைத்தான் பேசுகிறேன். பியற்றா! வெளிநாடுகளில் இருக்கும் தமிழர்கள் கடுமையாக சிந்திக்கவேண்டியகாலம் இதுதான்! வெளிநாட்டுப்பாஷைகளை பறக்கபறக்கப் பேசித் திரியும் எங்களுடைய சின்னக்குழந்தைகளுக்கு அறிவு வரும்போதுதான், இந்தநோயின் தாக்கம் புரியும்.

தமது ஆணிவேர் கருக்கப்பட்டு, வெறும் பக்கவேர்களின் துணையுடன், தங்களுடைய வாழ்க்கை கட்டியமைக்கப்பட்டிருப்பதை அவர்கள் புரியும்போது ஒரு பெரிய எரிமலையே வெடிக்கும்! அந்த எரிமலை உருவாகிக்கொண்டிருக்கும் வேகத்தைவிட, தமிழீழம் அமையும்வேகம் விரைவாக இருக்கவேண்டும் என்பது ஒருபிரதானவிடயம்!”

நாங்கள் எதிர்பார்க்கும் அந்தவேகத்தை ஏற்படுத்தி; இந்த அழிவுகளைத் தடுக்க வேண்டிய பொறுப்பை தனியே ஈழத்திலிருக்கும் தமிழரிடம்மட்டும் ஒப்படைக்கக்கூடாது! அது நீதியுமல்ல. வெளிநாடுகளில் வாழும் ஈழத் தமிழர்களுடைய பங்களிப்பும் இதற்கு மிகமிக அவசியம் பியற்றா! ஆனபடியால்தான் நான் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்புவதாக உறுதியாகவே முடிவெடுத்துவிட்டேன்! என்று கூறினான் ஜீவா.

பியற்றா அவனைப் பெருமையாகப் பார்த்துக் கொண்டார்! “ஜீவா! இலங்கைத்தமிழர் அல்லாத

எத்தனையோ வேற்றுநாட்டுத்தமிழர்களுையெல்லாம் நான்
 சந்தித்துக்கதைத்திருக்கிறேன்! உரிமைகளை இழந்து,
 உழைப்பாளிகளாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்
 அவர்களில் பலர் சுதந்திர தமிழீழத்தை நம்பிகையோடு
 பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியப்
 பட்டிருக்கிறேன்!

உலகத்தின் ஏதாவது ஒருமூலையில்: யாராவது
 ஒருதமிழன் அன்னியரால் தாக்கப்படும்போது,
 முன்னரெல்லாம் தன்னுடைய விதியை நொந்து
 கொள்வானாம்! ஆனால் இப்பொழுது அவன் தானும் ஓர்
 புலியாகமாறிவிடுவேனென்று நம்பிகையுடன் கர்ஜிக்கத்
 தொடங்கியிருக்கும்வகையில், காலம் மாறியிருப்பதாக
 என்னிடம் ஒரு தமிழ்நண்பர் கூறினார்.

ஜீவா ஒருஇனம் வீரம் செறிந்த இனமென்ற
 பெயரைப்பெறுவது மிகச்சிரமமான காரியம்! அந்த
 மகத்தான எல்லைக்குள் உங்களுடைய இனம் பிரவேசித்து
 விட்டது! அந்த வீரகாவியத்தை அலங்கரிக்க உமக்கும்
 ஓர் அரிய வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது! சந்தர்ப்பத்தைப்
 பயன்படுத்திக்கொள்ளும் ரில்லாக்க!" என்று அவன்
 கைகளைக்குலுக்கி வாழ்த்தியனுப்பினார்.

பியற்றாவின் தீர்க்கதரிசனமான வார்த்தைகள்
 ஜீவாவின் மனதில் மணியோசைபோல கணீரென அடித்துக்
 கொண்டிருந்தது.

பயண ஏற்பாடுகளை வேகமாக மேற்கொள்ளவும்
 சோபியாவை சந்திக்கவும் அவன் துரிதமாகத்தயாரானான்.

கருடவியுகம்

தறித்து வீழ்த்திய மரக்கொப்புகளை வேலிக்குப் பின்புறமாக இழுத்துவந்து, குவித்துக் கொண்டிருந்தனர் சில இளைஞர்கள்.

கண்டல்பட்டை சாயம் தீத்தப்பட்ட பழைய பாய்மரச்சீலைகளை இரண்டு இரண்டாக பொருத்திக் கொண்டிருந்தார் மயிலர். தான் வகுத்துக்கொடுத்த திட்டத்தை நிறைவேற்ற தன்னோடு மேலும் இரண்டு இளைஞர்கள் அனுப்பப்பட்டிருந்தது அவருக்கு நம்பிக்கை தருவதாக இருந்தது.

பூவரசமர நிழலிலிருந்தபடியே ஒருமுறை கடலைப் பார்த்துக்கொண்டார். அங்கு பனிமூடிய அமைதி நிலவியது. அடிவானத்தின் அருகில் ஒரு நேவிக்கப்பல். இம்முறையும் ஏமார்ந்த இருகாகங்களுடன், கருடனொன்று உயரக்கடல் பக்கமாக பறந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

மயிலர் மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டார்.

இயற்கையின் அழகைக்கொடுக்கும் அந்த நேவிக் கப்பலை, மயிலரின் ஆசைப்படி வெடிகுண்டு நிரப்பப்பட்ட படகொன்று மோதி, அழிக்கவேண்டுமானால் கருடன் அழைத்துச்செல்லும் காகங்களைப்போல அந்தக் கப்பலையும் தந்திரமாகக்கரைக்கு அழைத்து வரவேண்டும்.

கரைக்கும் கப்பலுக்கும் நீண்டதூர இடை வெளியிருக்கும்போது, தாக்குதலை மேற்கொள்வது

சாத்தியமில்லை. தாக்கவரும்படகை அவர்கள் அடையாளம்கண்டு, நிலையெடுக்குமுன் மின்னல் வேகத்தில் சகல சம்பவங்களும் நடந்து முடிந்துவிட வேண்டும். இல்லாவிடில் அவர்கள் முந்திக் கொண்டு விடுவார்கள். தாக்குதலை மேற்கொள்ளப்பற்றப்பட்ட படகு நடுவழியில் நிர்மூலம் செய்யப்பட்டும்விடலாம்.

பாய்களைப் பொருத்தி கடைசிமுடிச்சை போட்டு விட்டு, நிமிர்ந்தார் மயிலர். காற்று வித்தியாசமான வேகத்தில் முகத்தின்மீது உராய்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது. காற்று ஒவ்வொரு மணிநேரமும் படிப்படியாக வளர்ந்து கொண்டிருந்ததை அந்த உராய்வின் மூலம் அவரால் கணக்குப்பண்ணமுடிந்தது.

வேகமாக வளரும் காற்றும், அதன் மூலம் உருவாகவிருக்கும் அலைகளும் தான் வகுத்துள்ள திட்டங்கள் நிறைவேறும் காலம் நெருங்கிவிட்டதை அவருடைய உணர்வுகளுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

வெட்டியிருக்கும் மரக்கொப்புகளை இரண்டு கட்டு மரங்களின்மேல் அடுக்கி, அவைகள் வெளியே தெரியாது பாய்மரச்சீலைகளால் மூடிக்கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்.

அந்த இரண்டு கட்டுமரங்களையும் ஒரு கயிற்றின் மூலம் தொடுத்து, அவற்றை ஒரு பிளாஸ்டிக்போட்மூலம் இழுத்துவருவதுபோல பாவனை காட்டவேண்டும். இது முதல் திட்டம். இதற்கு இரவோடிருவாக உயரக்கடலை நோக்கி சிறிதுதூரம் பயணப்பட்டு, விடியும்வரை காத்திருக்கவேண்டும்.

பொழுதுவிடியும் நேரம் மூட்டமான பொழுதில், கட்டுமரங்களை இழுத்துக்கொண்டு போட கரையை நோக்கி வேகமாக நகரும். நடுவழியில் போட்டிள் இயந்திரம் பழுதுபட்டுவிட்டதைப்போல ஒரு பாவனை. கரையை நோக்கி உதவிகோரி வெள்ளைக்கொடி காட்டுதல் வேண்டும்.

ஆயுதக்கடத்தலா? அல்லது உணவுப்பொருள் கடத்தலா? என்பதை அறியமுடியாத கடற்படைக்கப்பல் காகங்கள் கருடனைக் கொத்துவதுபோல கட்டுமரங்களின் மீது துப்பாக்கிப்பிரயோகம் செய்யும். அதன்பின் கட்டுமரங்களை நோக்கி நகரும்.

நேவிக்கப்பல் அருகில் நெருங்கியதும் மரக் கொப்புகளால் குவித்து மூடிக்கட்டப்பட்டிருக்கும் கட்டு மரங்களின் பின்னால் மறைந்திருக்கும் வெடிகுண்டு நிரப்பப்பட்ட பிளாஸ்டிக்போட் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் வேகமாகப்புறப்பட்டு, கப்பலின் வயிற்றுப்பக்கமாக மோதும்.

தனது திட்டங்களை ஆர்வமாக விபரித்த மயிலர், கடைசியில் தானே கட்டுமரங்களை இழுத்துவரும் பணியை செய்வதாகவும் கூறினார். எல்லாவற்றையும் ஆர்வமாகக் கேட்டுக்கொண்ட இளைஞர்களின் கரையோரப் பொறுப்பாளர் அதுபற்றிச் சிந்திப்பதாக கூறிச் சென்றார். அவர்களிடமிருந்து சிலநாட்களாக எந்தவிதப் பதிலுமே கிடைக்கவில்லை. ஒருநாள் நடுச்சாமத்தில் திடீரென அங்கீகாரம் கிடைத்தது.

மயிலரின் கடல் அனுபவத்தையும், இயற்கையைப் பயன்படுத்தும் ஆற்றலையும், தாக்குதலின் சாதக பாதங்களையும் அவர்கள் நன்றாக அலசிப்பார்த்து, முடிவெடுக்க சிலநாட்கள் தாமதமாகிவிட்டது பின்னரே

தெரிந்தது.

மயிலரின் மூலத்திட்டத்தில் அவர்கள் மேலும் சில விஷயங்களை உட்புகுத்தியிருந்தனர். நாம் ஓர் வியூகத்தை வகுத்து தாக்குதல் களத்தில் குதிக்கும்போது, எப்படியோ எதிரியின் அறிவும் அதற்கெதிராகத் தொழிற்படும். அப்படியான சூழ்நிலையில் களத்தில் நிலமை அடிதலையாக மாறிவிடும். அந்தநேரம் செய்யவேண்டிய சூழ்நிலைக்கேற்ற மாற்றுத்திட்டங்களை அதில் அடங்கியிருந்தன. இதரவிடயங்கள் குண்டு வெடிப்புத் தொழில்நுட்பம், வாக்கிரோக்கி உரையாடல்ளுடன் தொடர்புபட்டிருந்தன.

அவர்களின் அனுமதிகிடைத்தன்று அதிகாலையே மயிலர் வேலைகளை ஆரம்பித்துவிட்டார்.

இடையில் யாரோ அவரைத் தேடிவந்திருப்பதாக தகவல் வந்தது.

வெளியில் வந்து பார்த்தார். அங்கே வள்ளிக்கொடி நின்றுகொண்டிருந்தான். அன்னநடை நடந்துவரும் அவள் இரண்டு ஊன்றுகோல்களின் துணையுடன் ஒற்றைக்காலில் நின்றதைப்பார்த்தபோது, மயிலரின் மனம் வேதனையால் துவண்டது.

மயிலருக்கு 'ஷெல்' துணிக்கைபட்டு, காயமேற்பட்ட செய்தி அவளுக்கு இன்றுதான் கிடைத்திருக்கிறது. அதுதான் சுகம் விசாரித்துப்போக வந்திருக்கிறாள்.

கால் ஒன்றை இழந்தாலும் வியாபாரத்திற்காக தற்போது அவள் மகளின் துணையுடன் மிதிவண்டியில் வந்துபோவதாகக் கூறினாள். வியாபாரம் முடிந்தகையோடு

அவள் வந்திருப்பது தெரிந்தது.

சிறிதுநேரம் மயிலர் அவளுடன் பல விஷயங்களையும் மனம் விட்டுப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். சம்பவம் நடந்து பலநாட்கள் ஆகிவிட்டாலும் நன்றி மறவாது, அவள் தன்னைப்பார்க்க வந்திருப்பது மயிலருக்கு அவள்மீது நிறைந்த மதிப்பைக்கொடுத்தது.

கடைசியாக அவள் விடைபெறும்போது, "அண்ணன் இனிமேலாவது கவனமாயிருங்கோ! என்றை காலை விழுங்கி முடமாக்கினதுமாதிரி உங்களுக்கும் ஒருகெதி வரக்கூடாது!" என்று ஆதாரத்துடன் கூறினாள்.

"வள்ளிக்கொடி! இந்த நேவிக்கப்பல் எனக்கு மட்டுமல்ல எங்க எல்லாருடைய உயிர்களுக்குமே சவால்தான்! காலம்மாறும் நீ போயிட்டுவா!"

"ஓம் அண்ணன் அந்தக்காலத்தைத்தான் நானும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறன்! எண்டைக்கு எந்தை கால் பறிபோச்சுதோ அண்டையில் இருந்தே நான் கடலில் இறங்கிறதில்லை. இந்தக்கடலிலை உந்தநேவி எண்டைக்கு வெடிச்சுச் சிதறுதோ அண்டைக்குத்தான் நான் கடலுக்குள் இறங்கி, என்றை முடமானகாலை உப்புத்தண்ணியாலை கழுவுவன்! ஓம்! இதுதான் என்றை சபதம்!" என்று கூறிவிட்டு, மிதிவண்டியின் பின்புறம் ஏறினாள்.

சபதத்தின் உறுதி அவளின் கண்களில் பிரகாசமாகத் தெரிந்தது. அவளின் சபதத்தை நிறைவேற்றும் பாக்கியம் தனக்கும் கிடைத்திருக்கிறதே? என்பதை நினைக்கும் போது மயிலருக்குப் பெருமையாக இருந்தது. கைகளை அசைத்து விடைகொடுத்தார்.

வள்ளிக்கொடியை ஏற்றிக்கொண்டு, அவள் மகள் மிதிவண்டியை மிதிக்கத் தொடங்கினாள். அது மெதுவாக வேகமெடுத்து தூரத்தே ஓடி மறைகிறது.

காலப்பறவைகள்.

வீட்டு விளக்குகள் மங்கலாக எரிந்தன.

டெனிஸ் பாரம்பரியத்திற்குட்பட்டு, சாப்பாட்டு மேசையில் ஏற்றப்பட்டிருந்த மெழுகுவர்த்தி அங்கிருக்கும் இதயங்களைப் போலக்கசிந்து உருகிக்கொண்டிருந்தது.

ஒருவருடன் மற்றவர் பேசிக்கொள்ளாததால் முள்ளுக்கரண்டிகளும், கத்திகளும் சாப்பாட்டுக் கோப்பையில் மோதும் ஒலியே எங்கும் மேலோங்கிநின்றது.

சோபியாவும், இயரிக் ஜென்சனும் ஜீவாவிற்கு வழங்கிய பிரியாவிடை விருந்துபசாரம் கலகலப்பின்றி நிசப்தமாக நிறைவேறியது.

அமைதியாகவந்து சோபாவில் அமர்ந்த இயரிக் ஜென்சன் சிறிதுநேரம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். "ஜீவா! மனிதர்களில் உள்ள நல்ல பக்கங்களை பிரிவுத்துயர் நெருங்கும்போதுதான் சிறப்பாகக் காணமுடிகின்றது! இவ்வளவு நாட்களும் உம்மை ஒரு தமிழனாகவே பார்த்தேன்! ஆனால் இன்று என்னுடைய இதயம் பெற்றபிள்ளையைப் பிரிவதுபோல பெரும் கவலையால் தடுமாடுகிறது!" என்று கூறியபோது, அவரின் குரல் கரகரத்திருந்தது.

“ஐயா! இப்பொழுது உங்களுடைய உணர்வுகளை அழுத்துவதுதான் மனிதம்! இதற்கு நாடுகளோ, இனங்களோ எல்லைபோடமுடியாது! ஏதோ இங்குசில காலம் வாழ்ந்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்த நான்கூட இன்றைக்கு இந்தநாட்டையும், இங்குள்ள மக்களையும் பிரியமுடியாமல் கணத்தஇதயத்தோ...!” பேசமுடியாது ஜீவா முகத்தைத்திருப்பிக்கொண்டான்.

“மகன் அழவேண்டாம்! நீர் ஓர் உயர்ந்த இலட்சியத்திற்காகப் புறப்பட்டிருக்கிறீர்! உமக்குள் பிரகாசிக்கும் இந்தச்சுதந்திர உணர்வு இன்றைக்கு ஒரு டெனிஸ் பிரஜையான என்னுடைய உள்ளத்தில்கூட பாதிப்பையேற்படுத்தியிருக்கிறது. உங்களுடைய நாட்டிற்கு சுதந்திரம் கிடைக்கவேண்டுமென்ற வேட்கை என் மனதிலும் உருவெடுத்துவிட்டது. மகன் என்னுடைய சொல் தப்பாது! நிச்சயமாக உங்களுடையமண் விடுதலை பெறும்! நீரும், செங்கமலமும் எங்களையெல்லாம் பார்க்க டென்மார்க் வரதான் போகிறீர்கள்!” என்று அவன் தோள்களை இறுக்கிப்பிடித்தார்.

ஜீவா அவரைப்பெருமையுடன் பார்த்தான். “எல்லாவற்றுக்கும் நன்றி ஐயா! என்னுடைய இனம் செய்த தியாகம் வீண்போகாது! உங்களிடம் கடைசியாக ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?” என்று நிறுத்தினான்.

இயரிக் ஜென்சனின் பார்வையில் வினாக் குறியிருந்தது.

“ஐயா இன்று டென்மார்க்கில் எத்தனையோ ஆயிரம் ஈழத்தமிழ்மக்கள் வாழ்கிறார்கள், இவர்களில் நான் ஒருவன் மட்டும் தாய்நாட்டைமீட்கும் பணிக்காக புறப்படுகிறேன். இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் என்போன்ற இங்கிருக்கும் மற்றய

தமிழ்மக்களைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?" என்று ஜீவா தவிர்கமுடியாத உணர்வுகளுடன் அதைக்கேட்டுக் கொண்டான்.

"ஜீவா! உன்னுடைய கேள்வியின் உள்ளர்த்தம் எனக்குப்புரிகிறது.! உண்மையான தாய்நாட்டுப்பற்றுள்ள ஒருவன் தனது தாய்நாட்டைப்போலவே அந்த நாட்டு மக்களையும் நேசிக்கவேண்டும்! அந்தமக்கள் தாய்நாட்டு எல்லைக்குள் இருந்தாலும் அதற்குவெளியில் இருந்தாலும், அந்தநேசத்தில் பேதமிருத்தல் கூடாது.

உன்னுடைய சுதந்திரதாகத்தை உயர்வாக மதித்த நான் ஒருவேளை இங்குள்ள மற்றய தமிழ்மக்களை சுதந்திரஉணர்வு குன்றிய பிரஜைகளாக மதித்து விடுவேனோ? என்ற ஆதங்கம் உன்னுள் ஏற்பட்டிருப்பதை என்னால் புரியமுடிகிறது! ஜீவா இந்தக்கவலை ஒரு விடுதலைவீரனின் உள்ளத்தில் இயற்கையாகவே ஊற்றெடுக்கும் உணர்வுதான்! நான் சொல்வது சரியா?" என்று கேட்டார்.

ஜீவா மௌனமாகத்தலையசைத்தான்!

தன்னைத்தொடரும்படி ஜீவாவை நோக்கி சைகை செய்தபடியே, ஜன்னல் பக்கமாகச்சென்ற இயரிக் ஜென்சன் தூரத்தே தெரிந்த சிறு ஏரியை சுட்டிக்காட்டினார். இரவோடு கலக்கும் அந்தமாலைப்பொழுதில் அந்த ஏரிப்பக்கமாக சில பறவைகள் கூட்டமாகப்பறந்து கொண்டிருந்தன.

"ஜீவா இவை எங்கள் நாட்டுப்பறவைகளல்ல. வட துருவத்தில் நிலவும் கடுங்குளிரினால் தாக்கப்பட்டு இங்கு வந்திருக்கின்றன. இவை சிலமாதங்களில் மறுபடியும் தாய் நாட்டிற்குப் போய்விடும். ஜீவா பறவைகள் மட்டுமல்ல,

விலங்குகள்கூட வரட்சியேற்பட்டால் தாம் வாழும் காடுகளை விட்டு, சில காலம் வேறிடத்திற்கு நீங்கிப் போய்விடும்! இது இயற்கைவகுத்த நியதி! பகுத்தறிவில்லாத ஜீவராசிகளாலேயே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இந்தவிடயத்தை பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் புரிந்து கொள்ளாவிடில் அது அறிவீனம்.

தாய் நாட்டைவிட்டுப் புலம்பெயர்ந்த உங்களுடைய மக்களும் பறவைகள் போலத்தான்! தாய்நாட்டில் புயல் வீசும்போது வாழமுடியாது புறப்பட்ட இந்தப்பறவைகள், மறுபடியும் உண்மையான, ஆரோக்கியமான அமைதிக் காற்று வீசும்போது யார்தடுத்தாலும் நிற்கப்போவதில்லை. அவை தாய்நாட்டை நோக்கிப் பறக்கப்போவது நிஜம்! அதுதான் இயற்கை! கவலைப்படாதே!" என்றார்.

ஜீவா நன்றிப்பெருக்குடன் அவர்கைகளைப்பற்றிக் கொண்டான்!

"ஜீவா! ஒருபாணை சோற்றிற்கு ஒரு சோறுபதம்! என்பது உங்களுடைய பழமொழி! அதுபோல நீ ஒருவன் போதும் இங்குள்ள மக்கள்மீது நாங்கள் மரியாதை வைக்க!" என்று கூறிவிட்டு மணியைப்பார்த்தார், விமான நிலையம் புறப்பட நேரம் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது! காரை எடுப்பதற்காக கறாஜ் பக்கமாகச் சென்றார்.

கடற்கன்னியின் இறுதிமுத்தம்.

மூன்று நாட்களாக தொடர்ந்து அவனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த சோபியா இன்று வாயடைத்ததுபோல மௌனமாகிவிட்டாள்.

முதலில் செங்கமலம் போராட்டக்களத்தில் குதிக்க அனுமதி கேட்டிருக்கும் செய்தியை அறிந்தபோதே சோபியா அதிர்ந்துவிட்டாள். அதற்குமேலாக ஜீவா நாடுதிரும்ப எடுத்திருந்தமுடிவு அவளுக்கு அதிர்ச்சிக்குமேல் அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது. ஜீவாவின் முடிவுக்கு மாற்று வழிகாணமுடியாதவாறு தடுமாறினாள்.

செங்கமலம் போராட்டத்துக்கு போய்விட இருப்பதால்; இங்கு ஜீவா தன்னுடன் புதியவாழ்வைத் தொடங்குவான் என்ற கோணத்தில் சிந்திக்காது, சோபியா அவர்களுடைய காதலுக்கு தந்தமரியாதையில் மேலைத் தேய்ப்பெருந்தன்மை மணம்வீசியது!

கடைசியாக இயரிக் ஜென்சனுடன் ஜீவா உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது ஒரு சிலையைப்போல, எல்லாவற்றையுமே கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். எதுவுமே பேசவில்லை.

அவர் போனதும் அவனுடைய கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டாள்! நெஞ்சையடைத்த துயரம் பட்டபென்று வெடித்தது! அடக்கமுடியாத கவலையில் ஒவென்றே அழுதுவிட்டாள்.

நிறம், ஜாதி, மதம், இனம் போன்ற மனிதனால் வகுக்கப்பட்டிருக்கும் தடைகளையெல்லாம் உடைத்துக் கொண்டு, அண்டங்கடந்து உயர்ந்து நிற்கும் அன்பின் சக்தியை அந்தநேரத்தில் எடைபோடமுடியாமல் கலங்கினான் ஜீவா!

அவள் மூச்சையடைத்த முட்டு, அவள் வடித்த

கண்ணீரால் நீக்கம்பெற்றிருந்தது. அறைக்குள் சென்று, ஒரு சிறியமாலையை எடுத்துவந்தாள். தங்கத்தினால் செய்யப்பட்டிருந்தது. பதக்கம் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் கடைந்தெடுத்தது போன்ற அழகிய கடற்கன்னியின் சிலையொன்று தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

ஜீவா அந்தக் கடற்கன்னிசிலையை கண் வெட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்! டென்மார்க் நாட்டின் கடற்கரையில் தனது இராஜகுமாரனை எதிர்பார்த்தபடி, இன்றும் இப்படியொரு கடற்கன்னிசிலை இருக்கிறது. காதலினால் காவியமான அந்தப்பெண்ணின் கதை அவன் மனதில் ஒருமுறை ஓடி மறைந்தது.

“ஜீவா எங்கள் நாட்டின் பிரபல எழுத்தாளர் அனர்சனின் கதையில்வரும் கடற்கன்னி உயிருக்குயிராக காதலித்த இராஜகுமாரன் ஏனோ அவளை மணந்து கொள்ளவில்லை! கடைசியில் காதலுக்குப் பரிசாக அவள் தன்னையே ஈந்தாள்!

இன்று என்னுடைய ஏக்கமும், எதிர்பார்ப்புக்களும் என்னையும் உனக்காகக் காத்திருக்கும் ஓர் கடற்கன்னியாகவே உருவகித்துவிட்டன. ஜீவா! இதற்காகத்தான் இந்தக்கடற்கன்னிசிலையை உனக்குப் பரிசாகத்தருகிறேன். உங்கள் நாட்டில் வீசும் காற்றிலும், ஈழத்தின் கரைகளை முத்தமிடும் அலைகளிலும் இந்தக்கடற்கன்னியின் அன்பும் கலந்தேயிருக்கும்!” என்று கூறி அதை அவன் கழுத்தில் அணிவித்தாள். அவனைக் கட்டித்தழுவி இறுதியாக அழுத்தமாக முத்தமிட்டாள்.

அந்தக்கடற்கன்னி சிலையையும், அவளையும் மாறிமாறிப் பார்த்த ஜீவா, “சோபியா கடற்கன்னியைவிட, என்னுடைய மனதில் நீ ஒருபடி உயர்ந்தேநிற்கிறாய்! நான்

நாடுதிரும்பி போராட்டத்தில் குதிக்கும்போது என்னுடைய கழுத்தில் கட்டுவதற்கு 'சயனைட்' குப்பியைத்தருவார்கள். அதில்தான் என்னுடைய உயிரே தொங்கும். அதற்குப் பக்கத்தில் உன்னுடைய இந்தமாலை தொங்கும்! நான் தொலைதூரம் போனாலும் என்னுடைய உயிருக்குப் பக்கத்தில்தான் எப்பொழுதும் நீயிருக்கிறாய்!" என்று அவளை இதயபூர்வமாக ஆறுதல்படுத்தினான்.

விமானநிலையம் வந்ததும், சோபியா அவனைவிட்டு விலகவேயில்லை! அவனுடைய நண்பன் வைகுந்தனும் வேறுசிலரும் கூட விமானநிலையம் வந்திருந்தனர். அவர்களிடம் ஒருவிதத்தவிப்பு தெரிவதை அவனால் புரியமுடிந்தது.

இடையில் விமானநிலைய அறிவிப்பு ஒலித்தது!

ஜீவா அவர்களிடம் விடைபெற்றபடியே தானியங்கிப் படிக்கட்டுகளில் ஏறினான். படிகள் மேல்நோக்கிச்செல்ல ஆரம்பித்தன.

எல்லோரும் அவனுக்காகக் கைகளை அசைக்கிறார்கள்.

அவன் சோபியாவைப் பார்த்தபடி கைகளை வேகமாக அசைத்துக்கொண்டிருந்தான். கடற்கன்னியின் எதிர்பார்ப்புக்களை கண்களில் சுமந்து, ஏக்கத்துடன் அவள் நின்றுருப்பது தெரிந்தது.

திடீரென சோபியாவை அவனால் பார்க்கமுடியாது போய்விட்டது! மின்னலடித்தது போல கண்களில் எதுமே தெரியவில்லை. பரபரப்பாக கண்களைத்துடைத்துக் கொண்டான். அந்தச்சிறிய கைக்குட்டை கண்ணீரில்

தெப்பமாய் நனைந்தது. திரையிட்ட கண்ணீர் விலகியதும், மறுபடியும் சோபியாவைத்தேடி விழிகளை ஓடவிட்டான். ஆடிக்கொண்டிருக்கும் அவளுடைய கைமட்டுமே தெரிந்தது.

படிக்கட்டுக்கள் அவனை விமானநிலைய பஸ் வண்டிக்கு அருகாமையில் அழைத்துவந்திருந்தன.

ஜீவா புறப்படவேண்டிய விமானம் தூரத்தில் தயார்நிலையில் நிற்பது தெரிந்தது!

இரவில் ஒரு பயணம்.

செம்மைகொண்டு தீட்டிய ஓவியம்போல செவ்வானம் ஒளியடித்தது. நெருப்புத்துண்டாய் நீரில் அமிழ்ந்து கொண்டிருந்த கதிரவனின் சிவந்தஒளி செங்கமலத்தின்மேல் சிவப்புமையை ஊற்றியதுபோல வழிந்தது.

இந்த மாலைக்கும், நாளை புலரும் பொழுதிற்கும் வரலாற்றில் ஒரு இடம் ஒதுக்கப்படும்! அவள் மனதின் மூலையிலிருந்து ஒரு பல்லி கொட்டியது!

ஆச்சிமுத்துக்கிழவியை ஒருவாறு தாய் சின்னப்பதுமனிடம் விட்டுவிட்டு வந்திருந்தாள் செங்கமலம். மயிலர் புறப்படும்வரையாவது கிழவிக்கு செய்திதெரியக் கூடாதென்பதில் அவள் கூடிய கவனமெடுத்தாள்.

தெணிக்கிணற்றில் ஆசைதீரக்கதோய்ந்துவிட்டு,

வழியில் நெடியக்காட்டும் பிள்ளையாரையும் ஒருசுற்று
சுற்றிக்கும்பிட்டுவிட்டு, தெளிந்த மனதுடன் வந்து
கொண்டிருந்தார் மயிலர்.

நெற்றியில் விழுதி, சந்தனம், காதில் வில்வமரஇலை
என்று பிரகாசித்த அவர் முகத்தில் நம்பிக்கை
நிரம்பியிருந்தது.

தன்னுடைய வீடுவளவையும், தான் வளர்த்த
மரங்களையும், ஓட்டைவாளியோடு அமுதசுரப்பியாய் நின்ற
கிணற்றடியையும் திரும்பித்திரும்பி பரிவுடன் பார்த்துக்
கொண்டார்.

ஒருவேளை தான் திரும்பாவிட்டால்.....

அருகிலிருந்த ஒவ்வொரு பொருளுமே அவரை
அன்புடன் பார்ப்பதுபோன்ற பிரமை.

செங்கமலம் குழல்புட்டும், திரியாப்பாரைக்
கருவாட்டுச்சம்பலும் செய்து தட்டில் எடுத்துவந்து
கொடுத்தான்.

புட்டைத்தின்றபடியே அவளுடன் மனந்திறந்து,
நீண்டநேரமாக பேசிக்கொண்டிருந்தார். கடைசியில் தான்
செய்துவைத்திருந்த ஒரு மோதிரத்தை அவளிடம்
கொடுத்தார்.

“பிள்ளை உங்கடை திருமணத்தன்று நானே
முன்னுக்குநின்று பந்தல்கால் நாட்டுவனென்று
நினைச்சனான்! ஆனால் அதுசரிவருமோ தெரியாது!
எதுக்கும் உங்கடை கலியாணத்திற்கு என்னுடைய பரிசாக

இதை வைத்துக்கொள்!" என்று கூறிவிட்டுத்தனது வீடு வளவைச்சுற்றி ஒரு நோட்டம்விட்டார். வெளியில் தொங்கிய ஆச்சிமுத்துக்கிழவியின் புகைப்படத்தை ஒருதடவை பரிதவிப்போடு பார்த்துக்கொண்டார். மனதில் பலவகைப் போராட்டம். இதயத்தைக்கல்லாக்கியபடியே வெளியே இறங்கினார்.

பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டது!

கடற்கரையில் இரண்டு கட்டுமரங்களும், மரக் கொப்புகளால் நிரப்பப்பட்டு, மூடிக்கட்டப்பட்டபடி நின்றுருந்தன. முன்னணியத்தின் ஓரமாக மகரமீனின் படம் வரையப்பட்ட பிளாஸ்டிக்படகொன்று அவற்றை இழுத்துச் செல்லத் தயார் நிலையில் நின்றது.

வெடிமருந்து நிரப்பப்பட்ட படகு எங்கே? மயிலர் அங்குமிங்கும் தேடிப்பார்த்தார். காணவில்லை. அருகில் நின்ற பொறுப்பாளரிடம் கேட்டுப்பார்த்தார்.

அந்த இளைஞனின் முகத்தில் மெல்லியசிரிப்பு! கட்டுமரத்தை மூடிக்கட்டியிருந்த பாய்மரச்சீலையை சிறிது அகற்றினான்.

மயிலரின் திட்டத்தில் மேலுமொரு மாற்றம் நடந்திருப்பது தெரிந்தது.

கட்டுமரத்தின் வயிற்றுப்பக்கமாக மறைந்து வர வேண்டிய வெடிகுண்டுப்படகும் தற்போது சீலையால் மூடிக்கட்டப்பட்டிருந்தது. திட்டத்தின் குறையொன்று சாதாரியமான முறையில் சரிசெய்யப்பட்டிருந்தது. அப் படகிற்குள் இரண்டு இளைஞர்கள்.

யார் பெற்ற பிள்ளைகளோ?

பால்மணம் மாறாதமுகம்! எந்தப்பிரதிபலனையும் எதிர்பாராது தன்னுடைய இனத்திற்காக தமது உயிர்களை தாரைவார்க்கவந்துள்ள இளம் குருத்துக்கள்.

வாழ்க்கை எத்தனை அழகானது! அதில் அறியவும், அனுபவிக்கவும் வேண்டிய விஷயங்கள் எத்தனையோ! இவர்களோ எதையும் அனுபவிக்காதவர்கள். அவர்களின் தியாகத்திற்கு முன்னால் வயோதிபனான தன்னுடையபணி எவ்வளவோ சிறுமைப்பட்டுப்போவதாக மயிலர் உணர்ந்து கொண்டார்.

அவர்களின் தியாகத்தை எண்ணும்போது உலகம் சிறுதுரும்பாகி காலடியில் கிடப்பதைபோலிருந்தது மயிலருக்கு. தேகத்தில் மெல்லிய பெருமைபடர்ந்தது. மயிலர் அவர்களை அன்பாகப்பார்த்துக் கொண்டார். மறுபடியும் வெடிகுண்டுப்படகு சீலையால் மூடிக்கட்டப்படுகிறது.

செங்கமலம் அந்தப் பிளாஸ்டிக்க்படகின் முன்னணியத்தில் தான்கட்டி வந்திருந்த மாலையை அணிவித்தான். வாகை மாலைபோல அந்தச் செங்கழுநீர்ப் பூமாலை ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

மயிலர் சாரத்தை உயர்த்தி மடித்துக் கட்டினார். பின் தோளிலிருந்த சால்வையையும் எடுத்து தலைப்பாகையாகக் கட்டிக்கொண்டார்.

கடைசியாக செங்கமலத்தைப் பார்த்து, "பிள்ளை! நான் வெளிக்கிடுறன்! சொன்னதெல்லாம்

நினைவிருக்கட்டும்! ஆச்சி கவனம்!" என்று அவள் கண்களைத்துடைத்தார்.

"அப்பு வெளிக்கிடுறன் என்று சொல்லாதையுங்கோ, போய்ட்டுவாறனெண்டு சொல்லுங்கோ! உங்களுக்காக நாங்கள் கரையில் காத்துக்கொண்டிருப்பம்!" என்று அடைக்கும் குரலில் தெளிவில்லாது கூறினாள் செங்கமலம்.

"கவலைப்படாதை பிள்ளை நான்வருவன்! இல்லாவிட்டால் இந்த வெற்றிமாலையெண்டாலும் கரை வந்துசேரும்!" என்று கூறிவிட்டு கடற்கரை மண்ணை தொட்டுக்கும்பிட்டார். ஒருபிடி மண்ணை அள்ளிமடியில் கட்டினார். வலதுகாலை வைத்துப் படகில் ஏறினார்.

இருவர் படகையும் கட்டுமரங்களையும் ஆத்து வாசல் பக்கமாக இழுத்துச்சென்றனர். கடையாரில் இருந்த படியே எல்லோரையும் பார்த்து கையை ஆட்டிவிட்டு, கயிற்றை இழுத்து இயந்திரத்தை ஸ்ராட் செய்தார் மயிலர்.

இரண்டு கட்டுமரங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு படகு உயரக்கடல் நோக்கிப்புறப்பட்டது.

இருட்டில் படகுமறையும்வரை காத்திருந்தாள் செங்கமலம். சொற்பநேரத்தில் மயிலர் சென்றபடகு இருட்டோடு சங்கமித்தது.

அதன்பின் ஆச்சிமுத்துக்கிழவியைப் பார்ப்பதற்காக வேகமாக வீடுநோக்கிப்புறப்பட்டாள்.

மயிலரின் ஏமாற்றம்.

வழமைக்குமாறாக ஏதோ ஓர் சம்பவம் நடைபெறப் போகிறது என்ற உணர்வலைகள் அப்பகுதியில் வாழும் மக்களிடையே ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது. வாகன நடமாட்ட அதிகரிப்பை வைத்தே பலர் அதை எடை போட்டிருந்தனர்.

மயிலர் புறப்பட்டபின்னர் ஆச்சிமுத்துக்கிழவிக்கு விஷயத்தைக் கூறவேண்டியதேவை செங்கமலத்திற்கு இருந்தது. கிழவியிடம் விஷயத்தை அவள் பக்குவமாக எடுத்துக்கூறினாள்! ஆனால் தன்னுடைய சம்மதமும் அப்பயணத்துடன் கலந்திருந்ததை மட்டும் செங்கமலம் தெரியப்படுத்தவில்லை.

தாக்குதலை இளைஞர்களே மேற்கொள்ள விருக்கிறார்கள். மயிலர் வெறுமனே வழிகாட்டலுக்கே போயிருக்கிறார் என்றும், அவர் பத்திரமாகத் திரும்பி விடுவாரென்றும் கிழவியை ஆறுதல்படுத்திக் கொண்டாள்.

“கொஞ்சநாளாகவே அவருடைய நடத்தையில் பெரியமாறுதல் தெரிஞ்சது! எல்லாப்பாசத்தையும் வெளிக் காட்டி என்னோடை எவ்வளவு அன்பாக நடந்தவர்! இப்பதான் விளங்குது எல்லாம் காரணத்தோடை தானென்று!” கிழவி அவருக்காக கவலைப்பட்டு மக்கினாள். நெஞ்சமெல்லாம் நெக்குருகினாள்.

அவர் பத்திரமாகத் திரும்பிவரவேண்டுமென்று எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் நேர்த்திக்கடன் வைத்துக் கொண்டாள்!

கடற்கரையின் குளிர்ந்தகாற்றும் அவளை எதுவும் செய்யமுடியாது தோல்வியுடன் வீசிக்கொண்டிருந்தது. கரைப்பக்கமாக நின்ற பூவரசமரத்தின்கீழ் நின்றபடி கடலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கண்கள் அந்த இருட்டிற்குள் மயிலரைத்தேடியது. செங்கமலமும், சின்னப்பதுமனும் அவளைத்தேற்ற படாத பாடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

"பிள்ளை அப்பு திரும்பிவருவாரோ? அவர் திரும்பியிருவர். இப்படித்தான் நான் கலியாணம் முடிச்ச புதிசிலை இவர் பயணம் வெளிக்கிட்ட டிங்கிக்கப்பல் காணாமல் போயிட்டுது! ஒருமாசமாக ஊர்வந்து சேரவில்லை! உவரோடை போன எல்லாருக்கும் செத்தவீடு கொண்டாடி முடிஞ்சது!

நான் மட்டும் அவர் செத்துப்போனாரென்றதை நம்பவேயில்லை. உதே பூவரசமரத்துக்குக் கீழைதான் ஒவ்வொருநாளும் அவர் வருவாரெண்ட நம்பிக்கை யோடை காத்திருந்தன்.

அந்தநேரம் என்னை எல்லாரும் பைத்தியக்காரி என்றுதான் பழிச்சவை! என்னுடைய கவலைகளை இந்த மரங்களோடையும், ஓடித்திரியிற கரை நண்டுகளோடையும் பேசுவன்! என்னுடைய எதிர்பார்ப்பு வீண்போகவில்லை. அவர் பயணம்செய்த டிங்கிப்படகு பூரிவரை அடைஞ்சு போயிருக்கு. ஒரு மாசத்திற்குப்பிறகு சுகமாகவந்து சேர்ந்தார்.

எனக்கு நல்லா ஞாபகமிருக்கு அண்டைக்கு கடல்சாமத்தியப்பட்ட நாள்! மரகதப்பச்சைபோலை கடல் தண்ணீர் உருமாறின தினம்! இன்றைக்கும் கடல் அப்படிதானிருக்கு!

ஓம்! இந்தமுறையும் அவர் தப்பியிடுவார்!
 அவருக்கு ஒண்டும் நடக்காது! எனக்குமனம்
 அப்படித்தான் சொல்லுது!" என்று தனக்குதானே
 பேசுவதும், தன்னைத்தானே ஆறுதல் படுத்துவது
 மாயிருந்தாள்.

அவர்கள் மூவரும் அன்றிரவு முழுவதும்
 அவ்விடத்திலேயே நின்றிருந்தார்கள்.

கீழ்வானம் மெல்லியதாக வெளுக்கத்தொடங்கியது!
 கடற்கரைப்பக்கமாகப் பலர் தொடந்தொட்டமாக
 மறைந்து நிற்பது தெரிந்தது.

அந்தக் காட்டுவளவுக் கடற்கரையில்
 கரையிலிருந்து சிறிதுதூரத்தில் நீளமாக முருகைக் கற்கள்
 உண்டு. அவற்றுக்கிடையே பெரியதும், உயரமானதுமாக
 இருப்பது பூனைக்கல். அதற்குப் பின்னால் தொண்ணூறு
 கலிபர் எதிர்ப்புத்துப்பாக்கியுடன் ஒரு வீரன் ஆயுத்த
 நிலையில் இருப்பது தெரிந்தது. இவைதவிர உயரமான
 கற்களின் பின்னாலெல்லாம் பலர் ஏ.கே. நாற்பத்தேழு இரக
 துப்பாக்கிகளுடன் புதுங்கியிருப்பது தெரிந்தது.

கரையில் தென்னைமரமொன்றுக்குப் பின்னால்
 வாக்கிரோக்கியுடன் ஒருவர்.

தந்திரமாகவும், தவறினால் தாக்குதலுக்கு
 வாய்ப்பாகவும் திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருந்ததை
 செங்கமலத்தாலேயே புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

தூரத்தில் தலையில்லா அரக்கன்போல
 நேவிக்கப்பல் தெரிந்தது!

மயிலரின் பிளாஸ்டிக் படகு இப்பொழுது கட்டு
மரங்களை இழுத்தபடி கரையை நோக்கி நகர்ந்து
கொண்டிருந்தது.

நேவிக்கப்பலில் இருப்பவர்களுக்கு சந்தேகமேற்
பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனாலும் அவர்கள் நின்ற
இடத்தை விட்டு நகரவில்லை. சடசடவெனத் துப்பாக்கிப்
பிரயோகத்தை மேற்கொண்டார்கள்.

மயிலர் தற்பாதுகாப்பாக மறைந்துகொண்டார்.
அவருடைய பிளாஸ்டிக்படகின் இயந்திரம் மிக வேகமாகத்
தொழிற்படத்தொடங்கியது.

மயிலர் திடீரென வேகத்தை அதிகரித்து
விட்டமையால், அவரின் படகை கரையை
அடையவிடாது உடனடியாகத்தடுக்கவேண்டிய தேவை
நேவிக்கப்பலுக்கு ஏற்படும். ஆகவே அவர்கள் கரையை
நோக்கி நகரவேண்டும். மயிலர் கடைக்கண்ணால்
பார்த்துக் கொண்டார்.

நேவிக்கப்பல் அசையவில்லை! அவரின் மனம்
திக்கென்றது.

பறந்துவந்து கொண்டிருக்கும் துப்பாக்கிக்
குண்டுகளையெல்லாம் கண்டுள்ளாமலே திடீரென
படகின் இயந்திரத்தை நிறுத்தினார்.

பின்னர் இயந்திரம் தொழிற்படாது நின்றுவிட்டது
போன்ற பாவனையுடன் கயிற்றை இழுத்து இழுத்து
மறுபடியும் என்ஜினை 'ஸ்ராட்' செய்ய முயல்வதுபோல
பாவனை செய்யலானார்.

நேவிக்கப்பலில் ஏதோ மாற்றம் நடைபெறுவது தெரிந்தது!

நகர்த்துவதற்காக நங்கூரத்தை தூக்குகிறார்களா? இல்லை. சிறு பிளாஸ்டிக் படகொன்றை கீழே இறக்கி அதில் ஆயுதபாணிகளாக நால்வர் ஏறுகிறார்கள்.

கொசுறுகளாக திரியும் சிறு நேவிகளையும் துணைக்கழைக்காது. சேதங்களை அவர்கள் சிக்கனப் படுத்த முயல்வது தெரிந்தது.

அந்தப்பிளாஸ்டிக் படகு மயிலரின் படகைநோக்கி நகர ஆரம்பித்தது. சிறிது சிறிதாக அதன் இயந்திரம் வேகமெடுக்கத்தொடங்கியது! கடற்படை வீரர்களின் மூன்று துப்பாக்கிகளின் முனைகள் மயிலரைநோக்கி குறிவைத்தபடியிருந்தன.

பிளாஸ்டிக் படகைக்கண்டதும் ஏமாற்றத்தால் மயிலர்கட்டிய மணக்கோட்டைகளெல்லாம் பூகம்பத்தின் அதிர்வலைகளில் சிக்குப்பட்ட கட்டிடம்போல கொல கொலக்க ஆரம்பித்தது.

இருப்பினும் அவர் மனதைக்கைவிடவில்லை! அடுத்தமுயற்சியாக வெள்ளைக்கொடிச்சீலையொன்றை எடுத்து கரையை நோக்கி வீசி வீசிக்காட்டத்தொடங்கினார்.

கடலிலிருந்து ஒருவர் வெள்ளைக்கொடிச்சீலைக் காட்டினால் அதன் அர்த்தம் ஆபத்து! உதவிதேவை! என்பதாகும்.

மயிலரின் வெள்ளைக்கொடியைப் பார்த்த நேவிக்

காரருக்கு கரைகடந்த உற்சாகம்! பிளாஸ்டிக் படகின்
வேகத்தை மேலும்மேலும் அதிகரித்தனர். அது
தடதடவென தண்ணீரில் தத்தியபடி பறந்துவரத்
தொடங்கியது!

ஆச்சிமுத்துக்கிழவியின் மங்கலான கண்ணுக்கும்,
அந்த வெள்ளைக்கொடி தெரிந்தது! மயிலர் உதவி
கேட்கிறார் என்பதை அவள் புரிந்துகொண்டிருக்க
வேண்டும்.

"ஐயோ! அவரைக்காப்பாற்றுங்கோ என்று
ஒலமிட்ட படியே கிழவி பாய்ந்து கடலுக்குள்
ஓடத்தொடங்கினாள்! செங்கமலமும், சின்னப்பதுமனும்
அவளைத்தொடர்ந்து ஓடினார்கள். கிழவியைப்பிடித்துக்
கரைக்குக்கொண்டு வந்துசேர்க்க அவர்கள்பாடு
போதுமென்றாகிவிட்டது.

எதிர்பாராத திருப்பம்.

தான் இத்தனை நாட்களாக போட்ட
திட்டங்களெல்லாம் கடைசியில் அநியாயமாகச் சிதறடிக்கப்
படப்போகிறதே! என்று மயிலர் கலங்கினார்.

தன்னுயிர் போனாலும் காரியமில்லை! தனது
திட்டத்தை நம்பிப்புறப்பட்ட இரு இளைஞர்களையும்
நினைத்தபோது அவருக்கு நெஞ்சுபகீரென்றது.

கரையிலிருந்து உதவிவந்து சேரமுன்
பழுதடைந்த படகையும், அதிலுள்ள பொருட்களையும்
கைப்பற்றி விடலாமென்ற அவரசத்துடன் அந்தக்கடற்

படைப்படகு மயிலரின் படகை எட்டிப்பிடிப்பதுபோல மிக நெருங்கி விட்டது.

திடீரென படபடவென வெடிச்சத்தம். கரையிலிருந்த இளைஞன் தொண் நூறுகலிபரை வேகமாக இயக்கத் தொடங்கினான்.

ஆங்காங்கு வட்டிப்பக்கமாயிருந்தும் இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் அந்தச்சிறு நேவிப்படகை நோக்கி சரமாரியாக வெடிக்கத்தொடங்கின.

ஆயுதபாணிகளாகப்புறப்பட்ட நால்வரில் இருவர் துப்பாக்கிக்குண்டுகளால் துளைக்கப்பட்டு, தலைகுப்புற கடலில் விழுந்தார்கள்.

எஞ்சிய இருவரில் கலவரமடைந்த ஒருவன் மயிலரை நோக்கி குறிவைத்துச் சுடத்தொடங்கினான். படபடவெனப் பாய்ந்த குண்டுகளால் துளைக்கப்பட்ட மயிலர் நெஞ்சைப்பொத்தியபடியே படகில் சாய்ந்தார். அவர் கையிலிருந்த வெள்ளைக்கொடி பறந்து கடலில் விழுந்தது.

தம்மைச் சுதாகரித்துக்கொண்ட நேவிக்காரர் இருவரும் இறந்தவர்களையும் விட்டுவிட்டு வந்தவழியே தமது படகைத் திருப்பினார்கள். அது தாய்கப்பலை நோக்கி வேகமாக ஓடத்தொடங்கியது.

இந்தத் திடீர் தாக்குதலால் நேவிக்கப்பல் விழித்துக் கொண்டது. தாமதமின்றி அதன் பீரங்கிகள் கரையை நோக்கிக் குண்டுகளை கக்கத்தொடங்கின.

ஷெல்லடி அகோரம் மிகமோசமாகியது.

கரையில் வேடிக்கைபார்க்க வந்துநின்றவர்கள் சிதறி ஓடத்தொடங்கினார்கள். செங்கமலமும் ஆச்சிமுத்துக்கிழவியுடன் சென்று பங்கருக்குள் பதுங்கிக் கொண்டாள்.

நங்கூரத்தை மேலேற்றிக்கொண்ட நேவிக்கப்பல் கரையை நோக்கி நகர்ந்தது. அவர்கள் வட்டியோரமாக தாக்குதலை நடாத்திக்கொண்டிருந்தவர்களைத் தீர்த்துக் கட்ட எண்ணியிருக்கவேண்டும். இரு உயிர்களைப்பலி கொடுத்த தடுமாற்றம் கரையை நோக்கி முழுப்பலத்தையும் பிரயோகித்து தாக்கத்தொடங்கினார்கள்.

சரமாரியான குண்டுமழையின் மத்தியில் அவ்வப் போது எதிர்ப்பைக்காட்டமட்டும் ஒன்றிரண்டுதரம் சுட்ட படியே, முரு கைக்கல் பக்கமாக தாக்குதலை நடாத்திக் கொண்டிருந்த இளைஞர்கள் கரையை நோக்கி சாதாரியமாகப் பின்வாங்கத்தொடங்கினார்கள்.

நேவிக்கப்பலுக்கு தன்னைமறந்த உற்சாகம்! சுமார் அரைமணிநேரம் குண்டுகளால் தனியாவர்த்தனம் செய்து நிறுத்தியது.

எங்கும் நிசப்தம்!

இப்போழுது நேவிக்கப்பலை நோக்கி எந்தத் தாக்குதலும் இல்லை.

குற்றுயிராய்க் கிடந்த மயிலர், தனது படகை நோக்கி அவர்கள் ஷெல்லடிக்கக்கூடாதென்று கடவுளை வேண்டிய படியே ஆறாய்ஓடும் இரத்தத்தைக் கட்டுப்படுத்த

முயன்றார்.

படகையும், அதில் வந்த ஆயுதங்களையும் காப்பாற்றமுடியாதவராய் எதிரிகள் பின்வாங்கிவிட்டனரென அந்தக்கடற்படைக் கப்பல் அதிகாரிகள் கணக்குப் பண்ணியிருக்கவேண்டும்.

அவர்கள் நினைத்திருந்தால் மயிலரின் படகையும், கட்டுமரங்களையும் அதில் இருந்த வெடிகுண்டு நிரம்பிய படகையும் பிரங்கியால் அடித்தே பொசுக்கியிருக்கமுடியும்.

ஆனால் வெள்ளைக்கொடியைக்காட்டி மயிலர் உதவி கோரியபடியால் ஒன்று அந்தப்படகிலும், கட்டு மரங்களிலும் தம்மை அழிக்கும் தாக்குதல் கருவிகளுடன் ஆட்கள் இருக்கமுடியாது.

இரண்டு கரையோரத்திலிருந்து நேவிக்காரரின் பிளாஸ்டிக் படகைநோக்கி கடுமையான தாக்குதல் நடாத்தப்பட்டதால் இப்படகுத்தொடரில்வரும் பொருட்கள் பெறுமதியானவை! ஆகவேதான் கரையிலிருந்து அவற்றைமீட்க பிரயத்தனப்படுகிறார்கள் என்றும் அவர்கள் கணக்குப் பண்ணியிருக்கவேண்டும்.

கச்சிதமாக எல்லாவற்றையும் கைப்பற்றி ஞபவாகினியில் தங்கள் ஞபலட்சணங்களைக்காட்டி பட்டமும், பரிசும்பெற அவர்களிடையே துடிப்பில்லாமலா போகும்.

மயிலரின் உடம்பில் குண்டுபட்ட இடத்தில் குக்குப்பெணக் குருதி பாய்ந்தது. பலமான இதயத் துடிப்புவேறு.

நேவிக்கப்பல் மயிலரின் படக்கு மிக அண்மையில்
வந்துவிட்டது.

ஆனால் மறுபடியும் ஒரு ஏமாற்றம்!

ஏனோ தெரியவில்லை தனது இரண்டு இராட்சதப்
பீரங்கிக்களையும் மயிலரின் கட்டுமரங்களை நோக்கி
குறிவைத்துத்திருப்பியது அந்த நேவிக்கப்பல்.

கடைசியாக நீளமான பீரங்கிக்குழாய்கள் தயவு
தாட்சணியமின்றி குண்டுகளைக்கக்கத்தயாராகின. எல்லாத்
திட்டங்களுமே தவிடுபொடியாக ஒருகணமே பாக்கி.....

கடவுளே ஒன்று.... இரண்டு.... மூன்று....

கணப்பொழுதில் ஏதோ ஒருமாற்றம்! கப்பலின்
மேற்களத்திற்கு ஒடிவந்த ஒருவன் வேண்டாமெனக்
கைகளைக் காட்டுகிறான்.

வெடிக்கவிருந்த பீரங்கிகள் ஒருகணம்
தாமதப்படுகிறது.

கப்பலின் மேல்தட்டிலிருந்த ஒருபிளாஸ்டிக்படகை
மீண்டும் கீழே இறக்கத்தொடங்குகிறார்கள்.

அவர்களின் கவனம் திசைதிரும்பிய ஒரு
நொடிப்பொழுது.....

மயிலர் மூச்சைப்பிடித்துக்கொண்டு, வெடிகுண்டுப்
படகை மூடியிருந்த சீலையைத்தொடுத்திருந்த பிரதான
கயிற்றை உன்னியிழுத்தார்.

திடீரென கனவேகத்தில் இயந்திரங்கள் வேலை செய்யும் சத்தம். மறைந்திருந்த வெடிகுண்டுப்படகு கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு மின்னல் வேகத்தில் கச்சிதமாகப் புறப்பட்டது.

அணியத்தைக் கிளப்பியபடி தம்மைநோக்கி சிறுத்தைபோலப் பாய்ந்துவரும் அப்படகை கடற் படையினர் கண்டுகொள்ளுகின்றனர்.

கடைசినேரத்தில் மோசம் போய்விட்டதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டார்கள்! அவர்களில் ஒருவன் பீரங்கியின் விசையைத் தட்டுவதற்காக ஏணிப்படிகளில் பாய்ந்தோடுவது தெரிந்தது.

படகில் புறப்பட்ட இளைஞர்களில் ஒருவன் அந்தக்குறுகிய நேரத்திற்குள்ளும் வாக்கி மூலம் தகவல் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

“பகைவனை நெருங்கிவிட்டோம்!
ஐந்து யார்களே இடைவெளி...!
எதிரிகளா? நாமா...? இறுதிக்கணப் போராட்டம்!
வண்... ரு..... திறீ.....
நமக்கே வெற்றி! மலரட்டும் தமிழீழத் தாயகம்!”

இளைஞர்கள் முந்திவிட்டார்கள்.

உலகமே இரண்டாகப்பிளந்ததுபோன்ற சத்தம்! எங்கும் ஒரே தீச்சுவாலை! புகைக்காண்டம்! வெடி மருந்துநாற்றம்! கெந்தகநெடில்! அந்தப்பிரமாண்டமான நேவிக்கப்பல் துண்டுதுண்டாக வெடித்து, துகள்களாக வானத்தில் பறந்துசிதறுகிறது!

மயிலரின் காதுகள் செயலிழந்துவிட்டன.

அந்தக்கப்பலின் எஞ்சியபகுதிகள் தண்ணீரில் அமிழ்ந்துகொண்டிருப்பதை மயிலர் திருப்தியுடன் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்.

இடையில் அந்த இருஇளைஞர்களை தேடி விழிகளை உருட்டினார். ஒரு சுற்று ... அவர்கள் எங்குமே இல்லை.

அதன்பின் மயிலரின் விழிகள் சுழலமறுத்து விட்டன.

கடல் பூப்பெய்தியது.

பொழுது பொலபொலவென்று புலர்ந்தம்கூட நடந்ததைப்பார்ப்பதற்கு வெளியேவரமுடியாதிருந்தது.

அந்தப்பிரமாண்டமான குண்டுவெடித்த சத்தம் வானச்சுவர்களில் மோதி சுமார் பத்துமைல் தூரம்வரை எதிரொலித்தது. அக்கணமே நேவிக்கப்பல் தகர்க்கப்பட்டு விட்டதென்பதை செங்கமலம் ஊர்ஜிதம் செய்துவிட்டாள்.

ஆனால் அந்தக்காட்சியைப் பார்க்க அவர்களுக்கு கொடுத்துவைக்கவில்லை.

சொற்ப நேரத்திற்கெல்லாம் குளவிக்கூடு
கலைந்ததுபோல அந்தப்பிரதேசம் முழுவதுமே
குண்டுவீச்சு விமானங்களும் ஹெலிகளும் நிறைந்து

விட்டன.

திரும்பின திசையெல்லாம் வாதவருத்தமில்லாமல் குண்டுமழை பொழியத்தொடங்கினார்கள். அப்பகுதியில் இருந்த அனைவருமே அன்றய பகல்பொழுதை பங்கருக்கே தாரைவார்க்க வேண்டியதாகிவிட்டது.

மாலை ஐந்துமணியளவில்தான் வானத்திலிருந்து நடைத்தப்பட்ட அர்ச்சனைகள் நிறைவடைந்தன. பயந்து நடுங்கிய பறவைகள் மறுபடியும் சொற்பநேரம் சுதந்திரமாகப் பறக்கத்தொடங்கின.

தாக்குதலில் உயிர்ச்சேதம் ஏற்படவில்லை.

சொற்பநேரந்தான்! நேவிக்கப்பல் நிர்மூலமாக்கப் பட்ட செய்தி காட்டுத்தீபோல எங்கும்பரவிவிட்டது. புதினம் பார்க்க மக்கள் கடற்கரையை நோக்கிச்சரியத் தொடங்கினார்கள்.

மயிலரின் கதி என்னவானது? செங்கமலம் துடிப்பும் பதைபதைபுமாக வெளியேவந்து கடற்கரையை நோக்கி ஓடினாள்.

மெல்லிய காத்துக்கடல்.

மயிலர் புறப்பட்டுப்போன பிளாஸ்டிக்படகையும், கட்டுமரங்களையும் தேடி நோட்டம்விட்டாள் செங்கமலம். வெறும் தட்டையான நீர்ப்பரப்பைத்தவிர கடலில் வேறெந்த தடயங்களுமேயில்லை.

மேல்நீரில் சிக்குப்பட்டு அது உயரே இழுத்துச்

செல்லப்பட்டுவிட்டதாக சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். அந்தக் கதைவழியேதான் மயிலருக்கும் குடுவிழுந்தசெய்தி கிடைத்தது.

செய்திகாதில் விழுந்ததும் ஆச்சிமுத்துக்கிழவி கடற்கரைமணலில் விழுந்து ஒப்பாரிவைக்கத் தொடங்கினாள். செங்கமலம் கிழவியைத்தடுக்கவில்லை. அவள் கவலைகளுக்கு கண்ணீர்மருந்தாகட்டுமென்று விட்டுவிட்டாள்.

தீடி ரென ஊன்றுகோல் சகிதம் உரக்கச் சத்தமிட்டபடியே வள்ளிக்கொடி கடலைநோக்கி வேகமாகக் கெந்திக்கெந்தி வருவது தெரிந்தது.

"என்றை சபதத்தை முடிச்ச ராசாக்களே நீங்கள் அழியாப்புகழடைஞ்சிட்டியள்!" என்று கூக்குரலிட்டவாறே தலைவிரிகோலமாகவந்து கடலில் 'தொப்' பென்று விழுந்தாள். தண்ணீர் பறந்து சிதறியது.

பாஞ்சாலி கூந்தலுக்கு குருதிதடவியதுபோல தன்னுடைய முடமான காலை அந்தக்கடல்தண்ணீரில் ஆசைதீரக்கழுவினாள்! நீரில் மூழ்கினாள், எழுந்தாள், தலைமுடியை நீரில் தோய்த்து சுழற்றி விசிறினாள். சிலிர்த்தெழுந்த அவளுடைய தேகம் கடலில் ஓர் ஊழித்தாண்டமே நடாத்தியது.

அவள் எதையோ எண்ணிவிக்கினாள்! விதிர்த்தாள். கண்ணீர்வடித்தாள். வலித்த தேகத்தை நிமிர்த்தி கடலைப் பார்த்துக் கூக்குரலிட்டாள். மறுபடியும் கடலில் 'தொப்' பென்று விழுந்தாள். பரணிப்பிரபந்தங்களில்வரும் காளி, கூளி போன்ற தேவதைகளின் போர்க்கால நடனம் அவளின் உடலசைவுகளில் பிரதிபலித்தது. நாக்கைநீட்டி அவளிட்ட

உறுமலில் களப்பலியின் திருப்திதெரிந்தது.

அவள் அள்ளியெறிந்த கடல்தண்ணீர் மின்னி மின்னிப்பூச்சிகள் பறப்பதைப்போல பச்சைப்பசேலென்று மரகதக்கற்கள் போலக்கொட்டுப்பட்டன.

அதைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்த வேறுசிலரும் ஓடிவந்து கடல்தண்ணீரை அள்ளி நிலத்தில் ஊற்றிப் பார்த்தனர். அந்த மங்கும்மாலையில் கடல்நீர் குருத்துப் பச்சைநிறமாக தரையில் வழிந்தோடுவது தெரிந்தது.

கடல் சாமத்தியப்பட்டுவிட்டதென்று அங்கிருந்த சிலர் உரத்துக்கூச்சலிட்டனர்.

செங்கமலத்திற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவள் அறிவுக்கெட்டியவரை கடல் சாமத்தியப்பட்டதை பார்க்கவில்லை. ஆனால் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். அந்த நேரத்தில் கடல்நீரை அள்ளி ஊற்றினால் பச்சைப் பசேலென்று மினுங்கும். கடலடியிலிருந்து மீன்கள் மேல் நோக்கிவரும். பலமீன்கள் செத்துமிதக்கும்! இதுவே கடல் சாமத்தியப்பட்டதற்கு அடையாளம் என்று மயிலர் மூலம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள்.

செங்கமலமும் ஓடிச்சென்று தண்ணீரை அள்ளி எறிந்துபார்த்தாள். வானத்தில் எறிந்த நீர்த்துளிகள் பொல பொலவென்று பச்சையாக அவள்மீது விழுந்து சிதறின.

கொடுமைகள் அழியும்போது இயற்கையும் சிரிப்பதை அதன்மூலம் கண்டுகொண்டாள்.

"அப்பு நீங்கள் எங்கையிருக்கிறியள்? உங்கடை

கடலம்மா யூப்பெய்தியிட்டா! ஓடிவாருங்கோ! என்று
கதறியபடி ஏதோ ஓர் உணர்ச்சியில் தண்ணீரை அள்ளி
அள்ளி வானத்தில் எறியத்தொடங்கினாள்.

யூவானம் வெடித்ததுபோல கடல்தண்ணீர் பச்சை
வர்ணத்தில் சிலுசிலுவெண யூமாரி பொழிந்தது.

திடீரென உயரக்கடல் பக்கமாக இரண்டு
புதியபடகுகள் தோன்றின.

மறுபடியும் கடற்படையினரா? ஒரு விதத்திகைப்பு!
கூடியிருந்த ஜனங்கள் பரபரப்பாக வீடுகளைநோக்கி
ஓடத்தொடங்கினர்.

ஒளிபடைத்த கண்ணினாய் வா...

கூத்துமுடிந்ததும் கொட்டகை வெளித்ததுபோல
கூடிய ஜனங்களெல்லாம் அந்தப்படகுகளைப் பார்த்ததுதான்
தாமதம் கணப்பொழுதில் கலைந்துவிட்டார்கள்.

ஆச்சிமுத்துக்கிழவி, செங்கமலம், வள்ளிக்கொடி
யென ஒரு சிலர் மட்டும்தான் கடற்கரையில் எஞ்சிநின்றனர்.

அவ்விருபிளாஸ்டிக்படகுகளும் கரையை மிக
வேகமாக அண்மித்துக்கொண்டிருந்தது. அதில் ஒன்றில்
விமான எதிர்ப்புத்துப்பாக்கியொன்று யூட்டப்பட்டிருந்தது.

காட்டுவளவுக்கடற்கரைத்திடலில் கயஸ் வான்
ஒன்று வேகமாக வந்துநிற்பது தெரிந்தது. அதிலிருந்து

சில இளைஞர்கள் மருந்துப்பெட்டி, முதலுதவிச்சிகிச்சை உபகரணங்கள் சகிதம் இறங்கினர்.

கரையை நோக்கிவரும் படகுகளுக்கு ஒருவர் வாக்கிரோக்கி மூலம் தகவல் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அவ்விருபடகுகளும் ஆத்துவாசல் வரைவந்து இயந்திரங்களை நிறுத்தி கரையை நெருங்கின.

வந்திருப்பது இளைஞர்களின் படகு.

அதன் பின்னால் இழுத்துவரப்பட்டிருந்தது யாருடைய படகு? மகரமீன் வரையப்பட்ட அந்தப்படகு..? ஆம் மயிலர் பயணம்செய்த அதேபடகுதான்!

செங்கமலத்திற்கு மனதில் மெல்லிய விறைப்புப் படர்ந்தது!

“ஆச்சி! அப்புவந்திட்டார் ஓடியானண!” என்று கூக்குரலிட்டபடியே அந்தப்படகை நோக்கி ஓடினாள் செங்கமலம். ஆச்சிமுத்துக்கிழவியும் சின்னப்பதுமனும் அவளின் பின்னால் ஓடினார்கள்.

முதலுதவிச்சிகிச்சை அளிக்கவந்தவர்கள் படகை நெருங்கிப்பார்த்துவிட்டு ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினார்கள்.

படகுமுழுவதும் ஒரே இரத்தவெள்ளம். மயிலர் ஆஜானுபாகுவாக அதில் வழத்தப்பட்டிருந்தார். அவர் கழுத்தில் செங்கமலம் படகிற்கு அணிவித்த அந்த வெற்றிமாலை எடுப்பாக அணியப்பட்டிருந்தது!

எந்தவிதக் கவலையுமின்றி சிரித்தமுகத்துடன்

நித்திரை செய்வதைப்போல அவர் படுத்திருந்தார். அவர் முகத்தில் பூரணதிருப்தியிருந்தது.

செங்கமலமும் ஆச்சிமுத்துக்கிழவியும் அவரைக் கட்டிப்பிடித்து அழத்தொடங்கினார்கள். சிலர் அவர்களை விலக்கி மயிலரை கரையில் எடுத்துச்சென்று வழத்தினார்கள்.

வள்ளிக்கொடியும், மற்றவர்களும் ஒப்பாரிவைத்து அழத்தொடங்கினார்கள். திடீரெனக்காற்று விழுந்தது. கடற்கரையோரத் தென்னைமரங்களெல்லாம் தமது அசைவுகளை நிறுத்தி மயிலருக்கு மரியாதை செலுத்தின.

உயரக்கடல் நோக்கி நீரில் அடைந்துசென்ற மயிலரின் படகை நாடுதிரும்பிக்கொண்டிருந்த படகில் வந்தவர்கள் தற்செயலாக சந்தித்திருக்கிறார்கள். கட்டு மரங்களை அறுத்துவிட்டு, மயிலர் விழுந்துகிடந்த படகுடன் கரைவந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள்.

மயிலரின் கால்களைப்பற்றியபடி ஓர் இளைஞன் அழுதுகொண்டிருப்பதை முதலில் யாரும்கண்டு கொள்ளவில்லை! யாரிவன்....? இவ்வளவு உரிமையோடு அவர்கால்களைப்பற்றியழுவது? என்று நினைத்தபடி செங்கமலம் அவனைப்பார்த்தான்.

எங்கோ பார்த்ததுபோன்ற முகம்!

அவளால் எதையுமே நம்பமுடியவில்லை! மின்னலடித்ததுபோலிருந்தது! நிஜந்தானா? என்பதை அறிய ஒருமுறை கைகளை கிள்ளிப்பார்த்துக்கொண்டள்.

சந்தேகமேயில்லை அது ஜீவாவேதான்!

'ஜீவா' என்று உரத்துக்கூறியபடியே ஓடிவந்து அவள் அவன் கைகளைப்பற்றிக்கொண்டாள்.

ஆச்சிமுத்துக்கிழவிக்கும் திடீரெனப் பேரனைப் பார்த்தது அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது! அவனைக்கட்டிப்பிடித்துக் குளறினாள்!

"சீமைக்குப்போனாலும் அப்புவுக்கு கொள்ளி வைக்கிற பாக்கியம் உனக்குக்கிடைச்சிருக்கு! என்றை ராசா! கடைசியிலை கொள்ளி வைக்க பேரனையும் கூட்டிவந்துவிட்டியோ? உன்னைப்போலை புண்ணியஞ் செய்தவர் உலகத்திலை ஆர் இருக்கினம்?" என்று கேவி அழுதாள் கிழவி!

அந்தநேரம் ஜீவாவிற்கு கவலையை அடக்கிக் கொள்ளமுடியாது போய்விட்டது! மயிலரைப்பார்த்தபடியே கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருந்தான்!

மறுபடியும் ஜனங்கள் கூடிவிட்டனர். ஈமக் கிரியைக்கான ஏற்பாடுகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஆரம்பித்தன.

வீரமரணமடைந்த இரு இளைஞர்களும் அடைந்த இணையில்லா பெருமையில் வயோதிபரான மயிலரும் இடம்பெற்றுவிட்டாரென பலரும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

மூவரின் பெயரும் மந்திரஒலிபோல எல்லோர் வாய்களிலும் பயின்றது!

ஊர்முழுவதும் தென்னோலைத் தோரணங்களும், வீரவணக்கத்துண்டுப்பிரசுரங்களுமாக மூவரும் எல்லோர் இதயங்களிலும், எல்லா இடங்களிலும் அலங்கரிக்கப் பெற்றனர்.

அவ்விரு இளைஞர்களுக்கும் வழங்கப்பட்ட இராணுவமரியாதை மயிலருக்கும் வழங்கப்பட்டது. வானம் அதிரும்வகையில் மயிலருக்காகப் பல மரியாதை வேட்டுக்கள் தீர்த்துமுடிக்கப்பட்டன.

அந்தக்கடற்கரையோரத்தைப் பொறுத்தவரை மயிலர் என்ற சரித்திரம் அன்றுடன் நிறைவுபெற்று விட்டது! எடுத்த இலட்சியத்தை முடித்ததிருப்தியுடன் அவர் தனது பயணத்தைமுடித்து விட்டார்.

அவரைப்பற்றி எல்லாரும் பெருமையாக பேசிக்கொண்டாலும், பஞ்சபூதங்களிலுமே இனம்புரியாத ஓர் சோக இழையோடுவது போன்ற பிரமை! எல்லோர்மனதிலும் அந்தப்பெருமகன் இல்லாத வெற்றிடம் தெரிந்தது.

அன்றுமதியம் எல்லாவித மரியாதைகளுடனும் ஊறணிமயானத்தில் ஜீவா கொள்ளியிட மயிலர் அக்கினியுடன் கலந்தார்.

அலைகள்புதிது.

செங்கமலத்தின் கடைசிக்கடிதழும், அதைத் தொடர்ந்து ஜீவாவின் பயணமும், நாடுதிரும்பும்போது

அகஸ்மாத்தாக நடுக்கடலில் அவன் மயிலரின் சடலத்தைக் கண்டதுமாக தொடர்கதைபோல நடைபெற்றிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளையாவும் ஜீவாவை தடுமாறவைத்தன.

ஆத்மார்த்தமான உணர்வுகளின் தொடர்பையும், அவற்றின் வலிமையையும் எண்ணிப்பார்த்தபடியே ஜீவா ஒருவாரகாலத்தை ஓட்டி முடித்தான்.

மயிலர் இறந்து ஒருவாரம்.

ஜீவா தனது கதைகளை விபரமாகக்கூறி அவர்களிடமிருந்தும் இதுவரை காலமும் தொடர்புகள் விடுபட்டுப்போன சம்பவங்களையெல்லாம் தெரிந்து கொண்டான்.

அன்று மயிலருக்கு எட்டு.

வெறும்மேலில் சால்வை போட்டபடி எடுக்கப்பட்ட அவரின் படத்திற்கு முன்னால் ஆச்சிமுத்துக்கிழவி விளக்கொன்றை ஏற்றினாள்.

அந்தச்சிறு அகல்விளக்கின் பின்னாலிருந்து மயிலர் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அழிக்கப்பட்ட கடற்படைக்கப்பல் நின்ற இடத்திற்கு சிறிது தூரத்தில் மிகச்சிறியதாக ஒரு கடற்படைக்கப்பல் நிற்பது தெரிந்தது. சிதறியோடிய கடற்படையினர் தற்போது சிறிது சிறிதாக தமது பழையஇடத்திற்கு நகரமுயன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ஓர் கடற்படைக்கப்பலை நிர்மூலமாக்கியதன்

மூலம் எதிரிகள் நமது கடற்பிராந்தியத்தின்மீது
கொண்டுள்ள மேலாதிக்கத்தை முற்றாக நிறுத்திவிட
முடியுமா?

வெண்கலமணி அடித்ததுபோல ஜீவாவின்
சிந்தனையில் ஓர் கேள்வி அதிர்ந்தது. மயிலரின் படத்திற்கு
முன்னால் எரிந்துகொண்டிருந்த அகல்விளக்கையே
இமைகொட்டாது பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் ஜீவா!

மயிலரின் படத்திற்கு முன்னால் சுடர்விட்டுக்
கொண்டிருந்த அந்தச்சிறு விளக்கின் ஒளிக்கதிர்களின்
வலிமை அந்த அறையை மூடியிருக்கும் இருளை
விரட்டுவதற்கு போதியதாயிருந்தது.

ஆனாலும் அதிலும் அவனுக்கோர் உண்மை
தெரிந்தது!

மயிலர் ஏற்றிவைத்த அந்தவிளக்கைப்போல மேலும்
பல விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டுவிட்டால்...? நம்மைமூடியுள்ள
இருட்டை நிச்சயம் விரட்டமுடியும்! மனதில் மறுபடியும்
ஓர் மணியோசை அதிர்ந்தது! புதிய நம்பிக்கை அவனுள்
அக்கணம் தீபமாய் ஒளிவிடத்தொடங்கியது.

எட்டுமுடிந்த கையோடு ஜீவா பயிற்சிக்குப்
புறப்பட ஆயுத்தமானான். ஆச்சிமுத்துக்கிழவியும்,
சின்னப்பதுமனும் திருமணத்தை முடித்துவிட்டுப்
புறப்படுவது நல்லதென அவனுக்கு ஆலோசனை
கூறினார்கள்.

ஆனால் ஜீவாவும், செங்கமலமும் அதற்கு
உடன்படவில்லை! கரைகளை உடைத்துப்பாயும்
ஈழத்தின் அப்புதிய அலைகளுக்கு வயோதிபர் இருவரும்

அணைபோடமுடியாது தவித்தனர்.

வாசலில் ஜீவாவை அழைத்துச்செல்லவந்த
தோழர்கள் வானுடன் தயாராக நின்றனர்.

கடைசியாக செங்கமலத்தின் கரங்களைப்பற்றி,
அவள் விழிகளை ஆதூரத்துடன் பார்த்தான் ஜீவா! அவள்
விழிகளில் தெரிந்த சுடரில் அடிமைவிலங்கொடித்த தாயகம்
சூரியசந்திரராக பிரகாசித்தது.

ஜீவா அவளிடமிருந்து விடைபெற்றான்!

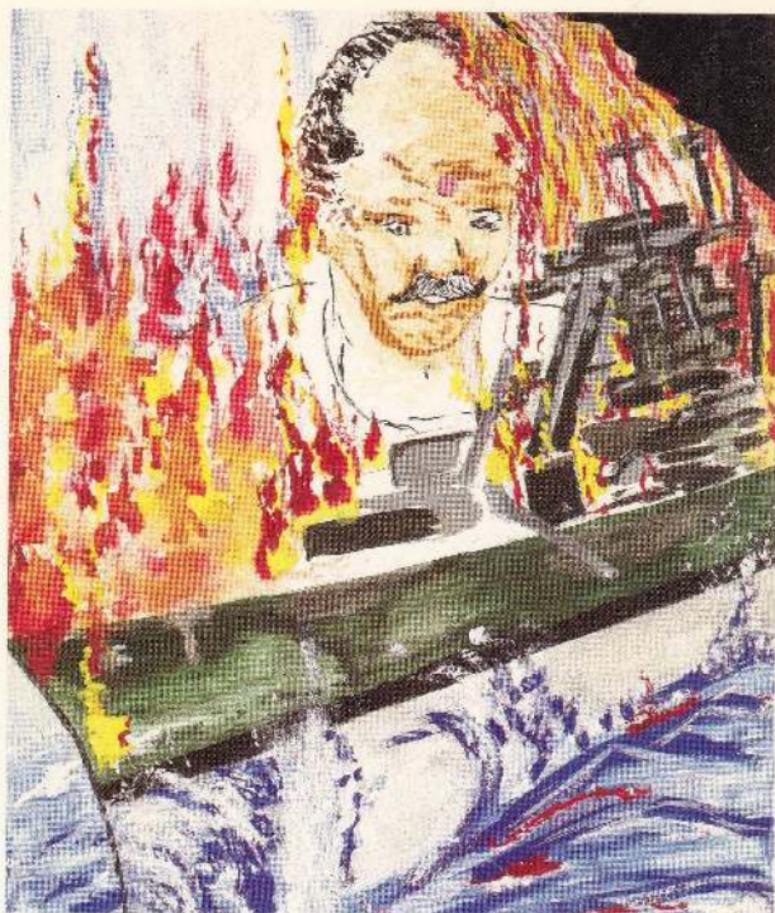
சுயம்வரத்தை நிறைவுசெய்யும் அவனுடைய
புனிதப்பயணம் ஆரம்பமாகியது!

செங்கமலமும், ஆச்சிமுத்துக்கிழவியும் கைகளை
அசைத்தபடியே நம்பிக்கையுடன் அவனுக்கு விடை
கொடுக்கின்றனர்.

ஜீவா சுயம்வரத்தை நிறைவேற்றும்நாள்
அவர்களது விழித்திரையில் மொட்டவிழ்ந்து மலர்கின்றது.

— — — நிறைவு — — —

இதுவே மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையாகிவிட்ட போதும் மயிலருக்கு மட்டும் அந்தச்சம்பவம் என்னவோ மனத்தை நெருக்கென்று தைத்துவிட்டது. அந்த மாசற்ற உழைப்பாளியின் கால்கள் எத்தனை பெறுமதிவாய்ந்தது. பனங்கருக்கலில் நடைபயிலும் பச்சைக்கிளிபோன்ற அவளுடைய அந்த நடைஇனிவருமா? கால்களை நம்பியே பயணப்படும் அவளுடைய ஜீவனோபாயம் இனி என்ன ஆவது? எனப்பல்வேறுபட்ட கேள்விகள் அவர்மனதை பறவைக்காவடித் தூண்டில்போல குத்தியிழுக்கத் தொடங்கியிருந்தன.